

Giới thiệu Như Ý

Truyện xoay quanh nhân vật Như Ý. Chuyện đến với cô từ lúc cô đang còn là một đứa trẻ. Năm ấy, Như Ý chín tuổi, Hoàng Hà phát đại thủy, hại hán mất đi cha mẹ, tì muội chia lìa. Hán gặp được thành Lâm An đại người lương thiện, dùng hoa kiệu lung lay lắc lắc tương hán mang tới Triền gia. Gả cho nằm ở bệnh trên giường lớn nhỏ gia, chờ đợi, hán này tiểu tân nương trùng hi thành công.

Hán cánh khờ đại nghĩ đến, tự cái nhân là tọa hoa kiệu đám đương tỳ nữ. Hán suy yếu nhưng anh tuấn trượng phu cười cùng hán nói. Đã là vợ của ta, là Triền phủ Thiếu phu nhân, không phải tỳ nữ, Như Ý. Khả hán hiển nhiên không phải hán phúc tinh, tân hôn màn đêm buông xuống, hán liền bệnh phát, bị cái y tiên mang đi.

Mười năm kiếp sau từ chưa biết, mà hán ở nhà trung vị cũng trực trực lạc. Liên hạ nhân đều có thể tứ ý khi dễ hán, làm hán trụ sài phòng, khảo bán hàm ngư tự lực duy sinh. Thậm chí cuối cùng bị bà bà đuổi xuất phủ, hán không oán, bởi vì hán hiểu, là hán không xứng với thiếu gia.

Bạn đang đọc truyện *Như Ý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Triền gia thành Lâm An, là thương nhân đại hộ mọi người đều biết, cũng là gia tộc giàu nhất tại thành Lâm An.

Triền lão gia mặc dù đã ngoài sáu mươi tuổi, mà tinh thần quắc thước, thân thể cường tráng, tính toán từng chuyện nhỏ, thân nhiễm hơi tiền, nhưng lại thích làm việc thiện, trời sanh tính rộng rãi, là một quái nhân thích bênh vực lẽ phải.

Triền lão gia thành hôn muộn, thẳng đến bốn mươi tuổi mới có một nhi tử. Con trai Triền Hồng Tề, năm nay mười bảy, thân thể yếu nhược lắm bệnh tật, có tin đồn mắc bệnh lao sống không quá hai mươi tuổi.

Triền lão gia nguyên phối phu nhân (vợ cả) vì đứa con độc nhất này lại yếu nhược bệnh tật, đã thỉnh nhiều danh y đến chữa trị.

Vì gia truyền thừa tự của Triền gia, năm con trai được năm tuổi Triền phu nhân đã tác chủ vì Triền lão gia cưới thêm vợ lẽ, không nghĩ tới người này sau khi sinh liền ba nữ nhi thì vì khó sanh mà qua đời. Từ đó về sau Triền lão gia không hề nạp thiếp, chỉ chuyên chú kinh thương, cùng tìm danh y khắp nơi về chữa bệnh cho nhi tử làm việc chính.

Cũng bởi vậy, việc Triền phủ đột nhiên gióng trống khua chiêng tổ chức hôn sự cho đại thiếu gia không hề làm người dân trong thành cảm thấy kì quái, dù sao Triền thiếu gia năm nay cũng đã mười bảy tuổi, bệnh tật không tốt, cùng lắm sống thêm được hai năm, hiện tại không nhanh nhanh thay hán cưới con dâu, sinh con trai thì Triền gia có khả năng sẽ tuyệt hậu.

Mọi người tò mò là, tân nương tử là con gái nhà ai a? Gả cho một người sắp chết như vậy, thật sự là đáng thương.

Kiểm chế không được tò mò hỏi thăm khắp đông tây, rốt cuộc nghe được tân nương tử đáng thương kia là do Triền lão gia trong lúc xuất môn buôn bán giao dịch đến một thị trấn gặp nạn lũ lụt dọc Hoàng Hà, có gặp một hiếu nữ bán mình chôn cất cha mẹ, nhất thời mềm lòng liền tiền mua bé gái mồ côi này.

Hơn nữa nghe nói tiểu tân nương năm nay mới có chín tuổi.

Hóa ra, Triền lão gia đối với con trai độc nhất vẫn ôm chặt hi vọng, hôn sự lần này không vì nối dõi tông đường, tiếp tục hương hỏa, mà là vì con trai xung hi, kỳ vọng này nghe nói bộ dạng đáng yêu phúc khí, tên gọi "kim Như Ý" hy vọng có khả năng vì Triền gia mang đến Như Ý hi nhạc, làm cho bệnh tình của nhi tử họ có thể chuyển biến tốt đẹp.

Rốt cuộc cũng đến ngày thành thân của Triền đại thiếu gia.

Ngày hôm đó, Triền phủ trong ngoài giăng đèn kết hoa, phi thường náo nhiệt.

Hai mươi bốn nhạc công thổi kèn vang dội, mười hai người đánh trống khua chiêng đình tai nhức óc, còn có bắn pháo liên hồi, đem người trên đường cùng đến tham gia náo nhiệt.

Tân nương tử là người từ vùng khác đến, không biết là lên kiệu từ nơi nào rước đến nên đoàn người đành phải chen lấn tụ tập ở trước cửa Triền phủ chờ xem kiệu hoa.

Từ ngoài đại môn nhìn vào Triền phủ, chỉ thấy bên trong sơn son thiếp vàng, cột trụ toàn bộ dán giấy màu, hai bên còn rủ xuống một chuỗi hoa đăng dán chữ hi, nền đỏ thấp tung bùng, bên dưới trải thảm, trên án đốt trầm hương, quang cảnh thập phần vui vẻ, phú quý bức người.

Tiểu tân nương có thể gả đến một gia đình phú quý như vậy thật không biết được là phúc hay là họa!

Đột nhiên có mấy tiếng súng vang lên, chiêng trống rợp trời, pháo nổ liên hồi.

"Đến rồi! đến rồi! kiệu hoa đến rồi đây!"

Thình thoảng có tiếng hô lên xen lẫn giữa tiếng người ồn ào.

Chỉ một lát sau đã thấy đỉnh kiệu hoa đỏ thắm giữa đám thanh nhạc đi theo bà mối, náo nhiệt tung bùng hướng đến triển phủ.

Tiếng chiêng trống ngừng lại, kiệu hoa được hạ xuống đất, bà mối ở bên liền vén màn kiệu đỡ tiểu tân nương ở bên trong ra ngoài.

Tiểu tân nương vóc dáng nhỏ hơn hẳn bà mối, bờ vai gầy gò có vẻ không chống đỡ nổi trọng lượng của mũ phượng cùng hi phục, khi đi qua đại môn thiếu chút nữa thì vấp ngã, may mắn là có bà mối bên cạnh đỡ được.

Tân nương vào đến đại sảnh thì điển lễ cũng bắt đầu, chỉ nghe thấy tư lễ tiên sinh (người trừ chi hôn lễ) cao giọng xướng lên –

"Dẫn tân lang tân nương vào sảnh!"

"Nhất bách thiên địa."

"Nhị bách cao đường"

"phu thê giao bách"

"Đưa vào động phòng"

Nhất thời pháo nổ rợp trời, trong ngoài vang lên một tràng tiếng chúc mừng liên tiếp.

Giữa tiếng người ồn ào đôi tân nhân được đưa vào phòng riêng, còn khách nhân đến xem lễ thì được chủ nhân tiếp đón nhiệt tình, cùng nhập tiệc, uống rượu chúc mừng

Phía trước náo nhiệt mà trong phòng thì lại một mảnh yên lặng.

Tân nương chỉ là một xung hi tân nương, hơn nữa mới chỉ có chín tuổi vẫn còn là một đứa trẻ, còn chú rể lại suy yếu bệnh tật, muốn động phòng là tuyệt đối không thể, cho nên toàn nữ quyến trong Triền gia đều vút hết lễ nghi ra sau đầu, toàn bộ tràn vào trong tân phòng, lo lắng chú rể vì kết hôn mà sinh một nhọc.

"Tê nhi, người cảm thấy như thế nào? có khó chịu ở đâu không? Có muốn nương thỉnh đại phu đến không?" Triền phu nhân lo lắng hỏi thăm đứa con yêu quý nằm trên giường.

"Đại ca, người chầy nhiều mồ hôi quá, có phải cảm thấy không thoải mái?" Đại muội Triều Hà quan tâm hỏi han.

"Nương, ngài không phải nói đại ca cưới vợ, thân mình sẽ tốt hơn sao?" Nhị muội Vũ Dạ khó hiểu nói.

"Tiểu tân nương, người mau tới đây đuổi bệnh của đại ca đi" Tiểu muội Mãn Tinh đột nhiên lôi kéo tiểu tân nương vẫn còn mặc nguyên hi phục.

"Mãn Tinh, phải gọi nàng là chị dâu" Triền phu nhân lập tức sửa lại

"Vì sao? Tất cả mọi người đều gọi nàng là tiểu tân nương mà" Triền Mãn tinh có chút không phục nói, tiếp theo liền bất ngờ kéo khăn hi xuống.

Chỉ thấy hiện ra một dung mạo thanh lệ động lòng người, dù vẫn mang theo chút tính trẻ con, cùng nhiều bất an sợ hãi, khăn trương cùng không biết làm sao.

Gương nàng mặt gầy yếu, hai mắt to tròn mở lớn kinh hách nhìn mọi người, hốc mắt hồng hồng như hàm chứa lệ, lại cố nén không dám rơi nước mắt.

[Triền Hồng Tê]

Mất thấy tiểu tân nương của hần so với bộ dạng trong tưởng tượng còn muốn nhỏ hơn, nàng so với tiểu muội Mãn Tinh còn ít hơn mấy tháng, lại bị bức gả cho một bệnh nhân mắc bệnh lao sắp chết như hần.

Cha mẹ sao lại có thể hồ đồ như thế, tin vào chuyện xung hi này? Mà hần cũng thật vô năng, ngay cả hôn sự của bản thân cũng không thể làm chủ? Thân thể suy nhược vô dụng của hần đã làm cha mẹ mệt mỏi chưa đủ giờ còn khiến một tiểu cô nương vô tội phải liên lụy. Hần thật sự là vô dụng!

"Nương, hài nhi muốn nghỉ ngơi rồi" hần thở xác và tinh thần đều mệt mỏi vô lực nhắm mắt nói.

"được được, nương không làm phiền người nữa" nghe thấy đứa con yêu nói, Triền phu nhân lập tức gạt đầu đứng dậy, cùng với nhóm nữ nhi ra ngoài" Triều hà, các người cũng ra ngoài đi, đừng phiền đại ca nghỉ ngơi"

Lúc đi qua tiểu tân nương, nàng cúi đầu nghiêm khắc nói với con dâu mới: "chăm sóc hấn cho tốt"sau mới xoay người rời đi.

Cửa phòng'y nha"một tiếng đóng lại, trong phòng nhất lâm vào trầm tĩnh.

Tiểu Như Ý đứng tại chỗ, cũng không nhúc nhích giống y chang các cộc gỗ, nàng hoàn toàn không biết mình tiếp theo nên làm cái gì, còn muốn thế nào"chăm sóc"hấn cho tốt?

Nàng vụng trộm đưa mắt nhìn về phía người đang nằm ngủ trên giường, người này bộ dạng gầy gò trắng bệch, nhưng xem kỹ lại, nàng chưa từng thấy người nào có bộ dạng đẹp như vậy.

Nhưng hấn thật sự rất gầy, còn gầy hơn cả nàng.

Hấn là chưa ăn cơm sao?

Vừa rồi phu nhân xinh đẹp muốn nàng chăm sóc cho hấn, hay là muốn nàng cho hấn ăn cơm?

Cho ăn thì nàng biết, bởi nàng cũng hay giúp Lý đại thẩm cách vách cho con ăn, lý đại thẩm thường nói nàng đút cơm rất giỏi, con nít đều bị nàng cho ăn đến tròn vo.

Nàng hai mắt sáng ngời, đột nhiên hiểu được tại sao đại lão gia muốn mua nàng, bà mới bà bà thì nói cho nàng thân thể thiếu gia không tốt, muốn nàng nghe lời một chút, hiểu chuyện một chút, phu nhân xinh đẹp vừa nãy cũng nói muốn nàng chăm sóc tốt cho hấn, nguyên lai đây là công tác của nàng, là tới chăm sóc cho thiếu gia bị bệnh.

Nghĩ thông suốt rồi khiến nàng không nhịn được mà vui vẻ vỗ tay.

"Ba"tiếng vang làm cho Triển Hồng Tề đang nhắm mắt dưỡng thần ở trên giường từ từ mở to mắt, chỉ thấy tiểu tân nương ngây thơ của hấn hồn nhiên vỗ tay.

Đột nhiên thấy hấn mở mắt ra khiến tiểu Như Ý hoảng sợ, lập tức nghiêm mặt hướng hấn thi hành đại lễ. Đại tỳ của nàng đã dặn qua, mặc kệ là chỗ nào. làm chuyện gì nhất định phải nghe lời, còn phải lễ phép.

"Thiếu gia hảo"Nàng mở miệng nói, mũi phượng trên đầu nàng lại đột nhiên lặn xuống đất làm nàng sợ tới mức kêu lên một tiếng,"A!"Sâu đó liền đuổi theo mũi phượng đang lặn đi,"Ngươi đừng chạy, đừng chạy nha!"

Triển Hồng Tề thấy thế có cảm giác buồn cười, Mũi phượng không có chân, làm sao mà chạy được?

"Phanh!"

Một tiếng thật lớn vang lên dọa cho hấn nhảy dựng lên, tiếp theo là tiếng kêu đau đớn của nàng.

"đau quá!"

Hấn quay đầu lại nhưng không nhìn thấy nàng đâu."Nàng đang làm gì?"hấn suy yếu hỏi.

"Bị đụng đầu, chảy máu rồi, đau quá"Tiểu Như Ý ngồi trên mặt đất ôm trán, thành thật trả lời.

Chảy máu? Hấn giật mình, muốn ngồi dậy xem xét vết thương cho nàng, lại lực bất tòng tâm. Cái thân thể này thật yếu ớt!

"Nàng lại đây cho ta xem nào!"

Tiểu Như Ý nghe thấy liền đứng lên đi đến bên giường cho hấn xem. Chỉ thấy trán nàng sưng lên một cục hồng hồng ở giữa có một mảnh nhỏ tơ máu"

Đúng là chảy máu rồi, cũng may là không nghiêm trọng, hấn yên lòng.

"Trong cái tủ ở đầu giường có một cái bình trắng đựng thuốc , nàng tự đến lấy ra bôi đi"hấn hư nhược nói với nàng

"Không cần, ta dùng nước miếng bôi cũng được, thuốc rất đắt tiền"Tiểu Như Ý lắc đầu, nhanh chóng nhổ một bãi nước miếng vào lòng bàn tay hướng vết thương mà bôi, động tác nhanh đến mức làm Triển Hồng Tề muốn ngăn cản cũng không kịp.

"Tốt rồi, cứ như vậy ngày mai sẽ lành"Nàng ngây ngô nhếch môi cười.

Hấn cũng không biết nói gì.

"Đúng rồi, công việc"nàng đột ngột thốt lên, quay đầu ngo ngoét tây, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên mặt bàn đầy đồ ăn, vui vẻ chạy tới.

Thật là nhiều đồ nha, hơn nữa nhìn qua có vẻ rất ngon.

Tiểu Như Ý cảm thấy bụng đói kêu vang, nước miếng thiếu chút nữa thì chảy xuống. Nhưng nàng tới là để hầu hạ thiếu gia, thiếu gia vẫn còn chưa ăn thì

làm sao nàng dám kêu đói trước chứ? Phải nhanh cho thiếu gia ăn no, làm xong việc thì nàng có thể ăn rồi.

nàng nhanh chóng bung bát lên, đem tất cả đồ ăn trên bàn gấp vào mỗi thứ một ít, sau đó chạy về bên giường.

"Thiếu gia, ăn cơm."nàng nghiêm túc nói.

"Nàng cứ ăn trước đi."Hắn một chút cũng không thấy thèm ăn.

"Không được, thiếu gia chưa ăn, làm nô tỳ sao có thể ăn trước?"

Triển Hồng Tề gạt mình một cái, mở mắt nhìn về phía nàng."Ai là tỳ nữ?"

"Đương nhiên là ta rồi!"Tiểu Như Ý trả lời"lý đại thẩm cách vách có nói cho Như Ý, nói Như Ý bán cho đại lão gia, sau này sẽ là tỳ nữ của đại lão gia, về sau nhất định phải ngoan ngoãn nghe lời, làm việc cho thật tốt để đền đáp đại lão gia, như thuận làm một tỳ nữ tốt. Bắt ta nhớ thật kỹ."

Hắn nhìn không được nhú mày, Không dự đoán được là nàng không hề biết mình gả cho hắn, thậm chí còn cho rằng mình là nô tỳ?

Rốt cuộc những người bên cạnh nàng đã nói những gì với nàng? Nàng liệu có biết hắn là kẻ mắc bệnh lao sắp chết không?

Nhưng mà, đã thành thân rồi, biết liệu có tác dụng gì? Hắn nên nói rõ cho nàng, cho nàng biết bản thân đã trở thành thiếu phu nhân.

Gả cho một vị hôn phu tùy thời đều có thể chết đi như hắn, đối với nàng đã đủ bất hạnh, ít nhất cũng nên để cho nàng được hưởng đãi ngộ của một thiếu phu nhân Triển gia.

"Nàng không phải tỳ nữ"Hắn nói với nàng

"Ta đương nhiên là!"Tiểu Như Ý ánh mắt run lên, nàng sợ mất đi thân phận này, phải trả lại cho đại lão gia số ngân lượng trước đây mua nàng, nàng không có tiền nha!

"Nàng hôm nay ngồi kiệu hoa đến gả cho ta. Như Ý, nàng biết ngồi kiệu hoa cùng gả cho ta có ý nghĩa như thế nào không?"

Nàng trừng mắt nhìn, lại lắc đầu, lực chú ý lập tức bị dời đi.

"Ta đã xem tân nương từ ngồi kiệu hoa, nương nói là thành thân, chỉ có tân nương mới có thể ngồi trên kiệu hoa, Nương không biết là tỳ nữ cũng có thể ngồi kiệu hoa."nàng ngây ngô trả lời.

"Tỳ nữ chỉ khi thành thân làm tân nương từ mới có thể ngồi kiệu hoa, Như Ý"Hắn nói cho nàng.

Tiểu Như Ý lại trừng mắt lên, ngây ngốc nhìn hắn trong chốc lát, sau đó mở mắt thật to.

Xem ra nàng đã có chút hiểu được, nhưng là hắn nên nói rõ ràng cho nàng biết thì tốt hơn."Hôm nay nàng ngồi kiệu hoa đến gả cho ta, nàng là vợ của ta, là thiếu phu nhân của Triển phủ, không phải tỳ nữ, Như Ý."

Nàng là vợ của ta, là thiếu phu nhân của Triển phủ, không phải tỳ nữ, Như Ý.

***

Gió nhẹ thổi, bên giường sa mỏng nhẹ nhàng phiêu động.

Người ngủ trên giường khẽ trở mình, khó miệng tươi cười từ trong mộng tỉnh lại.

Xuyên qua sa rèm nhìn ra phía cửa sổ chỉ thấy chân trời hơi lộ ánh rạng đông.

Còn sớm.

Như Ý không tự chủ được nhắm mắt lại một lần nữa, lưu luyến giấc mơ ban nãy, giấc mơ về tình cảnh lần đầu tiên gặp gỡ tướng công.

Khi đó nàng mới chín tuổi, đối với chuyện thành thân không rõ, cho là mình"ngồi kiệu hoa"phải đi làm tỳ nữ, nghĩ lại cũng thật nực cười.

Nhưng thiếu gia cũng không cười nàng, còn nghiêm túc nói cho nàng chuyện bọn họ đã thành thân, sau này nàng chính là thiếu phu nhân của Triển phủ, có người hầu hạ, mà không cần hầu hạ người khác.

Lời hắn nói nàng chỗ hiểu chỗ không, nhưng nghe ra thật vui vẻ.

Hắn nói với nàng: "Nàng cao hứng muốn ăn bao nhiêu liền ăn bấy nhiêu, muốn ngủ đến khi nào thì ngủ, cũng không cần phải đến phòng bếp nhóm lửa mức nước nấu cơm, cũng không cần làm việc."

"Vậy thì ta phải làm cái gì?"Nàng hỏi hắn.

"Nàng có thể chơi trong phủ" Hấn nói cho nàng"đến hoa viên ngắm hoa, đến hồ xem cá bơi lội, hoặc đến giả sơn, thạch gian chơi trốn tìm, cũng có thể thả diều ở phía sau vườn, nàng muốn làm gì đều được"

Nàng nhớ rõ khi đó mình vui vẻ vỗ tay liên hồi, bởi vì nàng thích nhất là chơi trốn tìm.

Còn có thả diều, nàng chưa bao giờ được chơi, chỉ có một lần nàng cùng cha đến nhà phú hộ trong thành bán cá, nhìn trong phủ có đứa trẻ đang chơi đùa, cảnh con diều bay trên trời khi đó là cảnh nàng vĩnh viễn khó quên.

Nghe nói thả diều rất vui, nàng liền mừng rỡ quên hết tất cả, quán lấy hấn hỏi cho bằng rõ, cũng nói nhiều lên.

"Thiếu gia, người tên là gì?"

"Thiếu gia, người vì sao lại nằm như vậy, người buồn ngủ sao? Nhưng Như Ý còn không muốn ngủ nha"

"Thiếu gia, người nói chuyện với ta được không?"

"Thiếu gia, tại sao người lại gầy như vậy?"

"Thiếu gia, người có phải tại không ăn cơm nên mới gầy như vậy không, ta đút cho người ăn được không?"

"Thiếu gia, mẹ ta nói có cơm ăn là phải thấy may mắn rồi, không thể lãng phí"Đút cho hấn ăn một miếng hấn lại nôn ra, nàng liền nói với hấn như vậy.

"Có phải nằm như vậy khó ăn không? ta đỡ người ngồi dậy"

Thấy hấn không có ý kiến nàng liền đem hết khí lực đỡ hấn từ trên giường ngồi xuống.

"Thiếu gia, người nặng thật"Nàng mệt mỏi thở hồng hộc, hấn lại bắt đầu ho khan liên tiếp.

Nàng liền chạy đến bên bàn rót chén nước đem đến , chờ hấn bớt ho rồi đưa cho hấn"Thiếu gia, uống nước. Thiếu gia có phải bị bệnh không? Mẹ ta nói nếu bệnh thì phải uống thuốc, tuy rằng thuốc rất đắng, nhưng mẹ nói thuốc đắng dã tật"

Hấn lại ho lên, càng ngày càng ho dữ dội, hơn nữa trong miệng ho ra cả máu làm nàng càng lúc càng bất an, ngày càng sợ hãi, nước mắt chảy ròng ròng.

"Thiếu gia, người chảy máu, có đau không? ta giúp người đi tìm đại phu, nhưng đại phu ở đâu nha? Ta.....Ta đi tìm đại lão gia cho người, chờ ta nha"

Trên hành lang dài treo cả một hàng đèn lồng đỏ, không khí hân hoan vui sướng, chiếu sáng hậu viện.

Trong vườn bóng cây lay động, không gian tĩnh lặng như mơ, tiếng côn trùng kêu rả rích, lại không che giấu được âm thanh ồn ào của tiệc rượu giúp cho tiểu Như Ý chính xác chạy chạy tới được đại sảnh.

Người trong phòng nhìn ai nàng cũng không biết càng làm nàng sốt ruột, dứt khoát la lớn"Thiếu gia thổ huyết!"

Nhất thời đoàn người trong sảnh nhón nhào lên, có người hướng cửa chạy ra ngoài, có người chạy vào trong khiến khung cảnh trở nên rối loạn, nàng bị người khác đụng ngã cũng không có ai để ý đến nàng.

Người đến người đi, nàng cứ đứng dậy lại bị đụng ngã, tưởng có thể cùng trở lại phòng xem thiếu gia lại vì chân ngã không theo kịp người khác mà bị lạc ở hậu viện.

Đèn lồng đỏ nơi nơi đều có, phòng ốc nối nhau san sát, hành lang dài giăng khắp nơi, chỗ nào nhìn cũng giống nhau làm nàng càng đi càng mệt, bỗng thấy một cái đình bên trong có ghế dài, nàng liền nằm tạm xuống muốn nghỉ ngơi một chút, cứ như vậy bất tri bất giác ngủ quên đi mất.

Trong mơ vẫn còn nghe thấy vang vọng thanh âm của chính mình hết lần này đến lần khác.

Người chờ ta, chờ ta đó.....

***

Tỉnh lại một lần nữa, trời đã sáng hẳn.

Ánh sáng mờ xuyên qua cửa sổ, rải vào trong nhà, chiếu vào gian phòng đơn sơ mà sạch sẽ.

Như Ý đột nhiên trở mình, trong trạng thái nửa tỉnh nửa mê, mông lung nhìn chăm chú vào sa trường một hồi lâu mới thực tỉnh táo.

"nguy rồi!"Nàng bỗng kinh hô lên một tiếng, vội vã xuống giường.

Bây giờ là giờ gì rồi?

Nàng hôm nay hẹn lão bản của khách điểm Duyệt Lai đường đông giờ Thìn phải đưa cá muối qua , lần này nguy rồi, nàng bị muộn rồi.

Không có thời gian trang điểm, nàng liền dùng một cây trâm nhanh chóng búi mái tóc dài lên, lấy nước rửa mặt cho tỉnh táo rồi lập tức ra khỏi phòng ngủ hướng đến phòng bếp.

Nàng trước khi ra ngoài nhất định phải ăn trước mới được, nếu không làm việc sẽ quên ăn cơm, sau đó đói bụng toàn thân vô lực, đến lúc đó đừng nói là làm việc, có khả năng còn té xỉu giữa đường nữa.

nàng nhớ rằng hôm qua Phúc thăm đưa cho nàng mấy cái bánh bao vẫn còn một cái chưa ăn, lấy nó ra lót dạ rồi đưa đồ đến khách điểm Duyệt lai, rồi cùng tiểu nhị mua tạm vài thứ mang theo ăn trên đường vậy.

Sau đó nàng còn phải đi chọn mua mè cá mới cùng gia vị cần thiết.

Nàng tìm được bánh bao trong bếp liền ăn rồi uống nước, sau đó đi đến phòng ngoài đem cá muối theo phương thức đặc biệt nhà mẹ đẻ cùng với cá khô chất lên xe.

Những năm gần đây nàng có thể sống cuộc sống không lo thiếu thốn tất cả đều nhờ năm đó mẹ nàng dạy nàng phương thức chế biến độc đáo này, nàng may mắn nhớ được những bước phức tạp kia. Có thể thấy được học thêm được chút nào hay chút ấy.

Dùng sức mở cánh cửa nhỏ đã hư hỏng, đẩy xe con từ từ ra ngoài rồi đóng cửa lại. Nàng lên đường đi bán cá.

Bạn đang đọc truyện *Như Ý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Xuân đi thu đến, hoa nở hoa tàn, cho dù đã qua mười năm, thành Lâm An vẫn phồn hoa náo nhiệt như trước.

Đường cái phía đông có rất nhiều tiệm cơm, tửu quán, khách điểm, còn có mấy gian thanh lâu hoa lệ, là nơi mà nhóm nhà sĩ lưu luyến nhất.

Phố Tây môn còn lại là nơi buôn bán, dọc đường bán đầy vải vóc, lương thực, hàng dệt, đồ sứ cùng vô số cửa hàng bắc nam, còn có tiền trang tư nhân, là nơi ở của những người giàu có.

Khác hẳn với đường đông cùng phố Tây Môn náo nhiệt, phố Nam Hoàn thụ tập phần nhiều là tầng lớp thị dân, bán hàng rong cùng công nhân, nơi đó không gì không có, buôn bán đủ mọi thứ, miễn là vật phẩm thì nơi đó đều có cả, hơn nữa giá cả rẻ hơn ít nhất là gấp đôi ở đường đông hoặc phố Tây Môn.

Như Ý đến khách điểm Duyệt Lai tại đường đông giao đồ, thu tiền xong liền đem xe gửi ở hậu viện của khách điểm, đi qua ngõ nhỏ vòng đến phố Nam Hoàn chọn mua vật phẩm cần thiết.

"Như Ý, cháu đến rồi! Ngày hôm nay cần mua những gì? Đến mua mở hàng cho ta nào, người không cần chờ ở chỗ này, để ta gọi tiểu nhị ca đưa người qua." Bà chủ hiệu buôn ở phố nam quen biết đã nhiều năm vẫn luôn nhiệt tình như vậy mời nàng làm nàng cảm thấy vô cùng ấm áp.

"Vâng cảm ơn bác, bà chủ, hai con cá muối này là thành ý của cháu, bác cầm lấy đi" Như Ý mỉm cười đem danh sách đồ đã viết sẵn cùng cá muối đồng thời đưa lên trước.

"Ai nha, Ta sao có thể lấy cá của cháu chứ?" Bà chủ ha ha cười nói.

"Chỉ là hai con cá muối thôi"

"Giờ mà chỉ là hai con cá muối, cháu không biết món cá muối của cháu chính là một trong những món chiêu bài của khách điểm Duyệt Lai sao, muốn một con còn khó nha" Bà chủ khoa trương nói.

Như Ý cười khẽ, "Bác cứ nói quá lên thôi"

"Không hề quá một chút nào, chẳng lẽ gần đây khách điểm của Kim lão bản không mua thêm cá của cháu sao?" Bà chủ nghiêm trang hỏi.

"Cũng có, nhưng mà cá cũng có mùa, Kim lão bản muốn mua cá đã hết mùa, ta cũng chỉ đành xin lỗi hân"

"Như Ý ngốc, Người ta sở dĩ thích cá muối của người vì hương vị của nó không giống với của người khác, không liên quan đến chủng loại cá, người sao có thể bỏ qua cơ hội kiếm tiền tốt như vậy? Có loại nào liền muối loại đó cho hân"

"Kim lão bản lấy cá làm sinh ý, ta không thể vì muốn hần mua cá của ta mà làm hồng chiều bài của khách điểm"Nàng mỉm cười giải thích.

"Cháu thật là....."Bà chủ than nhẹ một hơi, cũng không biết nói thế nào với cô gái trung hậu thành thực này, chỉ có thể lắc đầu.

Nhưng cũng chính bởi vì nàng đơn giản, chịu khó lại vừa trung hậu thành thực như vậy nên mới có thể khiến phó Nam Hoàn vốn bài ngoại này bất tri bất giác tiếp nhận một cô nương trẻ tuổi không rõ lai lịch như nàng, đối với nàng còn hết mực chăm sóc.

Có điều nói đến lai lịch của nàng, gần đây có tin đồn nói Như Ý cô nương hình như là thiếu phu nhân của thương hộ giàu có trong thành Lâm An – Triển gia , thật chẳng biết là tin đồn do ai tung ra.

Thiếu phu nhân của một gia đình giàu có làm sao có thể ra ngoài làm cái việc buôn bán vụn vặt như thế này? Muốn khoác lác cũng phải suy nghĩ trước chứ.

"Những vật cháu cần đành làm phiền bác vậy, bà chủ"Như Ý cúi người nói

"Yên tâm giao cho ta đi"

"Cảm ơn"Nàng mỉm cười vẫy tay, xoay người rời đi.

Bà chủ đưa mắt nhìn theo hướng nàng

"Có tin đồn Như Ý cô nương là thiếu phu nhân của Triển gia thì phải?"Một người khách quen ở bên cạnh nói, mắt nhìn theo bóng người càng lúc càng đi xa.

"Người cũng nghe tin đồn nực cười đó sao?"bà chủ quay sang phía quán mì của lâm đại thẩm ở đầu đường

"Đúng nha, thật sự là buồn cười"Lâm đại thẩm nói, "đừng nói là thiếu phu nhân của Triển gia, ngay của tỷ nữ của Triển gia cũng phong đến Nam Hoàn này làm gì, đường đường là thiếu phu nhân làm sao có thể xuất hiện ở đây, lại còn làm công việc buôn bán cá muối nhỏ bé như thế chứ"

"Chính là không biết lời đồn này từ chỗ nào truyền tới"

"Nói đến Triển gia, ta thật rất tưởng niệm Triển lão thái gia, Mặc dù khi còn sống hần hần buôn bán tính lợi, tính toán chi li, nhưng hàng năm đều làm việc thiện không ít. Có điều lão phu nhân bây giờ, thật sự là vất vả chảy ra nước"

"Cũng không thể trách nàng, trong nhà thiếu nam nhân, chi thế nào buôn bán, bảo vệ gia sản lão gia để lại cho con trai không biết đến bao giờ mới có thể về nhà cũng khiến nàng hoa tổn tinh thần rồi, làm sao còn rảnh rỗi nghĩ đến làm việc thiện?"

"Nói như vậy cũng có lý"

"Ai nha, nói chuyện phiền quên mất người cần cái gì rồi, Lâm đại thẩm?"Bà chủ bỗng chợt nhớ ra

"A, ta tới mua bột mì"Lâm đại thẩm cũng nhớ đến mục đích của mình.

Bà chủ lập tức cao giọng gọi người làm trong tiệm ra giúp Lâm đại thẩm đưa bột mì, cũng cầm danh sách của Như Ý giao cho một người làm khác.

Phó Nam Hoàn người đến người đi, tiếng những người bán hàng rong vang lên liên tục, sự náo nhiệt cũng không hề dừng lại.

***

Mặt trời lên cao đến đỉnh đầu, đã gần đến buổi trưa.

Trong gian nhà phủ phiếm rộng lớn nằm trong thành Lâm An, không nói đến lầu chính, chỉ riêng hậu viện cũng đã chia làm Mai viên, Lan viên, Trúc viên cùng Trúc viên - tứ đại viện.

Mai viên là nơi ở của Triển lão gia cùng phu nhân, từ sau khi Triển lão gia tạ thế, hiện tại chỉ còn Triển phu nhân ở nơi này.

Lan viên nguyên là nơi ở của Nhị phu nhân cùng các tiểu thư, có điều nhị phu nhân qua đời sớm, các tiểu thư đều đã xuất giá nên chỉ khi bọn họ về thăm nhà mẹ đẻ mới nghe thấy tiếng người náo nhiệt.

Trúc viên cũng đồng dạng trầm tĩnh nhiều năm, là nơi ở của đại thiếu gia, vốn nên có một thiếu phu nhân ở tại chỗ này, nhưng vì một chút nguyên nhân nên cũng để không không dùng tới.

Về phần cúc viên, là khách viện, dùng làm nơi ở cho khách ở trong phủ, có đến mười gian phòng.

Trong mỗi viên đều có hoa viên được bố trí độc lập cùng đình đài, mặc dù không thể so sánh với hậu hoa viên rộng lớn, xa hoa nhưng cũng khéo léo lung linh, u nhã lịch sự.

Giờ thì vừa qua không lâu, Chỗ ở của Triển gia chủ mẫu bỗng vang lên một tràng xôn xao, tiếng gào kéo dài từ lầu chính đến tận Mai viên, nơi ở của Triển phu nhân.

"Phu nhân, phu nhân, có tin tốt, có tin tốt!"

Triển phu nhân đang xem sổ sách ở trong thư phòng, Vương quân sự đứng bên cạnh chờ phân phó nghe thấy tiếng nói ồn ào bên ngoài liền đồng thời ngẩng lên hướng ra phía cửa.

Nha hoàn Hạnh Nhi vội vàng bước vào thư phòng, vẻ mặt đầy kích động cùng hưng phấn.

"Bên ngoài âm ỹ cái gì vậy?" Triển phu nhân nhíu mày hỏi.

"Phu nhân, Hoàng tổng quản sai người báo tin, nói là thiếu gia đã trở lại" Hạnh Nhi nhanh chóng nói.

"Cái gì?" Triển phu nhân vừa mừng vừa sợ, đột nhiên đứng bật dậy "Người nói Tề nhi đã trở lại?"

"Phải" Hạnh Nhi ra sức gật đầu "Nghe nói thiếu gia đang chờ ngoài đại sảnh"

Nghe vậy, Triển phu nhân không nói hai lời, lập tức bước nhanh ra phía cửa phòng, vội vàng hướng đại sảnh đi tới, Vương quân sự cùng Hạnh Nhi cũng theo sát phía sau.

Gioài đại sảnh không khí vô cùng náo nhiệt, người trong phủ nghe tin tất cả đều chạy đến xem vị thiếu gia đã rời nhà đã mười năm, có lời đồn nói hắn đã sớm mất, chỉ có điều Triển phu nhân vẫn ôm ấp hi vọng, chờ đợi một ngày nào đó bệnh tình nguy kịch của hắn được chữa khỏi hắn về nhà/

Quả nhiên trời không phụ người có tâm, thiếu gia thật sự đã trở lại!

Chưa tiến vào đến đại sảnh, đột nhiên đã nghe thấy thanh âm khóc lóc của Hoàng Thanh tổng quản!

"Thiếu gia, ngài rốt cuộc đã trở lại, phu nhân chờ đợi ngài thật vất vả. Lão gia hân..... hân đã qua đời năm năm trước, thương đội trên đường trở về bị đạo tặc tấn công, trong lúc chạy trốn lão gia bất hạnh trượt chân ngã xuống sông cốc. Những năm gần đây trong nhà đều dựa cả vào một mình phu nhân, ngài trở về thật là tốt, thật tốt rồi..."

Triển phu nhân bước đến đại sảnh, thấy trong sảnh một thân hình tuấn lãng, bả vai rộng, lồng ngực thật đầy, nhớ lại bộ dạng gầy yếu của hắn mười năm trước lúc được y tiên đại phu mang đi, bất giác nước mắt rơi như mưa. Đó là con của bà, "Tề nhi"

Đang chuyên tâm nghe Hoàng thanh nói chuyện nên Triển Hồng Tề cũng không chú ý thấy mẫu thân xuất hiện, tận đến khi nghe thấy tiếng bà gọi, hắn mới quay đầu, kích động đứng lên, bước nhanh ra đón.

"Nương, con đã trở lại, con bất hiếu, để cho người đợi lâu rồi" hân hoạt kê nói

"Trở về là tốt rồi. Bệnh của đã khỏi rồi sao? nói cho nương biết" Triển phu nhân hết sờ sờ mặt nhi tử lại ngắm hân từ đầu đến chân, như không thể tin tin được ghen ngào nói không thành tiếng.

"Đều tốt rồi" Triển Hồng Tề gấp đầu nói

"Đều tốt rồi, ô.... Nương đã biết là người nhất định sẽ về mà, nương đã biết mà, Lão gia, Ngài có thấy không?"

Con của chúng ta, Tề nhi đã khỏi bệnh rồi, đã trở lại, người ở trên trời có linh thiêng cũng có thể ngủ yên rồi" Triển phu nhân không ngừng lấy tay áo lau nước mắt, khóc đến không tự chủ được.

"Nương, cha hân..." Triển phu nhân khóc thút thít ghen ngào gật đầu. "đến đây, nương mang người đi thấp hương cho cha người, Thấp hương xong người từ từ nói cho nương biết, mấy năm nay người sống như thế nào, có tốt không" Nói xong, nàng liền vươn tay kéo nhi tử hướng về phía từ đường.

"Chờ chút, nương" Triển Hồng Tề gọi giật lại "Con có dẫn một vị khách về"

Triển phu nhân kinh sợ run lên, ngẩng đầu nhìn lại mới thấy trong đại sảnh có một vị cô nương trẻ tuổi, tướng mạo xinh đẹp, tóc đen như mực, mặt như xoa phấn, lông mày lá liễu, từng cái nhún mày tươi cười đều xinh đẹp động lòng người, thật sự là một tiểu mỹ nhân.

"Nương, con giới thiệu cho ngài, nàng là sự muội của con, tên là Dương Ngọc Hoàn (ô cô này trùng tên với dương quý phi nè: >), là hòn ngọc quý trên tay Y tiên sư phụ. Sư muội, đây là nương của ta, người kêu một tiếng bá mẫu đi" Triển Hồng Tề song phương giới thiệu.

Dương Ngọc Hoàn nghe xong, ngượng ngùng cười, ngọt ngào nói "Bá mẫu, Ngọc Hoàn xin thỉnh an ngài"

Triển phu nhân càng nghe càng thích, hơn nữa nghe nhi tử nói nàng là hòn ngọc quý trên tay của ân nhân Triển gia, lại càng cảm thấy vui hơn

"Hóa ra là thiên kim của ân nhân, người đứa nhỏ này sao lại không nói sớm, làm nương chậm trễ việc tiếp đón khách quý, Ân nhân tiểu thư!"

"bá mẫu, gọi ta là Ngọc hoàn được rồi" Dương Ngọc Hoàn vội vàng nói,

Triển phu nhân gật đầu cười, vui mừng dắt tay nàng, vỗ vỗ. "Hoan nghênh người đến, Ngọc Hoàn, có cái gì cần, hoặc có chỗ nào không khỏe cứ việc nói với bá mẫu, cứ xem mình như là người trong nhà, đừng khách khí, biết không?"

"Vâng, cảm ơn bá mẫu"

"đừng nói vậy, người nên nói cảm ơn là ta, cảm tạ lệnh tôn chiếu cố cho nhi tử ta, đại ân đại đức này Triển gia vĩnh viễn không quên"

"Ngài đừng nói vậy, cha ta thường nói, bệnh của Tề ca có thể khỏi hẳn, hơn phân nửa là dựa vào cố gắng của bản thân hẳn."

Hồng Tề ca thật sự rất giỏi" Dương Ngọc Hoàn nói xong liền nhanh chóng lên nhìn Triển Hồng Tề một cái, gương mặt lộ vẻ hâm mộ.

Triển phu nhân đem tất cả đều để ở trong mắt, trong lòng càng thoải mái

"Là như vậy sao? Vậy thì bá mẫu phải tìm lúc nào cùng người nói chuyện một chút, bởi vì Tề nhi hẳn không muốn ta đau lòng, chắc chắn sẽ chỉ bằng quơ nói qua quýt cho xong "

"Nương, sự muội theo ta đi đường nhiều ngày, nhất định rất mệt, người trước hết để cho nàng đi nghỉ ngơi hẵng" Triển Hồng Tề nói.

"Người không đề cập tới nương cũng quên mất. Thực xin lỗi, Ngọc Hoàn, bá mẫu kêu người mang người đi nghỉ ngơi" Triển phu nhân vỗ vỗ tay nàng, ngắt đầu phân phó, "Hoàng tông quân, người mau gọi người dọn dẹp lại cúc viện, mang Ngọc Hoàn cô nương đến sương phòng nghỉ ngơi"

"Dạ" Hoàng Thanh cúi đầu đáp

Dương Ngọc Hoàn đưa mắt nhìn về phía Triển Hồng Tề, ôn nhu nói "Hồng Tề ca, lát nữa gặp lại"

Triển Hồng Tề vuốt cằm, nhìn nàng đi ra khỏi đại sảnh rồi mới xoay người cùng mẹ hẳn đi đến từ đường, cung kính quỳ xuống, hướng về bài vị của liệt tổ liệt tông Triển gia cùng phụ thân thấp hương.

"Cha, hài nhi bất hiếu, trở về dâng hương cho ngài"

Triển phu nhân ở bên cạnh không ngừng lau nước mắt, trong lòng ngổn ngang trăm mối, vui vẻ vì nhi tử đã trở về, lại đau lòng vì trượng phu không thể chứng kiến cảnh này.

Lão gia, người trên trời có linh, nhất định phải phù hộ Tề nhi sau này mọi việc trôi chảy, vì Triển gia khai chi tán diệt, nhiều con nhiều cháu.

Hương cháy hết, hai mẹ con liền dời đến thiên sảnh, đều kể tự kể rõ cuộc sống kham khổ trong mười năm qua. Triển Hồng Tề ngắn gọn kể lại quá trình Y tiên sư phụ chữa bệnh cho hẳn, sư mẫu coi hẳn như con ruột, sư muội kính hẳn như huynh, lộ ra sự vui vẻ, quả nhiên những việc khổ sở đều bị kể lướt qua, đúng là hiền con không ai bằng mẹ.

Triển phu nhân cũng không truy vấn, muốn biết hết thấy chỉ cần tới hỏi vị khách đang trong sương phòng cúc viện là được.

Hoàng Thanh cùng hai mẹ con họ đi và thiên sảnh, đầu tiên cũng chỉ im lặng đứng một bên thẳng cho đến khi Triển phu nhân muốn hẳn lên tiếng phụ họa, bất tri bất giác cũng gia nhập vào cuộc trò chuyện, đem biến hóa suốt mười năm nay ở trong phủ nhất nhất nói ra, bao gồm cả việc lão gia ra ngoài buôn bán gặp tai nạn bỏ mạng tha hương, Triều Hà tiểu thư, Mãn tinh tiểu thư xuất giá, cùng với việc Vũ Dạ tiểu thư năm mười hai tuổi thì mắc bệnh mà qua đời.

Triển Hồng Tề nghe được phụ thân chết tha hương, tiểu muội Vũ Dạ lại chết bệnh trong lòng cảm thấy đau đớn vô hạn.

Hắn chăm chú lắng nghe, nhưng càng nghe càng cảm thấy có điều gì đó không đúng, nhưng là không đúng ở chỗ nào?

Hắn suy tư một lúc bỗng bừng tỉnh đại ngộ, hẳn thùy chung chưa hề nghe thấy mẹ hẳn nhắc về nương tử của hẳn.

Hắn vẫn còn nhớ rõ nàng tên là Như Ý, là một tiểu cô nương thanh lệ động lòng người, khuôn mặt nhỏ nhắn cùng một đôi mắt to tròn. "Nương, tại sao ta vẫn chưa nghe thấy ngài nhắc tới Như Ý?" Hắn không nhịn được mở miệng hỏi.

Triển phu nhân cả người cứng đờ, không nghĩ được là nhi tử lại hỏi tới nàng, trong khoảnh khắc nhất thời không nói ra được.

"Hoàng tông quân?" Thấy mẹ trầm mặc không nói gì, Triển Hồng Tề liền quay đầu lại hỏi Hoàng Thanh.

Hoàng Thanh bất giác quay đầu nhìn Triển phu nhân, do dự không biết có nên thành thực mà nói ra không.

Triển phu nhân liếc mắt cảnh cáo hẳn một cái, chủ động mở miệng nói: "Nàng đã chết"

Triển Hồng Tề nghe vậy chân động, lộ ra vẻ không thể tin được, "Đã chết?"

Hoàng Thanh nhin không được hơi hơi nhú mày, suy nghĩ về lời nói hoang đường của phu nhân, việc này nên làm thế nào cho tốt đây. Thiếu phu nhân không phải vẫn đang sống khỏe mạnh trong hậu viện bỏ đi ở phía sau sao? Chẳng lẽ phu nhân thật đã quên mất sự tồn tại của thiếu phu nhân, cho rằng

nàng đã chết đói tại phé viện kia sao?

"Nàng mắc bệnh giống Vũ Dạ cùng năm đó chết bệnh"Triển phu nhân đáp.

"Làm sao có thể?"Triển Hồng Tề coi ra có chút khó có thể chấp nhận.

"Không tin ngươi thử hỏi lại Hoàng tổng quản xem"

Thấy thiếu gia quay đầu nhìn về phía hấn, Hoàng Thanh đành nói quanh co không biết nên làm thế nào cho tốt, lại thấy phu nhân ám thị nhìn hấn gât gât đầu ý bảo muốn hấn nói dối theo, hấn cũng chỉ có thể trái lương tâm mà gât đầu: "Là thiếu phu nhân cùng Vũ Dạ tiểu thư đều mắc bệnh mà chết"

Triển Hồng Tề cũng không nói gì, không biết tại sao trong lòng cảm thấy khiếp sợ, so với việc nghe thấy cha và tiểu muội mất đi càng làm hấn khó tiếp nhận hơn.

Tiểu tân nương gả cho hấn khi chỉ có chín tuổi, thiên chân rực rỡ còn tưởng bản thân ngồi kiệu hoa đi làm tỳ nữ, hoàn toàn hông biết chính mình phải gả cho một bệnh nhân gần đất xa trời.

Năm đó hấn rời nhà lúc đang hôn mê không thể nói với cha mẹ chăm sóc nàng. Hấn luôn cảm thấy nàng bị thua thiệt, cha mẹ không nên vì bệnh tật của hấn mà kéo nàng xuống nước, cho nên mấy năm nay hấn thỉnh thoảng đều nhớ đến nàng, nhớ sự ngây ngô của nàng, tự nhủ nếu chính mình có thể khỏi bệnh nhất định phải đối xử thật tốt với nàng.

Nhưng, sao nàng lại có thể chết?

"Nương nhất thời vui vẻ, lại quên mất người đi đường chắc cũng mệt mỏi rồi? Ngươi về phòng nghỉ ngơi chút đi, sau rồi chúng ta lại cùng trò chuyện"

Triển Hồng Tề thực sự cũng không cảm thấy mệt, nhưng câu chuyện đã không còn hào hứng, liền thuận thế cáo lui, trở về phòng.

Thấy nhi tử vừa rời đi, Triển phu nhân lập tức thấp giọng phân phó Hoàng Thanh"Ngươi mau gọi người đem nha đầu kia đuổi khỏi phủ đi"

"Phu nhân?"Hoàng Thanh sững sốt, biểu tình có vẻ do dự.

"tuyệt đối không thể để Tề nhi biết chuyện nha đầu kia còn sống, biết không?"nàng dặn đi dặn lại.

Hoàng Thanh mặc dù thấy phu nhân làm vậy thật không phải nhưng vì thân phận khác biệt cũng chỉ có thể gât đầu làm theo, thấy được chuyện này sẽ khiến lương tâm mình day dứt cả đời.

"Muốn đưa nàng đến chỗ nào?"Hấn hỏi.

"Cách thành Lâm An càng xa càng tốt"Triển phu nhân không chút do dự nói, cảm thấy có chút tội lỗi liền bổ sung thêm: "Đừng quên đưa cho nàng ít ngân lượng"

"Dạ"Hoàng Thanh thờ dài rồi nhận mệnh lui xuống.

***

Phúc thẩm – đầu bếp nữ của Triển gia – là thê tử của Hoàng Thanh,đã kết hôn mười mấy năm mà không có con cái, ngày đó khi thiếu phu nhân lương thiện xông vào phòng bếp nói muốn hỗ trợ, nàng liền cảm thấy thích đưa nhỏ chăm chỉ lương thiện này, cho dù sau đó thiếu phu nhân hoàn toàn bị coi thường, thậm chí bị trục xuất đến phòng chứa củi ở hậu viện, bà vẫn như cũ vụng trộm cố gắng chăm sóc nàng.

Sắp tới buổi trưa là thời điểm nhà bếp bận rộn nhất, nhưng bà thân là đầu bếp lại không ở phòng bếp, ngược lại trái nắp phải trốn len lén tới trước khoảng sân quen thuộc, cuối cùng bà cũng chờ được thiếu gia trở về phòng liền tới trước cửa vội vàng gơ vài cái"Thiếu gia? Thiếu gia!"Bà nhẹ giọng kêu.

"Ai?"trong phòng có thanh âm của Triển Hồng Tề vọng ra.

Xác định người trong phòng đúng là thiếu gia, chuyện lại quá khẩn cấp, phúc thẩm liền không để ý đến quy củ lập tức đẩy cửa tiến vào rồi nhanh chóng đóng chặt cửa phòng, xoay người đến trước mặt thiếu gia lập tức quỳ xuống.

"Phó phụ làm trong nhà bếp, là thê tử của Hoàng Thanh. Thiếu gia, phó phụ có việc gấp cần bẩm báo, ngài nhất định phải nghe"Bà vội vàng nói.

Triển Hồng Tề khẽ nhú mày, hấn nhớ rõ vị đầu bếp này"Có chuyện gì đứng lên rồi nói sau"

Phúc thẩm lại lắc đầu, cũng không đứng dậy, ngược lại cúi rạp người xuống"Xin thiếu gia hãy cứu thiếu phu nhân"

Triển Hồng Tề đột nhiên ngay người"Ngươi nói thiếu phu nhân?"Hấn không nghe nhầm chứ?

"Dạ!"

"Thiếu phu nhân không phải đã mắc bệnh chết rồi sao?"Hấn mờ mịt nghi hoặc hỏi.

"Không, thiếu phu nhân vẫn còn sống, đang ở trong phòng chứa củi ở phía sau. Nhưng nếu thiếu gia không cứu thiếu phu nhân thì nàng sẽ bị đưa đi mất, sau này sống chết không ai biết." Nghĩ đến thiếu phu nhân một thân một mình không nơi nương tựa lưu lạc bên ngoài, phúc thẩm rốt cuộc không ngăn được nước mắt chảy xuống.

"Người đứng lên nói rõ ràng"Triển Hồng Tề trầm giọng nói.

Phúc thẩm đứng dậy"Phó phụ xin thiếu gia hãy cứu lấy thiếu phu nhân, thiếu phu nhân nàng thật sự đáng thương"

"Người nói rõ ràng lại từ đầu. Người nói thiếu phu nhân vẫn còn sống? Điều này là thật sao?"Hắn hỏi

"Phải"

"nàng hiện giờ đang ở đâu?"

"Thiếu phu nhân đang ở trong phòng chứa củi tại hậu viện"

Hắn không tin được mặt trầm xuống quát hỏi: "Thiếu phu nhân tại sao có thể ở trong phòng chứa củi?"

Phúc thẩm thoáng chần chờ một chút, sau mới nhỏ giọng trả lời, "Phu nhân cho rằng năm đó thiếu gia đột nhiên phát bệnh tất cả đều là do thiếu phu nhân làm hại, sau đó Vũ Dạ tiểu thư chết bệnh, lão gia ra ngoài buôn bán gặp đạo tặc, ngã xuống son cốc, chết tha hương đều là chuyện phát sinh sau khi thiếu phu nhân gả tới. Phu nhân cho rằng trên người thiếu phu nhân dẫn theo uế khí và nguyên rủa, là người mang xui xẻo, cho nên sau khi lão gia qua đời liền đuổi nàng đến khu nhà bỏ hoang ở phía sau, rồi xa đình thự".

"Hoang đường!"Triển Hồng Tề không nhìn được quát to"Nương sao có thể suy nghĩ như vậy chứ? mấy năm nay thiếu phu nhân luôn chỉ một mình ở tại phòng chứa củi? Có ai chiều cô cuộc sống hàng ngày của nàng không?"

Phúc thẩm dao động"Không có, Lúc đầu cũng có một nha hoàn phụ trách chăm sóc cho thiếu phu nhân, nhưng từ khi phát hiện phu nhân căn bản không để tâm đến thiếu phu nhân, hoàn toàn thờ ơ, liên lười biếng chức vụ. Thiếu phu nhân đáng thương không biết đã nhịn mấy bữa không ăn cơm, mới từ thâm viện đến phòng bếp tìm đồ ăn, thế lực không chống đỡ nổi mà ngã tại phòng bếp, phó phụ mới phát hiện ra"

Triển Hồng Tề sắc mặt xanh mét, thực sự không thể tin nổi.

"Nói tiếp"Hắn lạnh lùng uy nghiêm ra lệnh"Chuyện sau đó ra sao, mẹ ta biết chuyện thì xử trí nha hoàn lười biếng chết tiết kia như thế nào?"

"Thấy thiếu phu nhân té xỉu tại phòng bếp, ta lập tức cho người đi báo với phu nhân, nhưng phu nhân lại chỉ cho người đến hỏi nguyên nhân nàng ngã xỉu tại phòng bếp. Sau đó phó phụ chỉ nghe nói, phu nhân biết được thiếu phu nhân đối xử chỉ có nói mấy câu ——"nói đến đó, phúc thẩm đột nhiên dừng lại.

"Nương nói gì?"hắn trầm giọng hỏi. bà do dự trong chốc lát mới dám thấp giọng nói ;"Phu nhân nói, mạng của thiếu phu nhân còn không giá trị bằng một nha hoàn, ít nhất nha hoàn ăn cơm còn có thể làm việc, thiếu phu nhân chỉ là kẻ ăn bám lãng phí lương thực trong phủ, không cần để ý tới"

Bạn đang đọc truyện *Như Ý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Cảm giác phần nộ dâng lên trong ngực Triển Hồng Tề, khiến cho sắc mặt hắn trở nên cực kì khó coi. Hắn không tin một đầu bếp nữ có can đảm nói ra một lời nói dối liên tiếp phi báng chủ mẫu như vậy, bởi vì làm vậy đối với nàng cũng không có lợi ích gì. Cho nên, nương thực sự đã đối đãi với thê tử của hắn như vậy, mặc cho nô bộc bắt nạt thiếu phu nhân của Triển gia?

Nàng là vợ của ta, là thiếu phu nhân của Triển phủ, không phải tỳ nữ, Như Ý.

Hắn vẫn còn nhớ lúc trước chính mình đã nói như vậy với tiểu tân nương, không nghĩ rằng mấy năm nay hắn rời nhà chữa bệnh, cuộc sống của nàng ngay cả một tỳ nữ cũng không bằng, phải ở tại phòng chứa củi, chịu đối đãi ngất xỉu?

Nương sao có thể đối xử với nàng như thế, sao có thể nhẫn tâm đến vậy? Cho dù nàng không phải là vợ của hắn thì cũng chỉ là một đứa trẻ!

Triển Hồng Tề cơ hồ không thể chấp nhận sự thật này, nhưng nhớ đến phản ứng của nương và Hoàng Thanh lúc ở thiên sảnh, nhất là khi Hoàng Thanh nói chuyện mà không dám nhìn vào mặt hắn, khiến hắn càng thêm khẳng định đó là sự thật. Hắn chỉ không hiểu tại sao nương lại có thể chán ghét nàng tới mức nói rằng nàng đã chết? Mà tiểu tân nương của hắn những năm gần đây không biết đã phải trải qua cuộc sống như thế nào?

Nghĩ đến cảnh thân hình nhỏ bé của nàng nằm co ro trên đồng rơm lòng hấn lại đau đớn vô cùng. Hấn nghĩ đến sau khi nàng gả cho một kẻ ốm yếu như hấn, mặc dù không có được hạnh phúc thì ít ra cũng có được cuộc sống đầy đủ, áo cơm không lo, không ngờ.....

"Lập tức đưa ta đến gặp thiếu phu nhân!" Hấn lập tức đứng dậy ra lệnh, trong lòng không ngăn được cảm giác muốn gặp nàng, suy làm sao để có thể bù đắp lại mười năm hấn không ở bên cạnh khiến nàng phải chịu ủy bao khuất cùng đau khổ.

Phúc thăm gặt đầu, lập tức dẫn đường, đề phòng không tới kịp bà còn cố ý đi tắt qua bếp, đến hậu viện.

Đi qua hậu viện mọc đầy cỏ dại, trước mắt chính là tiểu viện nằm riêng biệt.

Triển Hồng Tề nhìn cảnh vật trước mắt mà kinh ngạc.

Hai gian phòng thanh nhã u tĩnh nằm giữa rào trúc, Bên trong sân còn có mấy con gà đang nhàn nhã đi lại, Phòng ốc thoạt nhìn có chút đơn sơ rách nát, nhưng bốn bề thật sạch sẽ, mà vợ của hấn chính là sống ở đây.

Hấn vội vàng đẩy cửa, đi vào trong viện, cùng lúc đó thấy Hoàng Thanh từ trong phòng chạy ra, có chút thất thố kinh hoàng chạy về phía hấn.

"Thiếu..... Thiếu gia? Sao cậu lại tới đây?"

Triển Hồng Tề không trả lời, hơi nghiêng người làm cho Hoàng Thanh nhìn thấy Phúc thăm đang đứng phía sau hấn.

Hoàng Thanh vừa nhìn thấy vợ, liền biết giấy không gói được lửa, có điều như vậy hấn lại có cảm giác nhẹ nhõm. Có lẽ hấn thiết lộ chuyện phu nhân muốn đuổi thiếu phu nhân ra khỏi phủ cho vợ, cũng vì mong chuyện này xảy ra.

"Thiếu phu nhân đâu?" Triển Hồng Tề lạnh giọng chất vấn.

"Còn chưa trở về" Hấn cúi đầu thành thực trả lời.

"Ý của ngươi là nàng thực sự chưa chết? Ngươi vì sao muốn lừa ta?"

Hoàng Thanh cúi đầu, thân thể khẽ run rẩy, không đáp.

"Chuyện đó sau này nói tiếp" Triển Hồng Tề lạnh lùng nhìn hấn, lại hỏi: "Ngươi biết thiếu phu nhân ở nơi nào sao?"

"Thiếu phu nhân nhất định đang đi bán cá muối ở trên đường" Phúc thăm vội vàng nói.

"Cá muối?" Triển Hồng Tề quay lại hỏi

"Thiếu phu nhân mấy năm nay đều dựa vào việc bán cá muối để kiếm tiền nuôi sống chính mình, có điều thiếu gia yên tâm, thiếu phu nhân rất cẩn thận, không để cho bất cứ ai biết nàng có quan hệ với triển gia" Phúc thăm nói.

Triển Hồng Tề không thốt lên lời, Phần nộ đau lòng mà không nói ra được. Đường đường là thiếu phu nhân của Triển gia nhưng lại phải xuất đầu lộ diện, bán cá mà sống? Cuộc sống mấy năm của nàng nay rốt cuộc trải qua như thế nào?

Ngủ trong phòng chứa củi, đói bụng đến té xỉu, một mình bán cá trên đường kiếm tiền nuôi sống bản thân...

Hấn rốt cuộc không thể không chế con giận của mình, phát tay áo xoay người bước đi.

"Thiếu gia, ngài muốn đi đâu vậy?" Hoàng Thanh vội vàng hỏi.

"Tìm nương"

Hoàng Thanh cả kinh, vội vàng ngăn hấn lại. "Thiếu gia, ngài không thể đi tìm phu nhân!"

"Tránh ra!"

Hoàng Thanh vẫn cứ chắn trước mặt hấn, không cho hấn đi, hai mắt tràn đầy kinh hoàng cùng lo lắng quá độ mà đỏ cả lên.

"Thiếu gia, ngài cứ nổi giận đùng đùng như vậy mà đi chất vấn phu nhân về chuyện của thiếu phu nhân, không sợ sẽ khiến phu nhân đau lòng sao? từ sau khi lão gia qua đời, phu nhân vì bảo vệ gia nghiệp chờ ngài trở về đã lãng phí biết bao nhiêu tâm trí ngài có biết không? Phu nhân dù có sai, ngài cũng không nên ngày đầu tiên về phủ đã xung đột với phu nhân, xin ngài hãy cân nhắc rồi hãy đi" Hấn thành khẩn nói.

Triển Hồng Tề thấy có lý, mặc dù trong đầu vẫn đang nổi sóng, những cơn tức giận cũng dần dần giảm xuống.

Hoàng tổng quản nói rất đúng, hấn không thể cứ chạy đi tìm nương chất vấn chuyện này như vậy được, không chỉ làm nương thương tâm mà còn khiến hấn sau này không có cách nào thay đổi thành kiến của bà với Như Ý, hấn phải suy nghĩ cẩn thận, tìm một phương pháp ven cả đôi đường.

Sau khi đã tỉnh táo lại hấn hỏi: "mẹ ta muốn ngươi làm gì?"

"Phu nhân muốn tiểu nhân đem thiếu phu nhân ra khỏi phủ" Hoàng Thanh thành thực trả lời.

"Đưa đến chỗ nào?"

"Càng xa càng tốt"

Triển Hồng Tề suy nghĩ về dụng ý của mẹ hắn, rõ ràng, bà không muốn hắn biết rằng Như Ý vẫn còn sống, cho dù sau này hắn nghe nói gì đó, muốn tìm người thì nàng đã đi rồi, không còn manh mối nữa.

Hắn nhủ mảy mai, không ngừng suy nghĩ xem phải làm thế nào mới có thể vừa giữ được thể tử đáng thương của hắn lại không khiến cho mẹ hắn thương tâm

Sau khi đã trầm tư một lúc lâu, hắn quyết định tạm thời tương kế tựu kế "Vậy thì cứ làm theo mệnh lệnh của mẹ ta đi, đem thiếu phu nhân ra khỏi phủ"

Phúc thẩm mở ta hai mắt vẻ khó tin, "Thiếu gia, ngài không thể làm như vậy, thiếu phu nhân nàng —"

"Ta cũng không nói muốn đuổi nàng đi, mà chỉ tính trước hết an trí nàng sống ở ngoài, chờ thời cơ thích hợp mới đón nàng về" Triển Hồng Tề giải thích.

"Thiếu gia tính làm như thế nào? Hoàng Thanh hỏi.

"Ta có thể tin tưởng các người sao?" Triển Hồng Tề nhìn thẳng vào hai vợ chồng bọn họ hỏi

Phúc thẩm không chút do dự gật đầu, Hoàng Thanh mặc dù có chút do dự, cuối cùng cũng dứt khoát gật một cái

Suốt mấy năm qua, hắn thân là hạ nhân không có khả năng giúp thiếu phu nhân, nhưng hiện tại có tiểu gia ở đây, chẳng nhẽ hắn còn sợ sau khi phu nhân biết được sẽ giáng tội hắn sao?

Thiếu gia trở về, sau này ai mới là đương gia, trong lòng mọi người đều biết rõ, hơn nữa hắn cũng giống vợ đau lòng thay cho thiếu phu nhân, hi vọng thiếu phu nhân ôn nhu thiện lương sẽ có ngày khổ tận cam lai (sau khổ cực có được hạnh phúc).

"Xin thiếu gia phân phó, tiểu nhân nguyện đem hết sức lực thực hiện tốt chuyện này" Hoàng Thanh kiên định nói, trong mắt toát lên vẻ dứt khoát.

Nhìn vào mắt hắn, Triển Hồng Tề vuốt cằm, tin tưởng hắn "Trước tiên, ta muốn người đừng làm cho mẹ ta phát hiện chuyện ta biết thiếu phu nhân vẫn còn sống" Hắn dặn dò.

"Dạ"

"Tiếp theo, Hoàng tổng quản, ta muốn người sắp xếp cho thiếu phu nhân một nơi ở an toàn, không cần cách thành Lâm An quá xa. Nếu thiếu phu nhân có hỏi, người cứ thành thật nói cho nàng biết, nhưng đừng nói với nàng chuyện ta đã trở về"

"Nhưng nếu không đi xa thì thiếu phu nhân sớm muộn cũng biết chuyện thiếu gia đã trở lại" Hoàng Thanh cân nhắc nói.

"Người không cần lo lắng, ta đều có tính toán" Triển Hồng Tề hiển nhiên có ý tưởng khác "mặt khác, ta muốn người phái hai người âm thầm bảo vệ an toàn chu nàng, bất kể ngày đêm"

"Thiếu gia, phó phụ có thể đi theo chăm sóc cuộc sống hàng ngày cho thiếu phu nhân, có thể làm bạn với nàng" Phúc thẩm tự mình đề nghị.

Hắn lắc đầu, "Trong phủ tất cả đều phải duy trì nguyên trạng, để tránh dẫn tới hiểu lầm không cần thiết"

"Vâng" phúc thẩm suy sụp cúi đầu.

Lúc này, cách đó không xa truyền đến một âm thanh khác thường, giống như có người đang dùng sức đẩy cửa.

"Âm thanh gì vậy?" Triển Hồng Tề cảnh giác hỏi.

"Chắc là thiếu phu nhân đã trở lại, bên đó có một cái cửa nhỏ đã cũ kỹ, trước kia là lối đi của sài phu, thiếu phu nhân đều ra vào từ lối đó "Phúc thẩm nói : Thiếu gia, ta có thể qua đó không? Cửa kia rất khó mở, có lẽ thiếu phu nhân cần hỗ trợ"

"Đừng cho nàng biết sự tồn tại của ta" Triển Hồng Tề gật đầu lại cẩn thận dặn dò. Chờ phúc thẩm đi rồi hắn mới nói với Hoàng Thanh mấy câu,: Làm chuyện người nên làm "Sau đó, nhanh chóng nép vào phía sau nhà, lén nhìn tiểu tân nương đã mười năm không gặp của hắn...

***

Mặt trời lặn, căn phòng nhanh chóng trở nên tối đen.

Như Ý cũng không đứng dậy châm nến, trong lòng một mảnh hỗn loạn, nghĩ không ra ta chỉ trong một ngày ngắn ngủi, trong phủ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, tại sao đột nhiên nàng lại bị đuổi ra khỏi phủ?

Hoàng tổng quản nói cho nàng biết đó là lệnh của phu nhân.

Phúc thăm lệ rơi đầy mặt dặn nàng phải tự bảo trọng, còn nói đừng lo lắng, bọn họ rất nhanh có thể gặp lại.

Điểm đây thật khiến nàng cảm thấy kì quái, phúc thăm nghĩ thế nào lại nói như vậy? Nếu phu nhân đã có ý đuổi nàng ra khỏi phủ thì nàng làm sao có khả năng trở về gặp mặt với phúc thăm? Chẳng lẽ phúc thăm có ý muốn thôi việc ở Triền gia, chuyển đến làm hàng xóm với nàng, thậm chí là ở cùng, cho nên Hoàng tổng quản mới có thể đem nàng đến sống tại nơi có phòng xá thậm chí còn tốt hơn nơi ở cũ của nàng đến vài lần này?

Nếu thật sự là như vậy thì thật tốt. Như Ý nghĩ thăm.

Những năm gần đây, phúc thăm vẫn đối xử với nàng rất tốt, nếu hông phải phúc thăm ngầm chiếu cố, nàng đã sớm đối chết vài lần rồi. Trong lòng nàng đã sớm coi hai vợ chồng họ là cha mẹ, tính sau này sẽ phụng dưỡng họ.

Đương nhiên, nàng biết chỉ cần mình vẫn ở trong phủ thì chuyện này sẽ không thể thực hiện, bởi vì bọn họ lúc ấy vẫn còn có quan hệ chủ tớ, tuy rằng chủ nhân như nàng không bằng cả một người hầu, chỉ nhìn việc phúc thăm vẫn kiên trì gọi nàng là thiếu phu nhân chứ không chịu sửa miệng gọi nàng là Như Ý là nàng đã biết.

Nhưng hiện tại thì khác, nàng nếu đã bị đuổi ra khỏi Triền gia, thì sẽ không còn là thiếu phu nhân, phúc thăm chắc sẽ không còn lý do để cự tuyệt nàng nữa?

Có điều tất cả đều chỉ là suy nghĩ của nàng, đối với việc nàng bị mang khỏi Triền gia, lại được an trí trong gian tiểu viện ngoại thành Lâm An này, nàng vẫn thấy có chút mờ mịt khó hiểu.

Đối với việc mình đột nhiên bị đuổi khỏi Triền gia, nàng không hề cảm thấy khổ sở, chỉ là thấy có chút mất mát thôi. Nàng vẫn mong ngày nào đó có thể đợi cho vị hôn phu trở về, có thể đích thân tạm biệt hẳn. Kỳ thật nàng cho đến giờ cũng chưa bao giờ mong muốn vị trí thiếu phu nhân của Triền gia, tuy nàng năm đó đúng là đã thành thân cùng thiếu gia, nhưng cũng chỉ là xưng hi mà thôi, không ai thực sự để ý, quan tâm đến nàng, ngoại trừ thiếu gia.....

Người đã là vợ của ta, là thiếu phu nhân của Triền phủ, không phải tỳ nữ, Như Ý.

Nhớ lại lời thiếu gia nói với nàng, khoe miệng Như Ý không khỏi khẽ nhếch lên, lập tức lại nhanh chóng lắc đầu, tự ra lệnh cho mình không được suy nghĩ tiếp, bởi vì tiếp tục suy nghĩ chính là mơ mộng viễn vông.

nàng biết mình không xứng với thiếu gia thân phận tôn quý, thân là con gái của một người đánh cá, tỳ muội các nàng ngay cả tiền mai táng cho cha mẹ cũng không kiếm được, phải dựa vào việc bán mình mới có ngân lượng, làm sao có thể xứng đôi với con cái của thủ phủ thành Lâm An chứ?

Đại ân đại đức của lão gia, nàng suốt đời không quên, về chuyện gả cho đại thiếu gia, trải qua mấy năm nay, nàng không biết cũng nên hiểu được, nàng là không xứng với thiếu gia.

Than nhẹ một hơi, nàng đứng dậy đi đến ngoài cửa.

Bên ngoài âm thanh tĩnh lặng, đêm lạnh như nước, bầu trời đầy sao, vàng trắng treo cao trên tấm màn đen, tựa như thiếu gia của nàng vậy, cả đời này đều không thể với tới. Tay nàng sờ sờ lên sợi dây hồng xuyên qua mảnh đá trắng đeo trước ngực, bên trên có khắc tên nàng – Như Ý, năm ấy tỳ muội chia lìa đích thân đại tỳ đeo lên cho nàng. Nay, nàng đã không còn là thiếu phu nhân Triền gia, phải chăng là nàng đã khôi phục tự do, có thể đi tìm kiếm các tỳ muội của nàng?

Có điều thiên hạ rộng lớn như vậy, muốn đi đâu tìm người? Nỗi nhớ thương của nàng hóa thành dòng lệ lặng lẽ rơi trên mảnh đá, thấm đẫm nỗi nhớ quê hương, nàng tự nhủ, cho dù khó khăn, cũng vẫn luôn tồn tại một tia hi vọng.

Cát Tường, Hoa Khai, Phú Quý, mọi người có khỏe không? Nàng nhìn ánh trăng ca xói mà hỏi, bỗng dừng lại nhớ tới một người, còn có, thiếu gia, người..... khỏe không?

Nếu ta có thể cùng mọi người gặp lại một lần thì thật là tốt.....

***

Cuộc sống của Như Ý sau khi rời Triền gia thật sự cũng không có thay đổi gì lớn, nàng vẫn ở một mình, vẫn lấy việc bán cá muối gia truyền để kiếm sống, mà cũng phải cảm tạ Hoàng tổng quản lúc dẫn nàng rời phủ đã đáp ứng yêu cầu của nàng, đem tất cả công cụ mưu sinh của nàng, bao gồm đồ dùng để muối cá, xe đẩy vận chuyển nhất nhất đưa đến cho nàng. Nếu nhất định phải chỉ ra điểm bất lợi so với trước đây, thì cũng có một điều, đó là đường đi từ nhà mới đến thương phố buôn bán có chút xa xôi, gian nan hơn. Khi trước ở Triền phủ, mặc dù phải đi từ cửa nhỏ sau thâm viện, ra đường lớn phải đi vòng thêm một đoạn đường nhưng dấu sao cũng là thành lộ, đường đi cũng bằng phẳng.

Nhưng hiện tại ở ngoại thành, tuy rằng nắng chiếu chói chang, từng phong cỏ vận mang một phong vị khác, nhưng con đường này, sau khi mưa sẽ trở nên lầy lội không chịu nổi, mặt đường xuất hiện hố lớn hố nhỏ, thật sự khó đi.

Có điều khó đi vẫn phải đi, giống như mấy năm nay, khổ sở cũng phải chịu, đây là cuộc sống không phải sao?

Nhẹ giọng thở dài, nàng một bên gắng sức đẩy xe tay về phía trước, một bên không ngừng tự nhủ rằng cũng sắp đến, sắp đến nơi rồi __

"Rắc!"

Một tiếng động đột ngột vang lên, nàng liền cúi xuống xem xét một chút, lại dùng lực cố gắng đẩy lên nhưng xe đẩy vẫn như cũ không nhúc nhích. Nàng thử lại một lần nữa, kết quả vẫn như cũ.

Tại sao lại thế này? Cái hồ này xuất hiện từ bao giờ, sáng nay nàng đẩy xe đi rõ ràng không có. Làm sao bây giờ? Phía trước không có thôn xóm, phía sau lại không có khách điểm hay cửa tiệm, nàng biết đi đâu tìm người hỗ trợ đây? Nàng quay đầu nhìn xung quanh, cầu mong có người đi ngang qua có thể giúp đỡ nàng một phen, không bao lâu, ông trời có vẻ như đã nghe thấy lời cầu nguyện của nàng, nàng nghe thấy có tiếng vó ngựa truyền đến từ phía sau, nàng vừa quay lại đã thấy một người đang cưỡi ngựa chạy đến thẳng chỗ nàng.

Người kia cưỡi ngựa đến gần thì vội vã kêu ngựa ngừng lại thông thả bước đến bên cạnh nàng, nhìn nàng một cái, rồi lại liếc đến chiếc xe đẩy đang dính cứng trên đường không chịu nhúc nhích, liền lập tức nhảy xuống.

"Cần hỗ trợ sao?" Hắn mở miệng hỏi, âm thanh nhu hòa.

Như Ý ngơ ngác nhìn hắn, không có lên tiếng trả lời, bởi vì nàng chưa từng thấy nam nhân nào có bộ dạng đẹp như vậy, vóc người cao lớn, khí chất hiên ngang, phong độ phiêu dật, cử chỉ nho nhã..... Tóm lại là rất đẹp khiến trong lòng nàng như có con nai chạy loạn.

"Cô nương?" Hắn mỉm cười kêu lên.

"Cái gì?" Như Ý thì thào lên tiếng, sau đó trừng mắt nhìn, đột nhiên khôi phục hồi lại tinh thần, "Nha, muốn, phiền công tử giúp ta một chút, bánh xe của ta lọt xuống hồ, sức của mình ta thật sự khó có thể đẩy lên được."

"nàng tránh ra, để ta xem thử xem"

"Xe này rất nặng, có lẽ nên để cả hai cùng đẩy lên mới được!" Như Ý muốn nói cho hắn để cả hai hợp tác thì mới có thể thành công, nhưng còn chưa nói dứt lời đã thấy hắn dễ dàng đem xe đẩy bị lọt hồ đẩy ra ngoài, nàng xem mà ghen hờn nhìn trân trối, kinh ngạc đến mức quên cả cảm ơn.

"Xe này quả thật không nặng" Hắn đồng ý gật đầu.

Nàng trừng mắt nhìn, chỉ cảm thấy hắn như đang nói đùa, lời nói không nặng không nhẹ, hắn sao có thể mặt không đỏ khi không suy nghĩ dễ dàng đem bánh xe đang mắc trong hồ đẩy ra?"

Đúng rồi, nàng còn chưa có cảm ơn hắn.

"Cảm ơn công tử hỗ trợ" Nàng cảm kích nói.

Hắn tò mò nhìn và bốn cái thùng được che lại ở trên xe, sau đó hỏi nàng, "Mấy cái thùng này đựng những gì vậy?"

"Cá" nàng trừng mắt nhìn, thành thật đáp.

"Cô nương bắt sao?"

nàng nhìn giống người đánh cá sao?

"Mua"

"Tất cả chỗ này?" Hại mất hắn mở to một cách ngạc nhiên, giống như nghĩ nàng mua mua nhiều cá như vậy đều là để một mình ăn không bằng. Quả nhiên, hắn nói tiếp "Cô nương có thể ăn hết nhiều cá như vậy?" Như Ý không nhịn được thở phì một cái bật cười, làm hắn nhất thời có vẻ xấu hổ.

"Chỗ cá này không phải mua để ăn mà dùng để gia công chế biến, sau lại đem bán" nàng cười giải thích nói.

"Gia công chế biến?"

"Ấn. Làm thành cá muối"

"Cá muối?"

Hắn bỗng nhiên quát to một tiếng, nàng sợ đến mức không tự chủ được nhảy dựng ra sau, thận trọng nhìn về phía hắn.

"Công tử? Có gì không đúng sao?"

"Cô nương, cô chính là người cung cấp cá muối cho khách điểm Duyệt Lại sao?" Hắn lộ ra vẻ mặt kinh hi cùng khó tin.

"Công tử quen biết ta?" Nàng nghi hoặc hỏi.

"Không, nhưng bây giờ đang làm quen" Hắn cười yếu ớt, nụ cười ôn nhu mang theo thiện ý cùng thân cận.

Như Ý ngẩn ra, cảm thấy có chút quái dị. Vị công tử này quần áo hoa lệ, một thân quý khí? Không giống như người có thể bắt chuyện với những tiểu dân buôn bán như nàng, chứ đừng nói đến việc làm quen. Loại người tôn quý như vậy nàng cũng đã gặp không ít ở phố Tây Môn, tốt nhất là không nên nhìn bọn họ, cứ nhìn là lại thấy vẻ mặt đáng ghét, giống như sự xuất hiện của nàng là một sự xúc phạm vậy. Nhưng vị công tử này không những xuống ngựa đến giúp nàng, cùng nàng nói chuyện lâu như vậy, giờ lại lại nói muốn làm quen với nàng?

Quái, thật là quái lạ.

"Cô nương, tại hạ có một yêu cầu quá đáng, mong cô nương có thể chấp nhận" hần nói

Như Ý nghĩ hoặc nhìn hần.

"Nếu có thể, Mong cô nương dạy phương pháp muối cá cho tại hạ, được không?" Hần lộ biểu tình cầu khẩn chăm chăm nhìn nàng.

"Cái gì?" Nàng bỗng nhiên ngây người.

"Tại hạ nhiều ngày nay ngày nào đến khách điểm Duyệt Lại ăn cơm, chỉ vì món cá muối chiêu bài của họ. Cách chế biến của họ cũng không có gì đặc sắc nhưng cá muối trong đó lại rất đặc biệt, tại hạ đã đi khắp tam xuyên ngũ nhạc mà chưa bao giờ nếm được hương vị này. Nhưng tại hạ không phải là người trong thành Lâm An, không lâu nữa sẽ phải rời khỏi nơi này, muốn mời cô nương chỉ cho phương pháp muối cá này, tại hạ xin lấy một trăm lượng làm thù lao".

Như Ý hoàn toàn ngây người, làm sao chuyện thế này có thể phát sinh? Hơn nữa ____

"Một trăm lượng?" Nàng bán cá muối nhiều nhất chỉ kiếm được hai văn tiền, bán hai mươi thùng cá cũng không kiếm nổi một lượng bạc, một trăm lượng, đây là một khoản tiền lớn đến cỡ nào?

"Nếu cô nương chê ít, hai trăm lượng, ba trăm lượng đều được, chỉ cần cô nương nói giá".

Nàng hai mắt mở to kinh hãi, dùng sức lắc đầu. "Công..... công tử, Xin ..... xin ngài đừng nói giỡn"

Một trăm lượng cũng đã đủ cho nàng không cần lo ăn uống suốt đời rồi, nàng căn bản không thể tưởng tượng hai, ba trăm lượng còn nhiều đến mức nào.

"Tại hạ là nói thật, nếu cô nương không tin, trên người tại hạ vừa vẫn có một trăm lượng ngân phiếu, nàng cứ cầm trước, phần còn thiếu ngày mai ta sẽ đưa cho cô nương" Nói xong hần liền lấy từ trong ngực ra tấm ngân phiếu một trăm lượng đưa cho nàng.

Như Ý liều mạng lắc đầu, liên tục lùi ra phía sau giống như tấm ngân phiếu kia có thể mở miệng cắn người vậy.

"Cô nương?"

nàng trừng mắt nhìn tấm ngân phiếu trên tay hần, rồi lại ngẩng lên nhìn hần, nét mặt do dự lẩn lộn.

Nàng cũng không tham tài, muốn thuần túy lấy tiền rời từ việc muối cá mà sống, cho nên dù cá muối bán rất được, nàng cũng chưa bao giờ tùy tiện tăng giá ào ào, cũng chưa từng nghĩ đến việc bán phương pháp muối cá để lấy tiền. Nàng khó xử khước từ "Nếu công tử thích ăn cá muối như vậy thì chỉ cần đến Lâm Hải hoặc làng chài ven sông là có thể mua được. Cá muối của ta, thực ra cũng chỉ có chút mẹo thôi, không có gì đặc biệt cả"

"Không, hương vị hoàn toàn không giống, chỉ có cá muối của cô nương là làm cho tại hạ nhớ mãi không quên, Hương vị ăn một lần lại muốn ăn thêm, như thế nào cũng không thấy ngán." Hần thật sâu ngắm nhìn nàng, đáy mắt lưu luyến, vẻ mặt như không thể để mất được.

Như Ý chưa bao giờ nghĩ tới sẽ có người sẽ vì cá muối của nàng mà bày ra vẻ mặt như vậy, cũng cảm thấy xúc động.

"Được rồi, ta dạy cho ngươi phương pháp muối cá" Tuy rằng Kim lão bản cùng nàng đã bàn qua, lấy hiếm có làm quý, muốn nàng trăm ngàn lần hông nên tùy ý dạy cho người khác phương pháp muối cá, nhưng vị công tử này không phải là người địa phương, lại không giống hạng người lừa gạt lấy tiếng, muốn nàng dạy cho cũng chỉ để thỏa mãn nhu cầu ăn uống của bản thân, chắc là không có vấn đề gì.

"Thật vậy chăng?" Mặt hần lộ ra vẻ vui sướng.

Nàng gật đầu.

Hần lập tức vui mừng ôm quyền áp thân * hướng nàng nói lời cảm tạ, "Đa tạ cô nương đã đáp ứng, cảm ơn"

Bạn đang đọc truyện *Như Ý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

"Hoàng tống quân". Nhìn thấy Hoàng Thanh vội vã từ phía trước đi qua, Dương Ngọc Hoàn lập tức lớn tiếng gọi hắn lại, đồng thời nhấc váy hương hấn chạy tới, cũng không để ý tới hành vi kêu la lớn tiếng cùng nhấc váy chạy như vậy đối với một thiên kim tiểu thư được dạy dỗ thật thiếu lễ độ, không ra thể thống gì.

Nghe tiếng kêu, Hoàng Thanh dừng bước lại, quay đầu, ngây người như phỗng nhìn vị Ngọc Hoàn tiểu thư được phu nhân ca ngợi là tinh thông cảm kỳ thi họa đại gia khuê tú, giống như bị hỏa thiêu, lửa cháy xém mỏng xông về phía hắn (Cái này là bản gốc đó, ko chém đâu)

"Tiểu thư" Hắn miễn cưỡng ức chế vẻ kinh ngạc trên mặt, cung kính lên tiếng.

"Người có biết thiếu gia nhà người đang ở đâu không?" Dương Ngọc Hoàn hỏi.

"Thiếu gia đã rời phủ" Hắn trả lời.

"Lại đi ra ngoài?"

"Phải"

"Người có biết vì chuyện gì không?"

"Thiếu gia đi tìm Vương quân sự bàn chuyện làm ăn"

"Vương quân sự?"

Hoàng Thanh vuốt cằm, cố gắng không lộ ra bất cứ dấu vết nào trên mặt. Thật ra thì thiếu gia là đi tìm thiếu phu nhân, mấy ngày nay mỗi ngày đều đi sớm về trễ đều là ở chung một chỗ với thiếu phu nhân. Bất quá đây là bí mật, trừ hắn cùng Vương quân sự ở ngoài, không có ai biết.

Dương Ngọc Hoàn không nhìn được lộ ra vẻ mặt tịch mịch.

Bá mẫu lúc trước có nói cho nàng biết, Hồng Tề ca muốn làm quen với tình hình buôn bán của Triển gia, lúc bắt đầu đúng là sẽ bận rộn một chút, nhưng qua một khoảng thời gian nữa thì sẽ không như vậy.

Nhưng mà bận rộn cũng nên có mức độ chứ? Nàng cũng là khách, Hồng Tề ca ít nhiều cũng nên hiểu được đạo đãi khách, bớt chút thời gian bồi nàng, ít nhất thỉnh thoảng cũng nên dùng bữa với nàng, bữa sáng, bữa trưa, bữa tối bất kỳ một bữa ăn nào cũng được, nhưng mà nhiều ngày qua nàng đều không nhìn thấy hắn. Nàng nhớ hắn, yêu thương mà nhớ hắn, thật là nhớ.

"Hoàng tống quân, người nhất định biết bọn họ đang ở đâu mà có đúng không? Người dẫn ta đi tìm bọn họ được không?" Nàng yêu cầu nói.

"Tiểu thư, tiểu nhân cũng không biết thiếu gia đang ở đâu mà, không có cách nào đưa ngài đi tìm thiếu gia" Hoàng Thanh nói dối

"Người vừa mới nói hắn đi tìm Vương quân sự bàn chuyện làm ăn, không phải sao?"

"Đúng vậy, có điều trong thành Lâm An có rất nhiều cửa hàng của Triển gia, tiểu nhân cũng không biết bọn họ đang ở chỗ nào"

Dương Ngọc Hoàn nhất thời cứng họng, không nghĩ ra biện pháp giải quyết.

"Tiểu thư còn việc gì phân phó sao?" Hắn hỏi.

Nàng im lặng lắc đầu một cái.

"Vậy tiểu nhân cáo lui" Hoàng Thanh cúi người chào, xoay người rời đi.

Tìm không được người nhớ thương, Dương Ngọc Hoàn cô đơn đi qua trúc lâm, vòng qua đình thủy tạ, nghỉ chân ở di nhân trong vườn, nhìn mấy cảnh hoa mà nuôi tiếc tự than thở một mình. Nàng nhớ lại đoạn thời gian nàng cùng Hồng Tề ca sớm chiều làm bạn, khi đó Hồng Tề ca chỉ chuyên tâm dưỡng bệnh, mà nàng cũng chuyên tâm chăm sóc hắn, hoặc nói chuyện phiếm, đọc sách, gảy đàn cho hắn nghe, thật là vui vẻ. Khi đó mẹ nói nàng con gái không nên làm thế, còn cha nói cho nàng biết Hồng Tề ca đã cưới vợ, muốn nàng đoạn tuyệt đi tình yêu này..

Nàng khiếp sợ, thương tâm, nhiều lần suy tư, cuối cùng ý vào sự cưng chiều của cha mẹ, cứng rắn muốn cùng Hồng Tề ca về nhà làm khách, muốn nhìn xem Triển thiếu phu nhân kia là người như thế nào, có xứng với Hồng Tề ca của nàng hay không.

Chuyến này nàng không uống công, bởi vì thể tử của Hồng Tề ca không ngờ đã qua đời, mà Triển phu nhân vừa thấy nàng đã thích, ám chỉ muốn nàng làm con dâu, làm nàng vừa sợ vừa thẹn vừa mừng rồi đến không kiềm chế được.

Có điều ——

Ai! Nàng thờ dài, không biết được liệu cuộc sống thành thân sau này, liệu nàng có phải chịu đựng cảnh tương công suốt ngày công việc bận rộn không

thấy bóng dáng, ba ngày không thấy mặt nhau một lần? Nàng đột nhiên cảm thấy thật buồn bã.

"Ngọc Hoàn"

Tiếng gọi liền đem tâm trí nàng kéo trở về, nàng quay đầu, thấy Triền phu nhân cùng thiếp thân nha hoàn đang khoan thai tiến đến.

"bá mẫu"Nàng cúi người chào.

"Ta nghe có người nói người một mình đứng ở đây đã lâu, có chuyện gì vậy?"

"Không có"Nàng buồn bực không vui lắc đầu một cái.

"Thế nào?"Chú ý tới thần sắc ưu tư của nàng, Triền phu nhân dặt tay nàng ôn như hỏi.

"Bá mẫu...."Nàng muốn nói lại thôi.

"Có điều gì, cứ nói ra cho bá mẫu biết".

"Bá mẫu.... Hồng Tề ca hán có phải công việc rất bề bộn? Ngọc Hoàn đã vài ngày không thấy hán"Nàng mang theo vẻ mặt thẹn thùng, do dự một lát mới thấp giọng lên tiếng.

Triền phu nhân nghe vậy, ha ha cười nói: "Hóa ra là đang nhớ đến Tề nhi"

Nàng nhất thời đỏ mặt lên.

"Bá mẫu biết, cũng nên cho người đi kiểm Tề nhi về. Bàn với hán chuyện chung thân đại sự của hai người các người, có câu nói thành gia lập nghiệp, cũng muốn trước thành gia sau mới lập nghiệp, là bá mẫu sơ sót"

Dương Ngọc Hoàn đã mắc cỡ đến không biết nói gì, chỉ có thể cúi mặt nhìn xuống mà nói: "Mọi chuyện đều nhờ bá mẫu làm chủ"

"Còn gọi bá mẫu?"

"Mọi chuyện đều nhờ nương làm chủ"Nàng ngượng ngùng thấp giọng nói.

"Con dâu ngoan"Triền phu nhân vui vẻ cười nói.

***

Nhìn Tề công tử từng bước thành thạo muối cá, sáп muối, sáп giầu, phơi cá khô, mỗi bước đều thực hiện chính xác không nhầm lẫn mà Như Ý không có bất cứ cảm giác vui vẻ nào, ngược lại cảm thấy có một loại phiền muộn không nói ra lời.

Hon mười ngày qua, hán gió mặc gió, mưa mặc mưa, mỗi sáng sớm đều đến học phương pháp muối cá của nàng.

Ngày nàng phải lên phố giao hàng, hán sẽ để ngựa của hán giúp nàng kéo xe , cùng nàng vào thành, giúp nàng đến lái cá mua mẻ cá mới, chở về nhà ngâm thành cá muối.

Ngày không phải giao hàng, Nàng ở nhà dốc túi truyền thụ cho hán phương thức tẩm ướp ngâm cá muối, vừa làm việc, vừa dạy hán kết quả là có được một trợ thủ miễn phí, hơn nữa trợ thủ này chăm chỉ một cách bất thường, trên miệng lúc nào cũng treo một câu"có chuyện đệ tử phải gánh vác thay". khiến cho nàng đột nhiên nhàn rỗi. Không có việc gì, nàng đành kiểm việc để làm. Nàng muốn trồng rau, hán lập tức chạy đến giúp nàng làm đất. Nàng muốn chữa lại cái ghế ngồi hơi lung lay, hán không nói hai lời liền làm luôn công việc của nàng, còn đem tất cả gia cụ trong nhà ra kiểm tra một lượt xem có nên sửa chữa hay nên mua mới nhất lượt xử trí.

Nàng muốn lên rừng kiếm củi đốt, hán liền nghiêng mặt nói với nàng vào rừng rất nguy hiểm, không cho nàng đi, hôm sau liền cho ngựa kéo đến cả một xe củi, nhồi cả vào phòng chứa củi của nàng.

Hán đối với nàng ôn nhu chăm sóc, thật sự không thích hợp, nàng từng nghiêm túc cự tuyệt sự giúp đỡ của hán, hán lại làm như không nghe thấy, bá đạo tiếp tục làm theo ý mình, khiến nàng không biết phải làm sao.

Thật ra thì trong miệng nói không, trên thực tế nàng cảm thấy rất vui mừng, bởi vì suốt mười năm qua, chưa có người nào vì nàng mà làm những việc này. Nàng luôn phải tự mình gánh vác hết thảy, cho dù phòng bị đột, nàng cũng phải tự nghĩ biện pháp leo lên nóc nhà sửa lại, nếu không, nàng đành phải ở trong căn phòng đột nát.

Có người bầu bạn, cùng sinh hoạt cảm giác thật sự rất tốt, nàng thật hi vọng hán có thể tiếp tục ở bên người nàng —

Như Ý đột nhiên cứng người, bị ý nghĩ của bản thân làm cho giật mình. Nàng sao lại có thể có loại suy nghĩ này? Trước không nói đến chuyện cô nam quả nữ, nàng cùng đã là vợ của người khác, sao còn có thể vọng tưởng có hán làm bạn?

Tuy nói tướng công nàng đến nay sống chết không rõ, có thể trở về hay không, không ai biết, cho dù thật sự có một ngày hán có thể trở về, liệu hán có

hay không còn nhớ đến tiểu tân nương xung hi chín tuổi gả cho hấn, tất cả đều là ả số, nàng thậm chí cũng bị bà bà (mẹ chồng) đuổi ra khỏi nhà..... Nhưng nàng đã thành hôn là sự thật, ban đầu cứng đờ là đã thu ngân lượng bán cho Triền lão gia, nàng nên nhận thức phần.

Mà, dù cho những vấn đề trên đều không có, thì một cô gái bình thường như nàng, cũng làm sao có thể sánh với Tề công tử cao thượng đây?

Như Ý lắc đầu một cái, xua đi tất cả những vấn đề phiền não, bởi vì nàng thấy toàn bộ những trình tự muối cá nàng dạy cho Tề công tử, hấn đã học được toàn bộ, nói cách khác, hấn cũng nên rời đi rồi.

Nàng đi vào trong nhà, rót một chén nước ra ngoài, chờ hấn làm xong một giai đoạn ngừng tay thì đem đến, đưa chén nước cho hấn.

"Tề công tử, uống chén nước, nghỉ ngơi một chút"

"Cám ơn."Hấn mỉm cười, lúc đưa tay nhận lấy cái chén từ tay nàng, không cẩn thận chạm vào tay nàng một cái, nàng theo phản xạ rút tay về làm cho hấn không cầm chắc được, ly nước lập tức rơi xuống đất khiến vạt áo của hấn bị ướt đến phần nửa.

"Thật xin lỗi, ta giúp người đi rót một chén khác, người chờ ta một chút"Như Ý ngẩn ngơ, hoảng hốt nói, sau đó vội vã quay người chạy vào trong nhà rót nước.

Nàng làm sao vậy, chẳng qua đầu ngón tay chỉ bị hấn chạm khẽ một cái mà thôi, sao nàng lại phản ứng kịch liệt đến thế? Nhất định là do vừa rồi suy nghĩ lung tung làm hại, đáng giận!

Hít sâu một hơi, nàng để cho mình bình tâm lại, rồi lại rót ra một chén nước, xoay người muốn đem ra ngoài cho hấn, không ngờ lại thấy đang bước qua cửa, đi vào trong nhà.

"Ta đang muốn đem ra ngoài cho người"Nàng ngẩn ra, nhìn chén nước trên tay mình rồi lại liếc về phía hấn, ấp úng nói.

"Ta đã đi vào, cũng không cần phiền nàng phải đem ra nữa"Hấn mỉm cười, vươn tay về phía nàng, nàng liền đem cái ly trong tay đưa cho hấn, lúc này hấn rất cẩn thận không chạm đến tay nàng.

Như Ý nhìn hấn giữa đầu uống nước, chỉ một lát đã hết sạch cả ly không dư một giọt.

"Có thể cho ta thêm một chén nữa không?"Hấn đem cái ly đưa cho nàng hoit. Nàng gật đầu, nhận lấy cái ly lại rót nước, nhìn hấn uống cạn một lần nữa. Nàng không nghĩ hấn lại khát đến như vậy, lẽ ra nàng nên sớm đưa nước cho hấn uống.

"Thật xin lỗi."Nàng liền xin lỗi hấn vì sơ suất của mình.

"Vì chuyện gì?"Hấn không hiểu hỏi.

"Thời tiết nóng bức, để cho người giúp một tay, mà ta lại sơ ý không chuẩn bị nước cho người uống"

"Nếu như không chuẩn bị, thì ta hiện tại đang uống cái gì đây?"Hấn mỉm cười giờ giờ cái ly trên tay, ôn nhu nói.

Như Ý không biết nên nói gì, hấn cứ như vậy bao dung nàng, khiến nàng thấy ấm áp không muốn rời xa, nàng thật sự không thể để mình trầm luân trong sự ôn nhu chăm sóc, bao dung của hấn.

"Tề công tử, ta mới vừa xem qua người phơi cá, người đã hoàn toàn học được, chúc mừng người"Nàng đột nhiên nói.

"Cho nên, Như Ý cô nương muốn dạy ta bước tiếp theo?"

Nàng lắc đầu một cái"Phơi cá đã là bước cuối cùng, kế tiếp chỉ cần để ba ngày cho khô hấn, những con cá này sẽ được, có thể đem ra ăn"

"Thật vậy sao?"Hấn mỉm cười nói. nàng gật đầu, trên mặt trở nên có chút do dự, nhìn hấn một cái, rồi lại nhìn ra phía khác, không biết nên nói thế nào."Cô nương có chuyện gì muốn nói với ta sao?"

"Ta đã không còn gì để dạy cho công tử,bắt đầu từ ngày mai công tử cũng không cần trở lại đây nữa."Nàng trầm mặc một hồi, mới thấp giọng nói.

"Cô nương đây là đang đuổi ta, chê ta phiền phức sao?"

"Không. ta không có ý này, xin công tử đừng hiểu lầm"Nàng lập tức lắc đầu.

"Vậy ta ngày mai ta lại tới"

"A?"Nàng ngơ ngác nhìn hấn, hoàn toàn không biết hấn nói lời này có ý gì, ngày mai lại tới? Hấn đến đây gặp nàng mỗi ngày, mục đích không phải để học cách làm cá muối sao? Hôm nay mục đích đã đạt được rồi, hấn còn tới làm gì?

"Cô nương không hoan nghênh sao?"Ánh mắt hấn sáng quắc nhìn nàng.

"Không..."Nàng lắc đầu, lại không kim được nghi ngờ hỏi : "Nhưng ta đã không còn gì để dạy cho công tử, công tử còn muốn tới đây làm gì?"

Hắn không chớp mắt nhìn nàng chăm chú, hồi lâu, mới nhẹ giọng hỏi: "Cô nương cho là thế nào?"

"Ta không biết"Như Ý thành thực đáp.

Nghe vậy, Triển Hồng Tề hiện đang dùng tên giả là Tề Hồng thực không biết nói gì, khổ không chịu nổi.

Mấy ngày nay, hắn không ngại mưa gió, sáng sớm đi đến trình diện, giúp nàng giao hàng, mua có, yếm cá, lại giúp nàng trồng rau, sửa chữa bàn ghế, trong ngoài phòng ở đến lúc mặt trời xuống núi, chưa dọn đồ nàng khóa chặt cửa nẻo, tuyệt đối sẽ không rời đi.

Hắn còn mua thật nhiều thức ăn ngon, còn tặng nàng không ít lễ vật, vậy mà nàng chỉ nói nàng không biết, hoàn toàn không nghĩ tới hắn dụng tâm lương khô.

Nương tử của hắn, mười năm qua đã lớn hơn nhiều, diện mạo cũng thay đổi không ít – mặc dù so ra không đẹp bằng sư muội của hắn, nhưng lại điềm tĩnh mỏng manh, dương dương tự đắc, bộ dáng ôn nhu uyển chuyển lại hấp dẫn hơn, khi đó hắn nhìn trộm nàng từ chỗ nấp, lòng hắn liền xác định. Đây là thê tử của hắn, là vợ của hắn.

Cô gái nhỏ năm đó đã trưởng thành, nhưng tính cách lại chẳng thay đổi chút nào, vẫn đơn thuần như vậy, không đề phòng, người khác nói cái gì cũng tin.

Nàng chẳng lẽ thật sự tin những đồ hắn đưa tới cho nàng mấy ngày nay đều là những thứ hàng hóa hắn không bán được, không cần đến? Kể cả bánh bao nóng hôi hổi kia. Có lẽ thật sự là có khả năng này, Triển Hồng Tề bất đắc dĩ khẽ nhếch môi, cười khổ.

Coi bộ hắn phải dùng phương pháp trực tiếp hơn thì nàng mới có thể hiểu được tâm ý của hắn.

"Cô nương thực dự không biết?"Hắn nhu hòa ngắm nhìn nàng thật sâu, ôn nhu nói.

Như Ý mờ mịt lắc đầu một cái.

"Tại hạ là không nỡ thấy cô nương chịu khổ"

"A?" Đây là ý gì? Không..... nỡ?

"Không hiểu sao?"

Nàng không nhúc nhích nhìn hắn, không biết nên gật đầu hay lắc đầu.

Nàng dĩ nhiên hiểu được lời hắn nói, cũng không hiểu tại sao hắn lại nói vậy – không nỡ. Cách nói này giống như hắn muốn nói cho nàng biết, hắn để ý nàng, quan tâm nàng, yêu thích nàng, nhưng điều này sao có thể xảy ra ?

Nàng nhìn khuôn mặt tuấn mỹ của hắn, nhìn hắn một thâm quần áo ha lệ phú quý, trong lòng khẽ thở dài một tiếng, không muốn tiếp tục duy nghĩ lung tung. Tề công tử nói vậy nhất định không có ý tứ gì khác, chẳng qua là thông cảm cho tình cảnh của nàng, một cô gái yếu đuối đơn độc lại phải làm việc vất vả mà thôi.

"Thật ra ta đã quen rồi, không thấy vất vả nữa"Nàng ôn nhu nói,"Hơn nữa mấy ngày gần đây nhờ có Tề công tử giúp đỡ nên ta đã tích đủ tiền mua một con lừa để kéo xe, sau này việc vận chuyển cá nhất định sẽ đỡ vất vả đi rất nhiều.Cảm ơn người."

Triển Hồng Tề lần nữa có cảm giác không biết nói gì, đối với cô nương đơn thuần đến ngu ngốc này, hắn phải hành động gọn gàng dứt khoát hơn mới được.

"Ngẩng mặt lên đi"Hắn nhu hòa nói.

"A?"Như Ý ngẩn ngơ, không hiểu tại sao hắn đột nhiên lại yêu cầu như vậy.

"Hình như cằm của nàng có dính cái gì đó"

Nàng đưa tay lên vuốt cằm, nhưng —

"Đừng sờ loạn, dính ở phía trên, cho ta xem một chút"Hắn tiếp tục nói.

Nàng nghe vậy, liền bất giác ngẩng đầu lên cho hắn nhìn, không ngờ hắn chợt nghiêng người hôn lên môi nàng khiến nàng không phản ứng kịp.

Như Ý sợ đến mức hai mắt mở to, trực giác muốn đẩy hắn ra, tay lại bị hắn tóm lấy, không cử động được. nàng há mồm muốn hét chói tai, lại cảm thấy cái lưỡi ấm áp của hắn thừa dịp trượt vào trong miệng nàng, khiến dòng duy nghĩ của nàng trở nên hỗn loạn. Hắn đang làm gì? Vô lễ với nàng sao? Hắn sao có thể làm như vậy? Nàng vẫn nghĩ hắn là một chính nhân quân tử, không ngờ hắn lại là mặt người dạ thú. Nàng sợ hãi vô cùng, đầu óc trở nên trống rỗng.

Nhưng bởi không suy nghĩ được, ngược lại khiến cảm thụ trở nên rõ ràng hơn.

Môi của hắn, lưỡi hắn, nụ hôn của hắn..... Thật là ấm áp ôn nhu, từng động tác đều tràn đầy nhu tình thương mến, nhẹ nhàng thăm dò, lưu luyến, khiến cả người nàng nóng bừng lên không tự chủ được mà nhũn ra.

Nàng..... sao thế này? Bị bệnh sao?

Nàng vô lực dựa vào người hắn, tim đập thật nhanh.

Rốt cục, Triển Hồng Tề nàng đầu dúi cánh môi, trên khuôn mặt mặt mờ chưa hoàn hồn của nàng, nhẹ nhàng vuốt ve hai gò má đỏ bừng, giọng khàn khàn tỏ tình với nàng: "Ta thích nàng, Như Ý"

Câu nói long trời lở đất khiến cho Như Ý lập tức hồi phục tinh thần, cả người nhảy dựng lên.

"Không được!" Nàng kinh hãi kêu lên, dùng sức đẩy hắn ra.

Triển Hồng Tề lẳng lặng nhìn nàng, mặt nàng cắt không còn giọt máu không ngừng vừa lùi về phía sau, vừa dùng sức lắc đầu nói: "Không được, người không thể thích ta, không thể.....không được, tuyệt đối không được....."

"Tại sao lại không thể được?" Hắn không tự chủ được nhăn mày, kiên định nhìn nàng, muốn nghe một câu trả lời. Nàng vì sao lại dùng hai chữ tuyệt đối này ——

"Ta đã thành thân!"

Hắn ngẩn ra, bỗng nhiên thở phào nhẹ nhõm, thì ra đây chính là nguyên nhân "Tuyệt đối không được" của nàng.

Khóe miệng hắn khẽ nhếch lên, rồi lập tức che giấu.

"Nhưng nàng chỉ sống một mình, trong nhà không có dấu vết của bất kỳ nam nhân nào?" Hắn quay đầu nhìn ngôi nhà đơn sơ, chậm rãi nói.

Nàng ngẩn ra, giải thích: "Đó là bởi vì ta mới chuyển đến nơi này chưa lâu"

Hắn nhìn nàng giả vờ suy nghĩ một chút, chậm rãi lắc đầu một cái, "Cho dù là vừa mới dọn nhà cũng không thể giải thích việc trong nhà không có dấu vết của nam nhân được, trừ phi là nàng chuyển khỏi nhà chồng?"

Hắn trầm ngâm một lúc rồi nhìn nàng nói: "Người đó đã bỏ nàng sao?"

"Không!" Như Ý không chút do dự thốt lên, nàng không thể chịu được có người nói xấu tướng công. Thiều gia là người đầu tiên đối xử tốt với nàng từ sau khi nàng rời bỏ nơi chôn rau cắt rốn đến thành Lâm An, nàng không muốn nghe người khác nói xấu hắn.

"Xin công tử đừng nói lung tung, tướng công đối xử với ta rất tốt," nàng kiên định nói.

"Nếu đúng như nàng nói, thì tại sao hai vợ chồng nàng lại chia lìa hai nơi?" Hắn nhìn không chớp mắt nhìn nàng, "Mấy ngày nay, ta không nhớ ngoài ta ra có người nào khác đến tìm nàng. Nếu chuyện nàng đã thành hôn là thật, như vậy người nam nhân kia nếu không bỏ nàng thì chính là không hề quan tâm đến nàng, nàng sao phải khổ sở vì một nam nhân vô tình vô nghĩa như hắn mà cự tuyệt ta?"

"Không phải như vậy, xin người đừng vu khống cho tướng công nhà ta." Như Ý có chút tức giận, lời lẽ đanh thép, vì hộ phụ (Bảo vệ chồng) mà động thân nói.

"Vậy là như thế nào? Rõ ràng, hắn không ở bên cạnh nàng, để cho nàng một thân một mình vất vả sống ở nơi này"

Nàng cắn môi dưới, do dự một chút, mới mở miệng chậm rãi nói, "Tướng công hắn bị bệnh rất nặng, phải ra ngoài chữa bệnh, khi nào hắn khỏi bệnh về nhà sẽ tới tìm ta" Nàng vẫn hi vọng như vậy.

"Đây là hắn cam kết hay chỉ là hy vọng của nàng?" Hắn trầm mặc nhìn nàng một lúc, mở miệng nói. Hắn hoàn toàn nhìn thấu hi vọng yếu ớt của nàng.

Như Ý cứng người, bất giác cắn chặt môi, không nói gì được.

"Nàng vẫn muốn chờ đợi như vậy sao?" Triển Hồng Tề hỏi.

"Ta là thê tử của hắn." Nàng không chùn bước nói.

"Cho dù hắn có thể đã sớm bệnh chết bên ngoài?"

"Sống phải thấy người, chết phải thấy xác" nàng kiên định yếu ớt đáp.

Đến đây, Triển Hồng Tề đã không còn gì để nói nữa.

Cô nương ngu ngốc này, Như Ý ngốc, nương tử ngốc nghếch của hắn, Triển gia đối xử với nàng như vậy, mà nàng lại có thể vì kẻ sống chết không rõ như hắn thủ tiết suốt mười năm, thật sự là quá ngu ngốc, khiến cho hắn đau lòng đến không thể chịu được.

May mà hần còn sống trở về, may mà hần không vô tình như mẹ hần, may là hần tự trách nhớ đến nàng, không có lãng quên. May mà như vậy, nếu không hần thật không biết mình sẽ bỏ lỡ những gì.

Không ngăn nổi sự xúc động, hần liền tiến về phía trước, kéo nàng vào trong ngực, ôm thật chặt.

Như Ý cả người cứng đờ, vì bị hần ôm một lần nữa mà đôi mắt khiếp sợ mở to, hốt hoảng ra sức giãy giụa nói: "Buông ta ra, người buông ta ra!"

"Như Ý, vợ của ta"

Âm thanh ôn nhu đầy thương tiếc của hần vang lên lần nàng bất giác ngừng giãy giụa, kinh nghi khôn hoặc ngẩng đầu nhìn hần.

"Người.....người nói cái gì?"

Hần mỉm cười, vuốt ve gò má tái nhợt của nàng, ôn nhu nói: "Ta đã trở về..... Như Ý, Vợ của ta...."

Ta đã trở về.....vợ của ta..... Hần rốt cuộc đang nói cái gì? nàng sao lại là vợ của hần? Đã trở về? Đây rốt cuộc là có ý gì?

"Tề..... Tề..... tề công tử?"

"ta họ Triền, Triền Hồng Tề."

Bạn đang đọc truyện *Như Ý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5

Trong sân bóng trúc thoáng lay động, mặt trời âm áp chiếu sáng khắp vùng, gió nhẹ nhàng thổi lát phát qua ngọn cây, vô thanh. Trong nhà hai người, cũng không nhúc nhích, đồng dạng không một tiếng động.

Như Ý đầu óc trống rỗng, lại một tầng rối loạn, kinh ngạc cùng rung động không nói lên lời.

Nàng nghe hống nhìn hần trân trối, mặt không một chút máu ngược nhìn nam nhân trước mặt, muốn tự nói với mình hần nhất định là trêu nàng thôi, nếu không thì là chính mình nghe lầm, nếu không, hần làm sao có thể là hần được? Rõ ràng hần giới thiệu với nàng, hần họ Tề, tên một chữ Hồng.....

Tề Hồng? Hồng, Tề? Triền..... Hồng Tề?

Nàng đột nhiên khiếp sợ hít vào, không thể tin được chính mình không phát hiện ra sự trùng hợp này. Hần thật sự là Triền Hồng Tề, là người nàng đã gả mười năm trước, tướng công.....của nàng sao? Trừ người trong Triền phủ, không có ai biết nàng là thiếu phu nhân của triền gia, đương nhiên cũng không biết nàng đã thành hôn, cùng với vị hôn phu là người mà mọi người sớm đã lãng quên, con trai độc nhất của Triền gia – Triền Hồng Tề.

Nàng kinh ngạc nhìn hần, Một lúc lâu sau mới bỗng nhiên nghĩ phải ra khỏi ngực hần, nam nữ thụ thụ bất thân, nàng vẫn chưa thể xác định điều hần nói có đúng là sự thật!

"Người làm sao có thể chứng minh, người thật sự là Triền Hồng Tề?" Nàng tránh ra khỏi ngực hần, lui về phía sau mấy bước, cẩn thận đề phòng hần hỏi.

"Nàng muốn ta chứng minh như thế nào?" Hần nhìn nàng không chớp mắt, thoải mái hỏi ngược lại.

Như Ý nhũn mày suy nghĩ một lúc.

"Ta muốn người trả lời một vấn đề, nếu như trả lời được, ta sẽ tin người"

"Vấn đề gì?" Triền Hồng Tề lộ ra vẻ mặt hứng thú.

"Năm đó lúc ta thành thân với người, ta cho mình ngồi kiệu hoa đến Triền gia để làm gì?" Cái chuyện cười mảy mảy đến giờ vẫn chưa quên, hần chắc cũng vẫn còn nhớ rõ.

Nghe vấn đề nàng hỏi, hần không nhịn được cười khẽ, "Ô tỳ." Hần mở miệng, nhẹ nhàng phun ra hai chữ này.

Như Ý sững sờ nhìn hần, nhất thời không nói lên lời. Thật sự là hần, là người ngay sáng sớm sau ngày thành thân đã phải rời nhà chữa bệnh, suốt mười năm ròng không có chút tin tức nào, tướng công của nàng? Thật sự là hần sao?

Tướng công của nàng..... Nam nhân đã ở bên người nàng, trợ giúp nàng, chiếu cố nàng suốt quãng thời gian vừa rồi, khiến cho trái tim nàng loạn nhịp, không từ chối bất cứ việc gì này chính là tướng công của nàng?

Như Ý cảm thấy như mình đang ở trong giấc mộng đẹp, chuyện thật như mơ như thế này lại có thể phát sinh trên người nàng?

"Chàng..... là thật sao?"Nàng vẫn có cảm giác kỳ diệu cùng khó tin.

"Thời gian qua sớm chiều chung sống, vẫn không giúp nàng xác định được ta là thật hay giả sao? Vậy thì như thế đi"Triển Hồng Tề ôn nhu hỏi, bỗng nhiên đưa tay kéo nàng vào trong lòng một lần nữa,cúi người hôn môi nàng.

Không kinh sợ cứng ngắc giống như lần trước, lúc này phản ứng của Như Ý là ngượng ngùng cùng kinh ngạc, khăn trương run rẩy thay cho tứ chi cứng ngắc, trong lúc hân hoan nhiệt hôn môi đã mất đi khí lực toàn thân, hơi thở hỗn loạn dựa vào trong ngực hân.

Cửa lớn vẫn còn mở,còn là ban ngày, quan trọng nhất là những người hân sai tới vụng trộm bảo vệ nàng cũng vẫn còn ẩn thân bên ngoài, lúc này không phải thời cơ thích hợp để nàng danh chính ngôn thuận trở thành thê tử thực sự của hân. nghĩ vậy,Triển Hồng Tề đành miễn cưỡng khắc chế dục vọng của bản thân, ngẩng đầu lên, lại thấy mặt nàng phấp phồng, bộ dáng động tình rất mê người, nhất thời không nhịn được lại cúi đầu lần nữa, hôn nàng một lúc lâu sau đó mới đột nhiên ngẩng lên, thốt khổ than nhẹ một tiếng.

"Trời ạ!"

Tiếng than thống khổ của hân khiến cho Như Ý trong nháy mắt đã phục hồi tinh thần, vội vàng vịn lên người hân, lo lắng hỏi: "Sao vậy? Chàng khó chịu ở đâu? Bệnh của chàng vẫn chưa khỏi hẳn sao?"

Hân sững sờ một chút, bị câu hỏi của nàng làm cho có chút dờ khóc dờ cười."Ta không sao."

"Sao lại không có việc gì? Thanh âm lúc này nghe rất khác, hơi thở dồn dập, ngay cả sắc mặt cũng ——"

"Như Ý, đó là bởi vì nụ hôn vừa rồi."Hân không thể không ngắt lời nàng, giọng nói hơi khàn.

"A?"nàng ngần ngại nhìn hân, nhất thời không hiểu.

"Ta muốn nàng trở thành thực sự nương tử của ta" Ánh mắt hân sáng quắc chăm chú nhìn nàng.

Nàng mở tròn hai mắt, dương mặt bỗng chốc đỏ cả lên, lan cả đến lỗ tai, cổ, đầu của nàng đột nhiên cúi xuống, tránh né ánh mắt nóng bỏng của hân, ngượng ngùng không biết phải làm sao.

"Chỉ tiếc hiện tại thời gian địa điểm đều không thích hợp"Hân thở dài một tiếng.

Như Ý đỏ mặt, len lén nhìn hân. Thời gian..... địa điểm..... tất cả không thích hợp..... Ý là, hân sẽ không tiếp tục làm cái việc khiến nàng vừa then thùng vừa lúng túng không biết làm sao kia? Nương tử thực sự.....

"Muốn nghe về cuộc sống của ta trong suốt mười năm nay không?"Triển Hồng Tề ôn nhu mỉm cười với nàng, mở miệng hỏi.

nàng ngần ra, lập tức gật đầu.

"Như vậy trao đổi đi, nàng cũng phải nói cho ta biết những chuyện đã phát sinh trong mười năm qua, cùng với cuộc sống hằng ngày của nàng."Nụ cười trong đáy mắt hân bỗng chốc biến mất, hân chậm rãi mà nghiêm túc nói.

***

Sự thật chứng minh, nương tử Như Ý của hân thật sự là một cô nương ngây thơ thiện lương đến ngu ngốc.

Mẹ hân vì lẽ gì lại bài xích, không thích tiểu tân nương của hân, mấy ngày nay hân đã nghe được tám chín phần từ Hoàng tổng quản và phúc thẩm, hân sờ dī hỏi nàng, thuần túy vì muốn biết người trong cuộc như nàng có cảm nhận như thế nào, muốn biết nàng đối với mẹ hoặc Triển gia có bất mãn, oán tuyền, thậm chí hồng bút hơn là hận ý hay không? Dù sao hơn mười năm qua, nàng tới triển gia cơ hồ không có một ngày tốt đẹp. Hân gần đây mới biết, sáng sớm ngày thành thân thứ hai, nàng bởi vì ngủ quên ở đình thủy tạ một đêm mà bị mẹ định tội.

Mẹ vì hân bệnh phát mà trách tội nàng, hay bởi vì đem hân mang cho Y tiên đại phu chữa bệnh không có cách nào bảo đảm sống chết của hân, mà đem tất cả bất an, lo lắng cùng sợ hãi dồn lại giận chó đánh mèo với nàng, thật sự quá đáng Như Ý lúc đó chẳng qua là một tiểu nữ oa mới chín tuổi.

Khi cha còn tại thế, mẹ không dám làm quá đáng, sau khi cha qua đời, liền không có ai có năng lực ngăn cản mẹ xử trí người"Hại chết"hi từ của bà như nàng. Đầu tiên là đuổi đến phòng chứa củi, sau đó lại đem sai phái nô tỳ lười biếng nhất đến chăm lo cuộc sống cho nàng, biết rõ nô tỳ lười biếng cũng không ngăn cản lại, ngược lại càng tán thưởng khiến kẻ kia càng làm quá lên.

Những năm qua, mẹ đối xử sai lầm với Như Ý, đơn giản chính là tội lỗi chồng chất.

Nhưng Như Ý lại nói với hân, nàng có chỗ che gió chắn mưa đã rất thỏa mãn.

Còn nói, Phúc thăm đôi tốt với nàng là bởi vì Triền gia, trong lễ mừng năm mới Hoàng Tổng quản cũng sẽ lì xì cho nàng, giúp nàng có tiền để mua bộ đồ mới, nàng có thể không cần lo ăn lo mặc, tất cả đều là nhờ có mẹ và Triền gia. Nàng nói, nàng không trách mẹ không thích nàng, chỉ tự trách mình không khiến mẹ yêu thích, vì thế mà lại xin lỗi hẳn. Như Ý ngốc ngếch này sau khi nghe được mẹ không biết hẳn đi tìm nàng, còn kiên trì tạm thời không cùng hẳn trở về Triền gia. Nàng nói, đột nhiên mang nàng trở về, mẹ nhất định sẽ bị hù dọa, nếu vì như vậy mà mẹ sinh bệnh, hoặc tức giận thì không biết phải làm sao? Chưa xác định được mẹ chấp nhận nàng thì tạm thời cứ như vậy đi, nàng không quan trọng.

Sau đó, vì nàng thiện lương kiên trì, Triền Hồng Tề sau khi nói rõ thân phận cho thê tử, vẫn đành tịch tịch về nhà một mình.

"Thiếu gia, ngài đã về, phu nhân đã tìm ngài cả một ngày rồi!" Đại môn vừa mở, người gác cổng lập tức nói với hẳn.

"Có chuyện gì sao?"

"Tiểu nhân không biết, chỉ biết là phu nhân dẫn nếu nhìn thấy thiếu gia về phải lập tức thông báo"

"Vậy sao? vậy người cứ coi như chưa thấy ta trở về, tạm thời không cần thông báo." Hẳn hiện tại tuyệt đối không muốn đến gặp mẹ.

Người gác cổng ngẩn ngơ, "Thiếu..... Gia?"

"Rõ chưa?" Hẳn không giận mà uy.

"Dạ" Người gác cổng lập tức cúi người lên tiếng.

Vì không muốn người khác biết hẳn đã về phủ, Triền Hồng Tề cố ý đi vòng qua đại sảnh, đi đường mòn bên hông trở lại Trúc viên. Trong phòng hẳn sáng đèn, không biết là tỷ nữ thấp lên, hay là có người trong phòng chờ hẳn. Hẳn nhẹ phui vật áo, xoay người đi xuyên qua hành lang, đi về phía hoa viên yên tĩnh tại hậu viện.

Mặt trời đã lặn, trăng non như lưỡi câu, trong sân thủy tạ đình vô cùng u tĩnh.

Hẳn đi vào trong đình, ngồi xuống, lẳng lặng suy nghĩ tiếp theo hẳn nên làm thế nào mới có thể đem nương tử thiện lương của hẳn về phủ trong thời gian sớm nhất, mà không phá hỏng quan hệ với mẹ, khiến Như Ý khó xử.

Hẳn nhíu mày, nghiêm túc suy nghĩ một cách giải quyết cho đẹp cả đôi đường, không chú ý có người đến gần, cho đến khi nghe thấy một thanh âm từ bên ngoài đình vang lên —

"Thiếu gia, thì ra người ở đây."

Hẳn quay đầu, chỉ nhìn thấy Hoàng Thanh từ dưới bóng cây đi ra, bước dưới ánh trăng giúp hẳn có thể nhìn rõ diện mạo của hẳn. Hẳn không hề mang theo đèn lồng, có thể thấy là do cô ý không muốn người khác biết mà đến tìm hẳn, có việc gấp cần bẩm báo với hẳn.

"Chuyện gì?" Hẳn hỏi.

"Phu nhân hôm nay lệnh cho tiểu nhân chuẩn bị hôn sự cho thiếu gia"

Triền Hồng Tề ngẩn ngơ, còn tưởng mình nghe lầm "Người nói cái gì?"

"Phu nhân yêu cầu chuẩn bị hôn sự cho thiếu gia" Hoàng Thanh thành thật nói lại một lần.

Triền Hồng Tề chấn kinh thiếu chút nữa nói không ra lời, hẳn ngay cả chuyện thành hôn của bản thân mình cũng không được biết? Mẹ rốt cuộc nghĩ hẳn là ai, vẫn còn là kẻ giống như mười năm trước bệnh tật sắp chết nằm liệt giường sao?

"Hôn sự nào? Đối tượng là ai?" Hẳn hỏi lại.

"Ngọc Hoàn tiểu thư."

"Sư muội?" Hẳn ngạc nhiên kêu lên.

Hoàng Thanh gật đầu một cái, "Phu nhân nói thiếu gia cùng tiểu thư là trai tài gái sắc, ông trời tác hợp cho, nhất là ân nhân y tiên đại phu đã ngầm cho phép chuyện của tiểu thư với thiếu gia nên bà không thể để cho ân nhân tiểu thư ủy khuất, phải nhanh chóng tổ chức hôn sự này cho thật náo nhiệt mới được. Phu nhân đã nói như vậy với tiểu nhân."

"Mẹ thật là nói bừa, sư phụ lão nhân gia khi nào ngầm cho phép? Ông chỉ có duy nhất một đứa con gái, làm sao có thể cho phép nữ nhi ủy khuất gả làm vợ lẽ? Đạo lý đơn giản như vậy, mẹ chẳng lẽ còn không nghĩ ra?" Triền Hồng Tề giận dữ lên tiếng, chỉ cảm thấy thật hoang đường.

"Cho nên tiểu nhân nghĩ....." Hoàng Thanh muốn nói lại thôi.

"Nghĩ cái gì?"

"Phu nhân đột nhiên quyết định đuổi thiếu phu nhân ra khỏi phủ, còn lừa thiếu gia là thiếu phu nhân đã không còn tại thế, phải chăng là có liên quan đến chuyện này?"

Câu nói này khiến hắn như tỉnh mộng. Triền Hồng Tề rốt cuộc cũng hiểu hết mọi chuyện, đồng thời cũng hiểu tiếp theo hắn nên làm như thế nào.

"Hoàng tống quân, những chuyện vụn vặt về thành thân, liền phiền người thu xếp chuẩn bị." Hắn trầm tư một hồi bỗng mở miệng nói.

"Thiếu gia, người thật muốn cưới Ngọc Hoàn tiểu thư?" Hoàng Thanh không thể tin nổi kêu lên.

"Ta không nói như vậy."

"Nhưng chuyện thành thân....."

"Người ta muốn cưới là Như Ý."

"Thiếu phu nhân?" Hoàng Thanh ngạc nhiên trừng mắt nhìn.

Triền Hồng Tề gật đầu.

"Nhưng thiếu phu nhân đã sớm cùng thiếu gia thành thân rồi mà." Hoàng Thanh ngó ngàng, lại nhú mày một cái, cảm thấy đầu óc lẫn lộn.

"Không sai, nhưng hôn sự mười năm trước hoàn toàn là do cha mẹ ta làm chủ, mà cha ta đã qua đời, mẹ ta lại khẳng khái nói rằng tân nương tử ta cưới năm đó không còn ở tại nhân thế. Cho nên, muốn để nàng danh chính ngôn thuận trở thành thiếu phu nhân của Triền gia, phương pháp đơn giản nhất chính là ta cưới nàng một lần nữa."

Hoàng Thanh nhất thời chỉ cảm thấy bội phục cùng cảm động "Nhưng nếu phu nhân biết cô nương thiếu gia muốn cưới làm vợ chính là thiếu phu nhân đã bị bà đuổi ra khỏi phủ, liệu phu nhân sẽ đồng ý hay sao?" Hắn lo lắng hỏi.

"Trước khi Như Ý vào cửa, ta sẽ không cho nương biết người ta muốn cưới chính là Như Ý. Còn sau đó, người nên giải thích phải là mẹ chứ không phải ta." Triền Hồng Tề lãnh đạm nói.

"Vậy còn Ngọc Hoàn tiểu thư thì sao? Theo như lời của phu nhân thì hình như tiểu thư rất thích thiếu gia". Hoàng Thanh thử dò xét hỏi, bởi vì Ngọc Hoàn tiểu thư thật là một đại mỹ nhân, điều kiện so với thiếu phu nhân lại tốt hơn, lại chỉ yêu mến mình thiếu gia, hơn nữa nàng còn là còn gái duy nhất của ân nhân cứu mạng kiêm sư phụ của thiếu gia, của cải cũng không kém so với Triền gia, thiếu gia chẳng lẽ không động tâm sao?

"Ta với nàng chỉ có tình huynh muội."

Vậy ra là hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình? Hoàng Thanh gật đầu một cái, nghi hoặc liền tiêu tan.

"Ngoài ra, Vương quân sự vừa sai người báo lại, nói phu nhân hôm nay đến cửa hàng tìm hắn, hỏi thiếu gia đang bận rộn chuyện gì" Hắn nói tiếp.

"Hắn trả lời thế nào?"

"Dĩ nhiên là theo như thiếu gia phân phó trả lời, nhưng phu nhân nghe được rất tức giận, trước mặt mọi người trách cứ hắn vô năng, để cho thiếu gia bận rộn như thế, cũng hạ lệnh từ sáng mai trở đi, nếu hắn còn khiến cho thiếu gia bận rộn không thất bóng dáng như thế này nữa thì chức quân sự của hắn cũng không cần tiếp tục làm."

Triền Hồng Tề nghe vậy không khỏi lắc đầu. Mẹ quả nhiên không có khiếu buôn bán, cũng không hiểu người, cùng vương quân sự làm việc đã năm năm, lại nói hắn như thế, nếu như vương quân sự vô năng thì Triền gia đã sớm sụp đổ.

"Nếu Vương quân sự vì việc này mà phát áo ra đi, ta cũng sẽ không trách hắn." Hắn nói.

"Vương quân sự tuyệt đối sẽ không đi" Hoàng Thanh kiên định nói.

"Hắn nói với người như vậy?" Sự kiên định của hắn khiến Triền Hồng Tề có chút hiếu kỳ.

Hắn nhìn xuống một cái rồi mới nói: "Khi Vương quân sự còn trẻ, từng bởi vì ăn cắp mà suýt mất mạng, lão gia không chỉ cứu hắn cùng mẹ hắn lúc ấy đang bị bệnh nặng, sau đó còn cho hắn việc làm, mang theo hắn bên người. Đối với hắn mà nói, lão gia có ân tái tạo, cho nên hắn đã thề cả đời này phục vụ cho Triền gia."

Thì ra còn có nguyên nhân sâu xa này, Triền Hồng Tề nghĩ, khó trách sau khi cha qua đời hắn vẫn bất ly bất khí (không rời đi), tận tâm tận lực bán mạng làm việc cho Triền gia, những năm nay thật khổ cực cho hắn.

Đúng lúc này, Hạnh Nhi phụng lệnh của phu nhân đến phòng thiếu gia tra xét xem thiếu gia đã trở về chưa, lúc đi ngang qua đình thủy tạ nghe như có tiếng người nói chuyện, liền đi đến, đến lúc nghe rõ được tiếng của Hoàng Thanh mới dám lên tiếng hỏi —

"Hoàng tống quân, là người sao? Người ở đây nói chuyện với ai vậy?"

Nàng xách đèn lồng đi về phía trước, chiếu ánh sáng về phía đình thủy tạ, liền nhìn thấy Triền Hồng Tề cũng đang ngồi trên băng đá trong đình.

"Thiếu gia?" Liếc thấy vị thiếu gia mình đang tìm lại xuất hiện trước mặt, Hạnh nhi khinh ngạc kêu lên một tiếng, lập tức nói: "Phu nhân đang tìm ngài đấy!"

"Hoàng tống quân đã nói với ta, ta cũng đang định qua đó, dẫn đường đi" Triền Hồng Tề đứng dậy đi ra khỏi lương đình.

"Dạ" Hạnh Nhi cung kính lên tiếng, chờ thiếu gia xuống bậc thang, sau đó liền xách đèn lồng, cẩn thận dựa theo mặt đường, hướng phía Mai viên đi tới.

Vừa thấy đứa con bảo bối gần đây luôn bận rộn đến không thấy bóng dáng xuất hiện, Triền phu nhân đã lập tức ra đón nhi tử, ân cần hỏi han một chập: "Tề nhi, người đã trở lại, đã dùng bữa tối chưa? Có muốn nương phân phó nhà bếp mang chút thức ăn lên không? Người xem người bận rộn đến mức gây đi một vòng" Nàng kéo nhi tử ngồi xuống ghế, đau lòng lên tiếng.

"Có sao?" Triền Hồng Tề sờ sờ mặt mình, "Vậy thì cứ để phòng bếp mang chút thức ăn tối cũng được."

Dù sao hán cũng đói bụng, ở chỗ Như Ý cũng chưa ăn được mấy, cũng không có gì ngon để ăn. Điều này làm hán lần nữa cảm nhận được mấy năm nay nàng đã phải chịu biết bao nhiêu khổ cực.

Triền phu nhân lập tức mỉm cười, phân phó nha hoàn bên cạnh, "Không nghe thấy thiếu gia nói hay sao? Còn không mau đi thu xếp!"

Hạnh Nhi "Dạ" một tiếng đáp lại. vội vàng xoay người rời đi.

"Nghe nói nương tìm hài nhi, có chuyện gì sao?" Triền Hồng Tề không muốn nói nhảm, trực tiếp vào thẳng vấn đề.

Triền phu nhân gạt đầu một cái, mở miệng muốn nói rồi lại có chút do dự, không biết bắt đầu từ đâu.

"Hoàng tống quân không nói cho người biết sao?" Bà thử mở miệng dò xét.

"Nói gì?" Triền Hồng Tề giả bộ không biết.

"Chính là nương tính toán để người và Ngọc Hoàn thành thân" Bà cẩn thận quan sát phản ứng của hán.

Hán hơi cau mày, "Nương muốn đùa giỡn hài nhi sao?"

"Sao có thể? Chuyện này sao có thể nói giỡn"

"Cho nên ngài là nghiêm túc?"

Triền phu nhân gạt đầu một cái nhìn không ra biểu cảm của nhi tử. Có điều thấy chân mày hán càng ngày càng nhăn lại, hán không vui mừng sao? Nhi tử đột nhiên nhìn về phía bà, vẻ mặt giống như đang đeo một lớp mặt nạ lãnh khốc vô tình, khiến bà kinh hãi,

"Nương đã từng hỏi qua ý kiến hài nhi chưa? Cảm giác đối với Ngọc Hoàn sư muội? Cứ thế mà tự mình quyết định hôn sự cho hài nhi, đây không phải trò đùa thì là gì?" Triền Hồng Tề trầm giọng nói.

"Này.....Người đừng tức giận, nương đây không phải đang hỏi hay sao? Người cũng thích Ngọc Hoàn đúng không?" Triền phu nhân có chút không biết làm sao.

"Hài nhi chỉ coi nàng như muội muội, chưa bao giờ nghĩ đến chuyện thành thân với nàng" hán trầm trọng nói thẳng.

"A?" Triền phu nhân ngẩn ngơ, "Nhưng Ngọc Hoàn nói ——"

"Hơn nữa, hài nhi đã có người mình thích"

Triền phu nhân hai mắt tròn trĩnh, đột nhiên bị tin tức của hán đạo sợ đến trợn mắt há mồm, "Cái.....cái gì? Người người thích?"

"Phải"

"Chuyện này xảy ra từ lúc nào, sao mẹ trước giờ không thấy người nhắc đến? Tề nhi, người đừng có gạt nương" Bà hỏi thần, gấp gấp hỏi.

"Hài nhi đây là nói thật"

"Vậy người nói cho nương biết đó là thiên kim nhà nào, tên là gì, mẹ lập tức phái người đi cầu hôn"

"Không cần phiền toái, cha mẹ nàng mất sớm, trong nhà chỉ còn có mình nàng, ngay cả sinh lễ cũng không cần chuẩn bị, chỉ cần chuẩn bị kiệu hoa là đủ rồi"

"Người, ý người là, nàng.....là một nữ cô nhi?" Bà thật sự không tin nổi.

"Đúng vậy" Triền Hồng Tề bình tâm tĩnh khí, bộ dạng giống như không cảm thấy có chút vấn đề nào.

"Tề nhi, người....chuyện này....."Triển phu nhân sắc mặt liên tiếp biến đổi, bà không thể tin nổi con trai bà lại coi trọng một cô nương như vậy. Nữ cô nhi? Cha mẹ mất sớm, trong nhà chỉ còn một mình, ngay cả tôi tớ nhà hoàn cũng không có? Nàng kia sinh hoạt thế nào chứ? Quan trọng nhất là, Tề nhi của nàng sao lại quên biết một người như vậy?"

"Người....Người làm sao biết nàng, làm sao lại đi thích một cô nương như vậy? Nàng....nàng biết người là Triển thiếu gia trong thành Lâm An sao? Nàng có biết hay không?"

"Có biết hay không thì có vấn đề gì chứ?"

"Dĩ nhiên! Nếu biết nàng sẽ biết mình với không tới người, sẽ biết khó mà lui chủ động rồi đi."Triển phu nhân trả lời như chuyện đương nhiên, sau liền thấy nhi tử trở lại bộ dạng lãnh khốc dọa người khi này.

"nương hi vọng hài nhi mất đi người yêu, khổ sở cả đời sao?"Triển Hồng Tề trầm giọng nói.

"Này....Nương không có ý đó...."

"Theo hài nhi biết, ban đầu cha mẹ làm chủ cưới vợ cho hài nhi, đối tượng cũng là một nữ cô nhi phụ mẫu đều mất cả không phải sao?"

"Chuyện đó không giống, đây là vì xung hi cho người!"

"Cũng vậy thôi."hắn quả quyết nói,"Nếu như nàng không mắc bệnh qua đời, cùng hài nhi chung sống một đời không phải cũng là một nữ cô nhi không có cha mẹ hay sao?Cho nên, hài nhi hi vọng sao này ngài có thể yêu mến, thương tiếc nàng một chút, có thể không?"

Triển phu nhân thật không còn gì để nói. Nếu như người hài nhi thích là một danh môn thiên kim, nàng còn có thể chấp nhận, nhưng đó lại là một nữ cô nhi....Như vậy thì có khác gì với Kim Như Ý bị nàng đuổi đi chứ? Không được, bà không thể để cho chuyện này xảy ra.

"Nhưng mà Tề nhi, người muốn chịu trách nhiệm với Ngọc Hoàn thế nào đây?"

"Hài nhi tại sao lại phải chịu trách nhiệm với sư muội?"

"Ngọc Hoàn vẫn luôn thích người, chẳng lẽ người không biết sao? Nàng đối với người chính là mối tình thâm thiết"

"Ta chỉ coi nàng là muội muội, huống chi không phải cứ cô nương nào thích hài nhi, thì hài nhi phải có nghĩa vụ kết hôn với người đó"

"Nói như vậy không sai, nhưng Ngọc Hoàn thì khác, nàng là ân nhân thiên kim...."

"Sư phụ chưa bao giờ muốn hài nhi dùng phương thức này để báo đáp ân tình, hẳn biết hài nhi đã sớm lấy vợ, không muốn con gái phải làm thiếp, cùng chung một chồng với người khác."

"Nhưng ..... Nhưng vợ người đã bệnh qua đời, người bây giờ cưới Ngọc Hoàn cũng chỉ có mình nàng thôi mà."

"Mẹ vừa rồi chưa nghe rõ điều hài nhi nói sao, hài nhi đã có cô nương mình thích, làm thế nào có thể chuyên tâm với Ngọc Hoàn? Sư phụ sư nương chắc chắn sẽ không cho phép chuyện này."

"Này....Nhưng mà....."

"Nương, chuyện này không cần người phiền lòng. Hài nhi đã không còn là kẻ bệnh tật suốt ngày nằm chờ chết, mọi việc đều phải dựa vào cha mẹ xử lý năm đó, chuyện này hài nhi sẽ tự xử lý."Vừa nói xong đã thấy Hạnh Nhi cùng một nha hoàn khác đẩy cửa bước vào, mang theo thức ăn để trên bàn rồi lui ra.

"Cùng ăn cơm đi, nương"Triển Hồng Tề cầm đũa lên mời.

Triển phu nhân lúc này đâu còn muốn ăn, lắc đầu nói một tiếng"Nương không đói bụng". Liều mạng suy nghĩ xem tiếp theo nên làm thế nào, như thế nào mới có thể khiến nhi tử từ bỏ ý định kết hôn với nữ cô nhi kia, kết hôn với con dâu bà đã nhìn trúng – Ngọc Hoàn.

Đầu tiên, bà phải tìm người tra ra nữ cô nhi kia là ai, xem nàng rốt cuộc có mị thuật gì mê hoặc Tề nhi. Nếu như nàng biết khó mà lui, bà sẽ cho nàng ta chút ngân lượng, thậm chí giúp nàng an bài một hôn sự tốt. Nhưng nếu nàng không biết thiệt hơn, thậm chí vọng tưởng với cao tới Triển gia, thì... Thì phải làm thế nào đây?

Nàng suy đi tính lại, suy nghĩ hồi lâu cũng nghĩ ra được một biện pháp, thuê người mang nàng đem đi, đưa đi càng xa càng tốt, khiến nàng không thể trở lại thành Lâm An là được.

Dĩ nhiên, bà cũng sẽ cho nàng chút ngân lượng, để tránh nàng ra ngoài, không quen, trên người không có tiền mà bị đói chết, bởi vì bà cũng không muốn hại người.

Tóm lại, sáng mai cứ kêu Hoàng tổng quản làm cho xong chuyện này.

"Nương, ngài đang nghĩ gì vậy?" Nhi từ đột nhiên hỏi tới khiến bà có chút kinh sợ. Về mặt của bà lúc này sẽ không để lộ ra điều gì chứ?

"Không có gì, chẳng qua nương cảm thấy có chút bất khả tư nghị, có thể được nhìn thấy người khỏe mạnh ngồi trước mặt nương như thế này, nương cảm động"

"Nương không nên vì chuyện này mà cảm động"

Nàng không hiểu trùng mắt nhìn, "Tê nhi?"

"Bởi vì nếu như ngài ngay cả một chuyện nhỏ như thế này đã cảm động thì sau này mỗi ngày cảm động liên tục cho ngài mệt mỏi rồi, hài nhi không muốn nương quá mệt mỏi."

Triển phu nhân nghe vậy không nhịn được bật cười, bị chọc cho đến vui vẻ, tạm quên hết thấy những ưu phiền.

Bạn đang đọc truyện *Như Ý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6

Sáng sớm hôm sau, Hoàng Thanh bị gọi vào Mai viên, được dẫn dò kỹ lưỡng giao cho nhiệm vụ bí mật đem Như Ý đến một chỗ xa hơn. Hoàng Thanh cẩn thận nghe rõ từng câu từng chữ trong lời nói của Triển phu nhân, sau đó đi tới trà hành trong thành của Triển gia, chờ Vương quân sự bàn chuyện xong với Triển Hồng Tề, liền báo lại không sót chữ nào.

Sai lầm lớn nhất của Triển phu nhân chính là không biết Hoàng Thanh đã sớm phản bội, không còn là người phe mình nữa.

Triển Hồng Tề sau khi nghe xong, cúi đầu trầm tư một lúc lâu, quyết định tương kế tựu kế "Người liên dựa theo những gì mẹ ta giao phó mà làm"

"Thiếu gia, ý của ngài là....." Về mặt Hoàng Thanh có chút không xác định.

"Tìm người theo dõi điều tra cô nương ta thích là ai, nhà ở nơi nào, sau đó sẽ phái người đi bắt nàng, đưa nàng đi theo ý của mẹ ta!"

"Thiếu gia?" Hoàng Thanh vô cùng kinh ngạc kêu lên, không có cách nào hiểu được ý nghĩ của thiếu gia. Thiếu gia thật sự muốn làm theo ý của phu nhân, đưa thiếu phu nhân đi sao?

"Người trước hết nghe ta nói cho xong đã." Triển Hồng Tề nhìn hẩn một cái, trầm tĩnh nói.

"Dạ"

"Bảo người cứ làm theo ý của mẹ ta, là để người dựa theo giao phó của mẹ ta mà làm việc, không có nghĩa là ta sẽ để cho người thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ. Ngược lại, ta sẽ lợi dụng cơ hội này, mang danh nghĩa bảo vệ Như Ý mang nàng về phủ."

Hoàng Thanh bừng tỉnh đại ngộ. "Nhưng ngài làm như vậy thì phía phu nhân tính sao đây?"

"Người không nói, mẹ không nói, thì không có ai biết chuyện Như Ý gặp nạn là do mẹ gây nên. Về phần người đã chết, đột nhiên sống sờ sờ bị ta mang về nhà, mẹ có lẽ sẽ cảm thấy có chút khó chịu, nhưng ta sẽ không truy cứu, hi vọng mẹ biết lỗi tình lại, không mắc thêm sai lầm nữa." Đây là kết quả tốt nhất.

Sau khi thương lượng cùng Hoàng Thanh ra được một kế hoạch vạn vô nhất nhất (Không có sơ hở) Triển Hồng Tề liền rời Trà hành, đi tới chỗ ở của Như Ý. Nương tử khá ái đơn thuần của hẩn quả nhiên nghe lời, không tự đi giao hàng một mình, ngoan ngoãn ở nhà chờ hẩn tới.

Vừa nghe thấy tiếng vô ngựa, Như Ý lập tức từ trong nhà chạy đến. "Sao lại đến trễ như vậy, có chuyện gì xảy ra không?"

Nàng lo lắng nhìn hẩn từ trên lưng ngựa nhảy xuống. Triển Hồng Tề không trả lời, đột nhiên nghiêng người, nhanh chóng hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn đang ngược lên của nàng.

Nàng ngẩn ngơ, khuôn mặt cũng đỏ lên.

"Ta muốn nàng" Hẩn đưa tay kéo nàng vào trong ngực, cúi đầu, ôn nhu nhìn ngắm nói với nàng.

Như Ý không biết làm sao đối mặt với hẩn, gương mặt hồng đến mức không thể hồng hơn. Tướng công của nàng là người to gan trắng trợn đến vậy sao > Ban ngày ban mặt hẩn vừa ôm vừa hôn nàng, còn gần gũi dứt khoát nói muốn nàng như vậy, hại nàng cảm thấy thật xấu hổ, lại thấy có chút vui vẻ.

Hắn nói muốn nàng, trong lòng thoáng chốc ngọt ngào, giống như rót mật vậy.

"Nàng đây, nghĩ muốn ta sao?"

A, hắn hỏi như vậy, nàng biết trả lời như thế nào?

Đưa mắt nhìn người đang khẽ cắn môi, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, Triển Hồng Tề nhất thời không kìm chế được cúi đầu lần nữa

chiếm lấy môi nàng, trần trọc hôn một lúc lâu, sau mới lưu luyến ngẩng đầu lên, hài lòng nhìn nàng thở gấp, gương mặt nhỏ nhắn nhúng vào trong ngực hắn. Nương tử của hắn đúng là xấu hổ, thật đáng yêu.

"Hôm nay không phải nàng muốn đưa hàng vào thành sao?" Hắn ôn nhu hỏi. Nàng ở trong ngực hắn khẽ gật đầu một cái, vẫn mắc cỡ không muốn ngẩng đầu lên.

"Nàng cứ vui trong ngực ta như vậy sao? Vì phu không để ý, có điều hàng của nàng phải xử lý sao đây?" Khóe miệng hanks hề nhếch, trêu chọc nàng.

Như Ý nghe vậy, mặc dù xấu hổ, nhưng vẫn nhanh chóng chui ra khỏi ngực hắn, sau đó cúi đầu, nhỏ giọng nói: "Ta đi chuẩn bị một chút" Nói xong liền xoay người bỏ chạy.

Hắn buồn cười lắc đầu một cái, trước tháo yên xuống khỏi lưng ngựa, sau lại buộc ngựa vào xe kéo, đem toàn bộ hàng hóa chất lên

xe, sắp xếp xong xuôi mọi thứ mà vẫn không thấy người vừa chạy vào trong nhà ra ngoài.

nàng đang chuẩn bị cái gì, sao lại chuẩn bị lâu như vậy?

Hắn tò mò bước vào nhà tìm nàng, lại thấy nàng một mình ngồi yên trên ghế, gương mặt vẫn đỏ hồng như cũ, cười khúc khích, vô cùng khả ái khiến hắn không nhìn được mà lên tiếng trêu chọc nàng.

"Đang suy nghĩ gì, nụ hôn vừa rồi sao?" Hắn dựa vào bên tai nàng, êm ái hỏi. Như Ý cả người từ trên ghế nhảy dựng lên, khuôn mặt vốn đã đỏ, trong nháy mắt càng trở nên đỏ hơn.

"Ta.....Ta nào có, chàng.....chàng đừng nói lung tung!"

"Thật không có sao? Nếu như vậy phải chăng có ý, ta có thể hôn nàng lần nữa." Hắn xấu xa trêu đùa nàng.

"Chàng....ta.....không để ý tới chàng nữa!" Nàng dẫm chân một cái, xấu hổ xoay người chạy ra khỏi phòng.

Triển Hồng Tề cười ha ha, sau đó đi ra ngoài, thay nàng khóa kỹ cửa, sau đó lên xe, lái xe lên đường. Mà nương tử đang xấu hổ của hắn, mặc dù ngồi ngay bên cạnh, cũng vẫn xoay lưng lại, hoàn toàn không muốn để ý đến hắn! Hoặc là không dám nhìn hắn, tiếp tục xấu hổ. Thật là đáng yêu.

Có điều có một số việc, vẫn nên nói dóm cho nàng biết.

"Như Ý" Hắn nhẹ giọng kêu, "Từ nay trở đi, nàng đừng tiếp nhận đặt hàng nữa, biết không?"

"Cuộc sống sau này của nàng đã có ta lo liệu, không cần phải làm việc khổ cực như vậy, sẽ mệt mỏi" Hắn ôn nhu nói, trên mặt đều là thương tiếc.

"Nhưng ta không cảm thấy khổ cực, cũng hông cảm thấy mệt mỏi." Nàng lắc đầu một cái, "Những năm gần đây ta đều nhờ vào những lão bản kia mới có thể sống tốt như vậy, ta không thể đột nhiên nói dừng là dừng, chặt đứt đi nguồn hoàng của họ, không thể qua cầu rút ván."

"Ta sẽ bảo đảm nguồn cung cấp cho họ" Triển Hồng Tề cam đoan nói.

"Nhưng bọn họ đều nói cá muối của ta khác với của người khác! Mặc dù ta không thấy vậy.... nhưng bọn họ sẽ nhận loại cá muối khác sao?" Đôi mày thanh tú của nàng khẽ nhíu, lo lắng hỏi: "Dù sao ta cũng nhận rồi, không bẵng cứ tiếp tục làm đi, được không?"

"Không được, ta không muốn nàng quá mệt mỏi."

"Nhưng ta thực sự không thấy mệt mà"

"Chuyện này nàng sớm muộn cũng phải ngừng, sớm muộn mấy tháng có gì khác biệt đâu?"

Như Ý không hiểu hắn nói sớm muộn là có ý gì, chẳng lẽ là chỉ sau khi nàng trở về Triển gia sao?

Thiếu phu nhân Triển gia không nên xuất đầu lộ diện làm người bán cá muối rong, chuyện này nàng biết, nhưng nghĩ đến sau này không thể cùng những đại thẩm, đại thúc, lái cá đại ca, đại ti đã trợ giúp nàng mấy năm nay tán gẫu, nàng đã thấy thật khổ sở.

"Nàng đang nghĩ gì vậy?" Triển Hồng Tề hỏi. "Chàng liệu có cảm thấy ta cùng ở chung một chỗ làm ăn với những người buôn bán nhỏ như vậy khiến chàng cùng Triển gia mất mặt?" Nàng cúi đầu nhỏ giọng nói. "Nàng suy nghĩ gì vậy?"

hắn cau mày trả lời."Nếu như ta cảm thấy mất thể diện, thì làm sao có thể cùng đi với nàng chứ? Mặc dù hiện tại mọi người đa số là không biết ta, nhưng sớm muộn họ cũng sẽ biết ta là Triền thiếu gia, mà nàng là Triền gia thiếu phu nhân."

"Vậy thì vì cái gì?"

"Cái gì là sao?"

"Muốn ta không bán cá muối nữa."

"Vì sức khỏe của nàng"

Nàng trừng mắt nhìn, không hiểu ý tứ của hắn."Nhưng sức khỏe của ta không có vấn đề gì cả"

"Chờ nàng mang thai hài tử của ta liền có vấn đề."Hắn suy tư nhìn nàng một cái.

"A?"Như Ý ngẩn ngơ, khuôn mặt mới trở lại bình thường bỗng chốc lại đỏ bừng lên, mắc cỡ không biết làm sao. Hài.....hài tử?

"Nàng sao lại dễ dãi như vậy?"Triền Hồng Tề cười ha ha, đưa tay ôm lấy nàng, siết chặt nàng trong vòng tay."Chàng đừng như vậy."Nàng mắc cỡ thấp giọng giãi dụa, muốn tránh khỏi người hắn. Làm như vậy ở bên ngoài thật không thích hợp, hơn nữa bọn họ cũng sắp đến gần cửa thành, càng ngày càng gần, nếu có người bắt gặp thì biết làm thế nào?

"Đừng động dậy. Nàng làm ta rớt khỏi xe ngựa bay giờ."

Như Ý lập tức cứng đờ, không dám cử động lộn xộn.

Triền Hồng Tề khoe miệng nhếch lên, vô thanh vô tức mỉm cười, trong lòng có cảm giác thật thỏa mãn và hạnh phúc, mặc dù nàng cứng ngắc như tượng cây đầu gỗ vậy.

Hắn chưa từng nghĩ tới cuộc sống bình thường cũng có thể hạnh phúc như vậy.

Nhưng ngày này, mỗi sáng hắn cùng nàng đi làm việc, mặt trời lặn mới ngừng, bên người không có tới tở hầu hạ, ra ngoài cũng chỉ ngồi trên xe ngựa đơn sơ! thực tế chỉ là một tấm gỗ có bốn bánh xe làm thành xe đẩy, nếu có người đổi ngựa thành bò liền biến thành xe bò. mỗi ngày làm việc cực khổ cùng lắm cũng chỉ kiếm được mấy văn tiền, cảm đến khen thưởng người làm cũng cảm thấy hẹp hòi, nhưng trong lòng hắn lại cảm thấy vô cùng vui mừng cùng thỏa mãn.

Hắn nghĩ, hắn biết công việc cùng cuộc sống này không liên quan đến giàu có hay nghèo khổ, chỉ vì có nàng làm bạn bên người, chỉ đơn giản như vậy. Nương tử của hắn không đặc biệt xinh đẹp, cũng không giỏi cầm kì thi họa, vô cùng bình thường, nhưng cũng thật kì lạ, nàng lại có thể hấp dẫn ánh mắt của hắn, khiến hắn thương tiếc, làm hắn muốn ôm nàng, yêu nàng.vì nàng làm tất cả mọi việc để khiến nàng có thể hạnh phúc mỉm cười.

Hắn nghĩ, Như vậy đại khái chính là thích, chính là.....yêu?

Khỏe miệng hắn nâng lên thành một nụ cười, khẳng định một chuyện, đó chính là hắn yêu nàng.

Hắn yêu nàng

***

Sau khi đưa cá đến khách điểm Duyệt Lai, cùng tiểu nhị xác định và dỡ hàng xuống, Triền Hồng Tề muốn thay Như Ý nói với Kim lão bản sau này không thể tiếp nhận đơn đặt hàng nữa, liền từ cửa sau đi vào khách điểm tìm Kim lão bản nói chuyện này.

Điểm tiểu nhị vừa nhìn thấy hắn rồi đi lập tức vẫy Như Ý,"Như Ý cô nương, đến đây một chút có được không?"Hắn nhỏ giọng kêu lên, còn nhìn về phía cửa sau của khách điểm, lo lắng hắn sẽ quay lại.

"Chuyện gì vậy, tiểu nhị ca?"Như Ý đi về phía hắn hỏi.

"Nam nhân đó cùng cô có quan hệ như thế nào?"Hắn tò mò hỏi.

"A?"Không nghĩ tới hắn sẽ hỏi đến vấn đề này,nàng liền ngẩn ngơ."Gần đây cô giao hàng tới, hắn cũng đi theo, nghe nói đến những chỗ khác cũng vậy, hàng xóm láng giềng bắt quai truyền ra, nói cô nuôi tiểu bạch kiếm."Điểm tiểu nhị nhỏ giọng nói với nàng.

"Cái gì?"Nàng ngây người.

"Bộ dạng hắn nhìn vừa trắng vừa gầy, tuyệt không giống nam nhân có thể gánh vác."Hắn nói tiếp: "mặc dù gương mặt hắn rất đẹp, cả người có một loại khí thế không nói ra lời, nhưng như vậy đối với cuộc sống gia đình không có ích lợi gì, cho nên, Như Ý cô nương, cô cần cân nhắc nha. Tiểu nhị ca vì tốt cho cô mới nói với cô những lời này. Nếu như cô muốn thành thân, tiểu nhị ca có thể giới thiệu, có rất nhiều người thích cô, len lén chạy đến hỏi thăm ta về cô, cô cũng đừng nên chọn một nam nhân trời gà không chặt mà khổ cả đời."

Hắn vừa dứt lời, một gã đại hán cao lớn khôi ngô liền đi từ cửa vào, điểm tiểu nhị vừa nhìn thấy lập tức lên tiếng kêu gọi đối phương.

"Ngưu Đại, người tới thật đúng lúc, nhanh một chút tới đây, người không phải vẫn muốn ta giới thiệu Như Ý cô nương cho người biết sao? Như Ý cô nương đúng lúc đang ở đây, người nhanh đến đây."

"Tiểu nhị ca....."Như Ý muốn mở miệng nói chuyện, lại bị ngắt lời.

"Như Ý cô nương, ta giới thiệu với cô, hắn gọi là Ngưu Đại, năm nay hai mươi hai tuổi, vẫn chưa lấy vợ. Hắn là người hiếu thuận, rất khỏe mạnh, hiện đang làm hộ vệ tại sông bạc Như Lai, có hắn sẽ không có người dám gây chuyện, rất lợi hại đúng không?"

"Tiểu nhị ca, ta....."

"Ngưu Đại, nói chuyện đi, người lại cầm rồi à?"Điểm tiểu nhị huých huých kẻ thô lỗ bên cạnh.

"Như.....Như Ý cô, cô nương, nàng hảo."Ngưu Đại đỏ mặt, lắp bắp mở miệng.

"Ha ha, người này đang ngượng, lớn đến như vậy rồi, còn có thể đỏ mặt như vậy"Điểm tiểu nhị vui vẻ nói,"Như Ý cô nương, nàng cảm thấy hắn như thế nào? Thích không?"

"Nàng đã có người mình thích rồi."Một âm thanh lạnh lẽo đột nhiên truyền đến.

Ba người đồng thời quay lại.

Nhìn thấy Triển Hồng Tề, Như Ý không nhìn được thở phào nhẹ nhõm, điểm tiểu nhị kinh hãi một chút, sau mới nhớ bên cạnh còn có chỗ dựa vững như núi, không khỏi ưỡn ngực. Còn Ngưu đại nhìn thấy tiểu bạch kiểm trong đồn đại, trong mắt nổi lên khinh bỉ.

"Người nói người đó sẽ không phải là người đi?"Điểm tiểu nhị mạnh dạn nói, dù sao có chuyện gì thì Ngưu đại sẽ nhúng tay vào.

"Không sai"

"Sách, thật là buồn cười, ai sẽ thích một tiểu bạch kiểm troi gà không chặt như người chứ? Như Ý cô nương đương nhiên phải thích nam nhân cao ngất, giống như núi như Ngưu đại của chúng ta rồi"Điểm tiểu nhị quay đầu mỉm cười với Như Ý nói: "cô thấy ta nói có đúng không, Như Ý cô nương?"

Như Ý dùng sức lắc đầu, nhưng Đại Ngưu to lớn giống như núi. không phải, là Ngưu Đại, đã sai bước tiến về phía trước, hướng Triển Hồng Tề khiêu chiến nói: "Có bản lĩnh thì tới đây, con gà còm."

Triển Hồng Tề nheo mắt, thông thả bước từng bước về phía trước.

"Không được"Như Ý lắc đầu kêu lên, muốn tiến đến ngăn cản, lại bị điểm tiểu nhị kéo mạnh sang một bên.

"Bên kia nguy hiểm, sang bên này, Như Ý cô nương"

"Không được, ta phải ngăn họ lại, ta....."Như Ý hốt hoảng quay đầu nhìn lại, lại bị chuyện diễn ra trước mắt dọa đến trợn mắt há mồm.

Chỉ thấy Ngưu Đại hai tay nắm thành quyền, dùng sức đánh về phía Triển Hồng Tề, hắn lại duỗi tay một cái, dễ dàng cản lại cú đâm cơ hồ có thể đánh xuyên vách tường kia, sau đó thân hình nhẹ nhàng di động, liền đem cánh tay trắng kiện của đối phương bẻ quặt ra phía sau, khiến cho Ngưu Đại đau kêu lên thành tiếng, cầu xin tha thứ. Điểm tiểu nhị vừa nhìn thấy, đã sợ đến mức chân nhũn ra tại chỗ, nắm lấy cánh tay Như Ý, cả người ngồi trên mặt đất. Như Ý trừng mắt nhìn, nhất thời sửng sốt, lập tức chạy đến bên Triển Hồng Tề, kéo tay hắn kêu lên: "Chàng mau buông tay, tay hắn hình như bị chàng bẻ gãy rồi."

"Trừng phạt đúng tội, lại dám mơ tưởng đến thể tử của người khác"Triển Hồng Tề tức giận chưa giảm, dùng sức đẩy Ngưu Đại sang một bên.

"Bọn họ không biết là ta đã thành thân. không phải lỗi của bọn họ."Như Ý vì đối phương liền nói đỡ.

"Cho nên ý nàng đây là lỗi của ta, hay là lỗi của nàng?"Triển Hồng Tề nheo mắt nói.

"Là lỗi của ta, thật xin lỗi."Nàng cúi đầu sám hối nói với hắn, hốc mắt nổi lên lệ quang.

Triển Hồng Tề vừa nghĩ tới có người mơ tưởng đến thể tử của hắn, hắn liền nổi giận, muốn đem tất cả những kẻ kia bắt tới, đánh bẹp từng người.

Như Ý là của hắn, ngay từ mười năm trước lúc hắn cưới nàng vào cửa, đã đánh dấu nàng thuộc về hắn, những người khác đừng mơ tưởng chạm vào một sợi lông của nàng, ngay cả tưởng cùng đừng tưởng.

Hắn nắm lấy tay nàng, trực tiếp kéo nàng lên xe ngựa, "Giá? một tiếng, con ngựa lập tức phóng về phía trước, rời khỏi hậu viện của khách điểm.

sau khi rời khỏi khách điểm, cơn giận của Triển Hồng Tề vẫn chưa hết, những cũng tiêu tán không ít, hơn nữa nhìn đến Như Ý ở bên cạnh biểu hiện nao núng giống như phạm tội tày trời, chờ bị phạt, khiến hắn tức giận cũng không dám biểu hiện ra ngoài.

"Kể tiếp muốn đi đâu?"Hắn sho nhẹ một tiếng, mở miệng hỏi nàng, giọng nói đã khôi phục sự êm ái bình thường.

Nhìn thấy hắn khôi phục lại dáng vẻ thường ngày, Như Ý không tự chủ được thở phào nhẹ nhõm.

Nàng rất sợ hắn tức giận, trên thực tế nàng sợ bất cứ ai tức giận, bởi vì nàng hoàn toàn không biết làm cách nào để trấn an một người đang tức giận. Trước đây khi còn ở Triển phủ, từ phu nhân, cho tới nha hoàn, khi có người nổi giận với nàng, dù nàng có nói hay làm cái gì, cũng chỉ khiến cho sự việc thêm hồng bát mà thôi.

"Có thể tới Nam Hoàn phố không?Ta muốn mua vài món đồ"nàng nói.

"Nàng muốn mua cái gì?"

"Trong nhà không còn gạo, ta còn phải mua ít kim chỉ nữa, có bộ y phục bị rách, cần phải sửa lại một chút"nàng thành thật trả lời.

"Ta đã biết."Triển Hồng Tề gật đầu nói, kết quả lại đi qua phố Tây Môn. Xe ngựa đơn sơ tiến và phố buôn Phú Quý, làm cho người khác chú ý. Xe ngựa dừng lại ở trước cửa của Kim Chức tú phường (đại loại giống cửa hàng vải, thêu, quần áo).

Đây là tú phường lớn nhất,sang trọng, đắt tiền nhất trong thành Lâm An, hàng dệt thêu của bọn họ nổi tiếng cả nước, dùng vải vóc tốt nhất, thủ công tinh tế, giá tiền đắt, điều kì lạ nhất chính là, nghe nói nơi này có tiền cũng không chắc mua được quần áo, bởi điểm đã nhận đủ sinh ý đến tận sang năm, sự phỏ may áo một mỗi đến độ uy hiếp muốn từ công, ép lão bản hiện tại của tú phường chỉ tiếp nhận sinh ý của bộ phận nhân sĩ quyền quý, còn lại thì từ chối hết, bận bịu còn hơn tú phường ngự dụng trong kinh thành.

"Xuống đây đi."Triển Hồng Tề trước nhảy xuống xe ngựa, xoay người đưa tay đỡ nàng xuống xe.

"Chúng ta đến đây làm gì?"Như Ý không đưa tay cho hắn, ngẩng đầu nhìn tám biển thiếp vàng đề"Kim chức tú phường", Nghi ngờ hỏi.

"Đương nhiên là tới may xiêm y cho nàng, nàng cần mua thêm chút y phục, bất kể ở nhà hay mặc ra ngoài đều cần có giày, mũ, áo khoác cùng áo choàng. Hiện đã vào mùa thu, mùa đông rất nhanh sẽ đến, những thứ quần áo này nên chuẩn bị trước."

Như Ý ngạc nhiên nhìn hắn, há hốc mồm cứng lưỡi nói không ra lời. Tưởng công chẳng lẽ cho rằng Kim Chức tú phường là tú phường bình thường mà mang nàng đến đây mua thêm ý phục sao?"Chúng ta đổi hàng khác đi được không?"nàng nói.

"Tại sao?"

"Nơi này rất đắt"

"đây không phải chuyện nàng cần lo, nàng chỉ cần xem mình thích màu sắc hay dạng thức nào là được.Đến đây đi."Không nói một lời, hắn trực tiếp đem nàng ôm từ trên xe ngựa xuống, dắt tay nàng đi vào tú phường.

"Chờ một chút, chờ một chút"Như Ý liều chết muốn kéo hắn lại, có điều căn bản chỉ uống phí khí lực.

"Ai nha, khách quan, hoan nghênh quang lâm."

Thấy có khách nhân vào cửa, chương quỹ lập tức từ sau quầy tiến ra nghênh đón. Tuy cô nương kia một thân bố y giản đơn sơ lậu, nhưng vị đại gia bên cạnh thì khác, y phục trên người hắn đúng là hàng tốt của kim chức tú phường bọn họ, nói cách khác người này là một đại gia có tiền không phú tức quý, hắn phải chào hỏi thật tốt nha.

"Lâm tú nương đâu?"Triển Hồng Tề mở miệng hỏi.

Lâm tú nương là tú nương, cũng là chương môn giả của kim chức tú phường, chẳng qua chuyện này có rất ít người biết được, sợ chuyện nữ tặc cảm quyền này truyền ra ngoài sẽ ảnh hưởng không tốt đến buôn bán.

Chương quỹ vừa nghe hắn mở miệng tìm lâm tú nương, mặc dù có chút kinh dị, những vẫn bất động thanh sắc,"đại gia, ngài là muốn chỉ định Lâm tú nương làm công sao? Chuyện này không có vấn đề. có điều ngài có thể phải đợi một thời gian, bởi vì tú nương trong tú phường đều bận rộn cả rồi!"

"Phiền toái người đi mời Lâm Tú Mai ra ngoài."Triển Hồng Tề ngắt lời hắn nói.

Lâm Tú Mai chính là tên của Lâm Tú nương, danh tự này người bình không thể biết, chương quỹ cặp mắt mờ lớn, kinh nghi bất định nhìn Triển Hồng Tề một cái, lập tức gật đầu nói: "Đại gia xin chờ một chút."Sau đó, vội vã đi vào nội sảnh mời người.

"Chúng ta thừa dịp hiện tại đi mau."Như Ý vừa thấy chương quỹ rời đi, lập tức kéo tay Triển Hồng Tề dùng sức kéo hắn ra ngoài.

"Nàng làm sao vậy?"Triển Hồng Tề cảm thấy dở khóc dở cười.

"Nghe lời của ta đi mà, muộn sẽ không kịp."Nàng gấp gấp nói, ánh mắt thỉnh thoảng lại nhìn về phía nội sảnh, chỉ sợ chương quỹ quay lại, đến lúc đó muốn chạy cũng không kịp.

"Không kịp làm cái gì cơ?"

"trốn nha, Nhanh lên một chút." Nàng liễu chết kéo hấn mà hấn lại không nhúc nhích cười tươi vô cùng, Triển Hồng Tề duỗi tay một cái, đem cả người nàng ôm vào trong ngực, "Rốt cuộc tại sao lại muốn trốn, có thể giải thích một chút không?"

"Tú phùng này thật rất đắt tiền, người buông ta ra nhanh lên, không trốn bây giờ thì không kịp nữa rồi." Như Ý giãy giụa trong ngực hấn, vừa nói xong, liền nghe có tiếng bước chân từ trong nội sảnh truyền đến, hai bóng người một trước một sau nhanh chóng đi tới, cả người nàng cứng đờ, khóc không ra nước mắt ai oán kêu lên: "Không kịp nữa rồi."

Triển Hồng Tề thật rất muốn cười, có điều bởi Lâm Tú Mai đã tới trước mặt hấn, cùng kính cúi đầu chào, hấn chỉ đành cố nín cười buông Như Ý ra.

"Thiếu chủ." Lâm Tú Mai cung kính kêu lên, trên mặt hơi lộ ra vẻ lo lắng, "Ngài sao lại tới đây? Chấp sự không nói cho thuộc hạ ngài sẽ tới, có phải có chuyện gì xảy ra không?"

Thì ra Kim chức tú phùng này lại là một bộ phận sinh ý của Triển gia, bất quá việc Triển gia là đối tác phía sau màn có rất ít người biết được.

"Không có gì, ta chỉ muốn đến làm mấy bộ y phục."

"Đề thiếu chủ mặc sao? Còn....." Lâm Tú Mai cơ trí nhìn về phía bố ý cô nương thanh lệ đứng bên cạnh hấn, không biết quan hệ giữa thiếu gia và cô nương này là như thế nào? Mới vừa rồi hấn còn ôm cô nương đó!

"Đề cho nàng mặc." Triển Hồng Tề hơi đẩy Như Ý về phía trước.

"Vị cô nương này là?" Nàng vẫn không rõ thân phận của vị cô nương này.

"Thiếu phu nhân." Triển Hồng Tề trực tiếp công bố thân phận của Như Ý.

Lâm Tú Mai kiên thức rộng, nghe thấy tin tức kinh người như vậy cũng cứng lưỡi, trợn mắt há mồm không nói nên lời.

"Thiếu.....phu nhân?"

Bạn đang đọc truyện *Như Ý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7

Sau cả một buổi chiều, bọn họ cuối cùng cũng bước ra khỏi Kim Chức tú phùng, Lâm Tú Mai tự mình làm y phục cho Như Ý, đặt trước mười bộ mặc ở nhà, năm bộ mặc khi đi ra ngoài, hai kiện áo khoác, hai kiện áo choàng, cùng một đồng y phục phối kiện (Đồ phối hợp với y phục) mà Như Ý không dám nghĩ tới, vậy mà tướng công lại nói đó mới chỉ là "tạm thời".

Trừ việc thảo luận về chi tiết trên trang phục, tựa như chứng mất đến không chịu nổi bố ý trên người Như Ý, Lâm Tú Mai sau khi được sự cho phép của Triển Hồng Tề, liền kéo Như Ý vào nội thất, giúp nàng thay hình đổi dạng.

Phật yếu kim trang, người yếu y trang (Câu này ko hiểu lắm nghĩa đại khái giống người đẹp vì lục lủa tốt vì phân)

Sau thời gian một nén hương, màn vải được vén lên, một nữ nhân giai lệ đầu cài kim sai mặc đồ dệt được Lâm Tú Mai đỡ bên cạnh, từ từ bước ra ngoài.

Tóc nàng được vấn lên, nghiêng cài hai cây trâm, phía sau trên buộc tóc bên dưới thả tự do, dây vải buông xuống, vô cùng đẹp mắt. Bởi vì là đầu thu, khí trời vẫn nóng bức, quần áo nàng mỏng manh, áo khoác lụa trắng bên trong áo ngắn hồng cùng quần dài bằng lụa, nhẹ nhàng liên tục bước đi tựa như tiên nữ hạ phàm khiến người ta nín thở, Mây tựa lông chim trắng, mắt sáng như sao, da trắng như ngọc, vẻ đẹp của nàng khiến cho Triển Hồng Tề bị mê hoặc, cả người ngơ ngác nhìn nàng, một câu cũng không nói ra được.

Nhìn thấy thiếu chủ tôn quý trước nay trên người luôn tản ra khí thế bất phàm lộ ra bộ dạng ngây người như phỗng, Lâm Tú Mai không nhịn được cười trộm một cái.

"Thiếu chủ thích sự thay đổi này của thiếu phu nhân không?" Nàng hỏi

Triển Hồng Tề ngơ ngác gật đầu, không chớp mắt nhìn thê tử xinh đẹp, thướt tha của mình,

Lâm Tú Mai rốt cuộc không nhịn được bật cười, trực tiếp đem thiếu phu nhân đang ngượng ngùng đẩy vào trong ngực thiếu chủ đang ngây người, thức thời xoay người lui ra.

"Nàng thật là đẹp" Sau khi Lâm Tú Mai rời đi, Triển Hồng Tề ngây người một lúc lâu mới khàn khàn mở miệng ra nói.

Ánh mắt hắn thâm thúy, trong đôi mắt đen mù mịt tựa hồ như có cái gì đang nhảy nhót, thiêu đốt, khiến cho gương mặt Như Ý nóng lên, mắc cỡ không biết làm sao.

"Là do trang phục đẹp" nàng cúi đầu ngượng ngùng nói.

Hắn đưa tay nâng cằm nàng lên, "Không, là nàng đẹp, Như Ý" Sau đó cúi đầu hôn nàng, mà nàng khẽ run rẩy nhắm mắt lại, tiếp nhận nụ hôn đầy thương yêu mật ý của hắn.

Nụ hôn của hắn thâm tình triền miên, khiến cho Như Ý không tự chủ được bởi nhiệt tình của hắn mà run rẩy, thuận theo khát vọng trong cơ thể, đưa tay ôm cổ hắn, kéo hắn càng gần thêm.

Phản ứng nhiệt tình của nàng khiến Triển Hồng Tề chút nữa mất khống chế, nhưng lần này cả thời gian lẫn địa điểm đều không được, hắn chỉ có thể hỗn hển rời khỏi đôi môi mềm mại của nàng, gác trán lên bả vai nàng, bình tức dục hỏa (ổn định lại hơi thở, đè nén dục hỏa)

"Chúng ta về nhà đi." Một lát sau, hắn ngẩng đầu lên nói, giọng vẫn hơi khàn khàn.

"Được." Như Ý đỏ mặt, nhẹ giọng lên tiếng đáp lại. Bất ngờ, nàng nghĩ đến một chuyện.

"Ta còn muốn mua gạo" Nàng nhỏ giọng nói.

"Ta đã cho người đi mua đặt lên xe ngựa rồi" Hắn ôn nhu lại gần nàng chơi đùa mấy lọn tóc rối của nàng.

Nàng nhìn hắn khẽ mỉm cười, lại nghĩ đến một chuyện. "ta phải đi đổi lại y phục mới được." Nàng nói xong soay người muốn đi, lại bị hắn kéo. "tại sao phải thay quần áo?"

"Mặc như vậy ngồi xe ngựa về nhà sẽ bị bụi đất làm bẩn." Nàng nhìn hoa phục trên người, âu sầu nói. Triển Hồng Tề nghe vậy bật cười lắc đầu, nàng cho là nàng ăn mặc đẹp như vậy, hắn sẽ vẫn để nàng ngồi trên xe đẩy tay đi qua đường cái ngõ hẻm, để cho nam nhân khác nhìn thấy vẻ đẹp của nàng sao? Hắn cũng không hào phóng như vậy?

"Đi thôi." Hắn dắt tay nàng, đi ra phía ngoài, xe ngựa hoàn toàn mới đã chờ sẵn trước đại môn.

"Nhưng còn y phục...."

"Đừng lo lắng chuyện này." Hắn bỗng nhiên quay đầu chạm môi nàng một cái.

Như Ý vừa sợ vừa xấu hổ hai mắt giương tròn, gương mặt nhanh chóng bị bao phủ bởi màu đỏ, bởi vì Lâm Tú Mai cùng chương quỹ đang đứng cách bọn không xa, mỉm cười nhìn bọn họ. Ôi, thật là mắc cỡ. Nàng đỏ mặt cúi đầu, xấu hổ đến không còn mặt mũi gặp người khác.

Triển Hồng Tề mỉm cười, tâm tình tốt đến cực điểm.

"Thiếu chủ, xe ngựa đã chuẩn bị xong, đồ ngài giao phó cũng đã để trên xe." Lâm Tú Mai cung kính nói.

"Cảm ơn." Triển Hồng Tề vuốt cằm nói, mang theo thê tử đang xấu hổ ngồi lên xe ngựa mới, về nhà.

***

"Phu nhân, tiểu nhân có chuyện bẩm báo."

từ trên Vọng Nguyệt lâu truyền đến một trận cảm thanh, tiếng đàn như nước chảy mây trôi, tự nhiên hài hòa, du dương vui vẻ, không chút câu nệ, làm cho người nghe toàn thân thoải mái.

Triển phu nhân nhắm mắt lại, đang say mê với khúc nhạc, đột nhiên truyền đến một tiếng kêu như vậy, khiến bà đột nhiên cau mày mở mắt, tiếng đàn cũng ngừng lại.

"Phu nhân, là Hoàng tổng quản." Hạnh Nhi từ trên lầu nhìn xuống, sau đó quay lại bẩm báo.

"Người đi xem xem là có chuyện gì." Triển phu nhân nói, sau đó áy náy nhìn về phía Dương Ngọc Hoàn. "Thật xin lỗi, Ngọc Hoàn, nương không dạy tốt người làm, làm gián đoạn tiếng đàn của con."

"Nương đừng nói vậy, Hoàng tổng quản nhất định có việc gấp, mới có thể như vậy." Dương Ngọc Hoàn mỉm cười lắc đầu một cái.

Một lát sau Hạnh Nhi quay lại nói: "Phu nhân, Hoàng tổng quản có việc gấp muốn bẩm báo, hắn nói là về chuyện phu nhân giao phó lúc sáng"

Chuyện giao phó lúc sáng? Triển phu nhân hai mắt mở to, lập tức đứng lên nói: "Ngọc Hoàn, mẹ đi một chút sẽ trở lại. Hạnh Nhi, phục vụ tiểu thư." Nói xong, bà vội vã xoay người đi xuống lầu. Tại lầu một, Hoàng Thanh về mặt ngưng trọng chờ bà.

"Thế nào?" Bà gấp gấp hỏi, Nhưng ngay sau đó liền cảnh giác ngó đông ngó tây, sửa lại lời nói: "Chờ một chút, đừng nói ở chỗ này, đi theo ta."

Trở lại nơi ở của bà tại Mai viên, cho tôi tớ xung quanh lui đi hết, đóng cửa phòng, bà mới lần nữa lên tiếng hỏi thăm, "Thế nào?"

Không ngờ Hoàng tổng quản chưa trả lời vấn đề của bà đã quỳ gối xuống trước mặt bà: "Tiểu nhân tội đáng muôn chết, xin phu nhân giáng tội." Hấn cúi đầu nói.

"Có chuyện gì vậy? Ngươi đứng lên trước rồi hãy nói." Bà ngạc nhiên hỏi. Hoàng tổng quản là lão gia thân, mười tuổi đã đi theo hầu hạ lão gia đến nay, lão gia lúc còn tại thế vẫn luôn đối xử với hấn như người trong nhà, Bà sao có thể để hấn quỳ xuống trước mặt mình?

Hoàng Thanh đứng dậy, lúc sau mới cúi đầu áy náy nói: "Tiểu nhân buổi sáng phái người theo dõi thiếu gia, lúc này người kia báo lại, nói thiếu gia mang theo vị cô nương kia đến Kim Chức tú phường mua thêm xiêm y, tiểu nhân liền len lén chạy đến, muốn nhìn xem cô nương kia rốt cuộc trông như thế nào...."

"Kết quả thế nào? Ngươi có nhìn thấy hay không?" Triển phu nhân không kiên nhẫn hỏi lại.

"Nhìn....thấy được."

"Sau đó thì sao? Nàng trông như thế nào, là con cái nhà ai? Ngươi biết sao?" Bà gấp gấp hỏi.

"Dạ.....là thiếu phu nhân." Hấn khẽ nói.

Triển phu nhân há hốc mồm cứng lưỡi, ngây người như phỗng nhìn hấn chăm chăm, hồi lâu cũng không có phản ứng, còn tưởng rằng mình nghe lầm "Cái gì? Ngươi nói cái gì?"

"Cô nương đi cùng với thiếu gia là thiếu phu nhân, phu nhân." Hoàng Thanh cúi đầu nói.

Triển phu nhân toàn thân cứng ngắc, giống như không chịu nổi đả kích. "Cái....cái gì?" Bà thật không thể tin nổi điều mình vừa nghe.

"Tiểu nhân tội đáng muôn chết." Hoàng Thanh lần nữa cúi đầu quỳ xuống.

Trong đầu Triển phu nhân một mảnh mờ mịt, chỉ cảm thấy vừa sợ hãi lo lắng vừa tức giận.

"Ban đầu không phải ta đã bảo ngươi đưa nàng ra khỏi thành, đưa đi càng xa càng tốt cơ mà? Tại sao bây giờ nàng có thể ở cùng với thiếu gia?" Bà quát lên.

"Tiểu nhân đúng là đã cầm tiền sai người đưa thiếu phu nhân ra khỏi thành, đưa đến nơi càng xa càng tốt, nhưng tiểu nhân không biết tại sao lại như vậy, xin phu nhân giáng tội, tiểu nhân tội đáng muôn chết."

Bây giờ không phải là lúc truy nguyên hay giáng tội, Bà cần phải nghĩ ra phương pháp trước mới được. Triển phu nhân cau mày bước đi trong phòng, từ từ tỉnh táo lại.

"Thiếu gia có biết thân phận của nàng không?"

"Tiểu nhân không biết, nhìn thấy người đó là thiếu phu nhân xong, tiểu nhân liền vội chạy về báo lại cho phu nhân biết chuyện này." Hoàng Thanh cố làm ra vẻ mặt sầu lo, "Phu nhân, hiện tại nên làm thế nào cho phải? Nếu như thiếu gia biết cô nương kia chính là thiếu phu nhân, vậy chúng ta làm sao giải thích chuyện ban đầu nói thiếu phu nhân đã chết cho thiếu gia?"

"Ngươi đừng làm phiền ta, để cho ta an tĩnh suy nghĩ một chút." Triển phu nhân phiền não nói, cảm thấy nhức đầu.

Tề nhi có biết không? Nếu như biết, hấn sao có thể hoàn toàn bất động thanh sắc, thậm chí ngày đó hấn còn nói với bà, hấn có cô nương mình thích?

Nhìn tình huống này, có lẽ Tề nhi cũng còn chưa biết cô nương hấn thích chính là xung hỉ tần nương mười năm trước, nói cách khác, Bà vẫn còn cơ hội trước khi hấn phát hiện ra mọi việc, thần không biết quỷ không hay đem Kim Như Ý đưa đi.

"Hoàng tổng quản, ta muốn ngươi theo đúng kế hoạch ban đầu, trong thời gian ngắn nhất, tìm cơ hội đem nữ nhân kia ra khỏi thành Lâm An, lần này ta muốn ngươi đi cùng người được thuê, không cho phép xảy ra sai sót, có biết không?" Bà nghiêm giọng ra lệnh.

"Dạ" Hoàng Thanh ứng tiếng đi ra.

Sau khi Hoàng Thanh rời đi, Triển phu nhân một mình bất an ngồi trong phòng, lo lắng nếu như kế hoạch thất bại, để cho nhi từ biết nữ nhân kia chính là tiểu tần nương hấn cưới năm đó, vậy thì phải làm sao? Bà nên giải thích việc ban đầu nói với nhi từ vợ hấn đã chết như thế nào?

Bữa tối, không có tâm tình ăn uống, bảo Hạnh Nhi đi xuống.

Ban đêm ngủ bất an, ngoài phủ người gõ mõ cầm canh đi qua đi lại, canh ba, rồi canh tư, mơ mơ hồ hồ tựa như mới ngủ một chút, trời đã sáng choang, Hạnh Nhi mang nước tới hầu hạ bà rửa mặt.

"Hạnh Nhi, ta muốn ngủ tiếp một chút, đừng cho ai tới làm phiền, cũng không cần chuẩn bị đồ ăn sáng."Triển phu nhân nằm trên giường động cũng không muốn động phân phó.

Sau khi Hạnh Nhi vừa lui ra, bà liền tiếp tục nhắm mắt ngủ, nhưng, tâm sự nặng nề làm sao mà ngủ đây? Lăn qua lộn lại nhiều lần, rốt cuộc vẫn phải đứng dậy xuống giường thờ dài bước qua lại trong phòng, mệt mỏi lại lên giường nằm, nằm không ngủ được lại xuống giường, cả ngày đợi ở trong phòng, ai cũng không gặp, chờ Hoàng Thanh báo cáo.

Nhưng tại sao Hoàng Thanh cho đến giờ vẫn vô thanh vô tức, không một chút tăm hơi? Cũng đã qua một ngày một đêm. Cuối cùng không thể kiềm chế chờ đợi được nữa, bà liền cất giọng kêu lên: "Hạnh Nhi"Hạnh Nhi đang ở ngoài cửa vừa nghe tiếng, lập tức đẩy cửa tiến vào chờ phân phó."Ngươi đi tìm Hoàng tổng quản tới đây."

"Dạ"

Ước chừng qua khoảng hai tuần trà, lúc bà sắp không chịu nổi định tự mình ra ngoài tìm người,thì Hạnh Nhi mang theo Hoàng Thanh tới.

Hoàng tổng quản nét mặt phong trần mệt mỏi bất an, chân mày hằn nhằn lại, chưa nói gì đã để lộ ra tin không hay.

"Hạnh Nhi, ngươi lui xuống trước đi"Triển phu nhân vừa thấy Hạnh Nhi đóng cửa rồi đi lập tức hỏi: "Đã xảy ra chuyện gì?"

"Phu nhân, tiểu nhân không tìm được thời cơ hạ thủ."Hoàng Thanh nét mặt phức tạp, do dự mở miệng.

"Lời này có ý gì?"

Hắn do dự một lúc, mới thấp giọng đáp: "Thiếu gia tối hôm qua ở cả đêm tại chỗ của thiếu phu nhân, đến khi tiểu nhân rời đi, họ cũng chưa hề bước ra ngoài một bước."

"Cái gì?"Triển phu nhân ngơ ngác nhìn hắn, giống như không hiểu lời hắn nói có ý nghĩa gì."Phu nhân, nhìn dáng dấp thiếu gia và thiếu phu nhân có thể đã gạo nấu thành cơm, trở thành vợ chồng chân chính, nếu như thiếu phu nhân có bầu, chúng ta còn muốn đưa nàng đi sao?"

Có bầu? Triển phu nhân sắc mặt trở nên trắng bệch, bà chưa hề nghĩ đến chuyện này.

"Ngươi đừng nói hươu nói vượn, sẽ không có chuyện như vậy!"Bà phản bác."Chưa thành thân, Tề nhi sẽ không làm chuyện vượt quá giới hạn như vậy."

"Nhưng mà thiếu gia cùng thiếu phu nhân đã thành thân....."Hoàng Thanh nhắc nhở.

"Im miệng!"Triển phu nhân tức giận nắn hấn,"Ngươi quên rằng nữ nhân thành thân với Tề nhi đã chết rồi sao?"

Hoàng Thanh âm thầm thờ dài, Nhìn dáng dấp phu nhân có vẻ vẫn chưa chịu thôi.

"Phu nhân, tiểu nhân hiện tại nên làm như thế nào?"

Triển phu nhân vô kế khả thi, suy nghĩ một chút dứt khoát đem vấn đề ném lại cho hắn,"Ngươi tự nghĩ biện pháp, tóm lại ta muốn ngươi trong thời gian ngắn nhất đem nữ nhân kia đưa đi là được, có nghe hay không?"

Hoàng Thanh còn có thể nói gì nữa?Chỉ có thể đáp: "Vâng"

***

Miệng bất ngờ bị người che, khiến cho Như Ý hoảng sợ muốn hét chói tai, mà không hét được.

Nàng cảm giác bị người dùng lực kéo ra ngoài, nhưng không nhìn thấy người kéo nàng là ai, trong lòng nàng tràn đầy hoảng sợ, hoàn toàn không biết rốt cuộc xảy ra chuyện gì.

Chân nàng vấp phải ngạch cửa, lao đảo một cái, cùng lúc đó, thân thể nàng bỗng nhiên lại bị một cổ lực đạo khác kéo sang bên, ngã hướng bên kia, bước chân nàng lao đảo không đứng vững, liền nhìn thấy bóng người thoáng qua trước mặt , tiếp đến liền nhìn thấy ba bóng người đánh nhau ở sân trước, một người trong đó nhìn giống như tướng công nàng, người vừa lúc này nghe tiếng động mà đi tra xét.

Ba người người tới ta đi, làm cho nàng hoa mắt hỗn loạn.

Nàng không biết võ công, không nhìn ra công phu của tướng công và hai người kia ai mạnh ai yếu, nhưng tình huống lấy hai chọi một, cộng thêm trên tay đối phương lại cầm đao, mà tướng công chỉ có tay không đối địch, khiến cho nàng không thể khoanh tay đứng nhìn tay nắm cây chổi liền gia nhập cuộc chiến, muốn giúp tướng công một tay.

Nàng nghĩ, ít nhất nàng gia nhập vào chính là hai chọi hai, có thể chia sẻ một ít công kích, lại không hề nghĩ đến an toàn của mình.Triển Hồng Tề bị hành động của nàng dọa sợ, lao người đá bay thanh đao đang nhắm về phía nàng, lại một chương đánh bay người nọ, đồng thời dùng sức kéo nàng đến bên người giận dữ hét lên: "Nàng đang làm cái gì?"

Như Ý không có thời gian trả lời hắn, bởi vì người khác lại cầm đao chém về phía bọn họ.

"Cẩn thận!" Nàng lớn tiếng kêu lên, dùng sức đẩy ra muốn tránh một đao kia, ai ngờ hấn mới bị đẩy ra, chợt lại duỗi tay kéo cả người nàng vào trong ngực bảo vệ, mà trong khoảng khắc này, một đao kia cứng rắn chém lên tay hấn, máu tươi nhanh chóng nhiễm đỏ cả ống tay áo.

"Không!" Như Ý hoảng sợ mở to mắt, hét to.

"Ta không sao." Hấn thì người lại trấn an nàng.

"Người chảy máu, thật nhiều máu, đều là ta làm hại!" Nước mắt nàng không cầm được từ hốc mắt chảy xuống, trong mắt chỉ còn nhìn cánh tay bị thương của hấn, đã hoàn toàn bỏ quên kẻ công kích hai người, hơn nữa không chú ý tới bọn họ sau khi đã thương Triền Hồng Tề, sắc mặt trắng bệch, bộ dạng kinh hoàng rời đi.

"Thiếu gia!" Hoàng Thanh không biết từ đâu chạy đến, mặt kinh hoàng thất thố.

Tại sao lại như vậy chứ? Hai tên nô tài ngu ngốc kia rốt cuộc làm cái gì? thiếu gia bị thương như thế này, nếu phu nhân hoặc thiếu gia hỏi tội tôi, hấn biết làm sao cho phải? Đi đến trước mặt thiếu gia, hấn hai gối run rẩy, quỳ xuống. "Thiếu gia, tiểu nhân đáng chết....."

Triền Hồng Tề trừng mắt, thần sắc tràn đầy cảnh cáo, muốn hấn ăn nói cẩn thận chớ làm hỏng đại sự.

Hoàng Thanh nhảy bèn, lập tức sửa lời: "Thiếu nhân nếu tôi dóm một chút, như vậy sao muốn chém cũng là chém vào tiểu nhân, mà không chém tới thiếu gia. Xin thiếu gia, thiếu phu nhân trách tội."

Một câu này, khiến cho Như Ý phục hồi tinh thần chú ý tới sự có mặt của hấn, như đột nhiên gặp được cứu tinh, Nàng nước mắt nước mũi thành hàng cầu cứu hấn: "Hoàng tông quân, người nhanh lên giúp một tay cầm máu, mau cứu thiếu gia, ô....."

"Trong tay ta không có kim sang dược, trong nhà thiếu phu nhân có không?"

"Không có." Như Ý lệ rơi đầy mặt lắc đầu một cái, hoang mang rồi rấm khóc thút thít nói: "Làm sao bây giờ? làm sao bây giờ?"

"Như Ý, bình tĩnh một chút, chẳng qua là một vết đao thôi, ta sẽ không chết."

Triền Hồng Tề ôn nhu trấn an nàng, "Nàng tới trước sau nhà tìm xem có mảnh vải sạch sẽ nào không để ta cột lên vết thương, tạm thời cầm máu, rồi chúng ta vào thành tìm đại phu."

Như Ý nhẫn lệ gạt đầu, lập tức đứng dậy chạy vào trong nhà tìm khăn vải.

"Thiếu gia, tiểu nhân đáng chết, xin ngài giáng tội." Vừa thấy thiếu phu nhân rời đi, Hoàng Thanh lập tức quỳ rạp trên mặt đất.

"Người có tội gì?"

"Thuộc hạ hại ngài bị thương."

"Chẳng qua là một vết thương nhỏ thôi, người đừng có giống Như Ý chuyện bé xé ra to, đứng lên." Triền Hồng Tề thở dài một cái, bắt đầu đi ra lệnh.

"Nếu phu nhân biết, nhất định sẽ rất tức giận."

"Việc này đành phải để người gánh tội rồi. Có điều người yên tâm, ta sẽ thừa dịp này mang Như Ý về nhà, đến lúc đó có thể dờn lực chú ý của nương trên người người đi một chút."

"Thiếu gia muốn dẫn thiếu phu nhân về phủ?"

"Ta vẫn luôn muốn mang nàng trở về, là nàng không chịu. Nhưng an toàn của nàng đang bị uy hiếp, ta không thể để nàng tiếp tục ở nơi này một mình, nếu như nàng không muốn ta bị thương lại phải ở chỗ này bảo vệ cho nàng, nàng sẽ cùng ta về nhà."

Hoàng Thanh lần nữa cảm giác bội phục thiếu sát đất thiếu gia, hấn thậm chí có ý nghĩ, đó là một đao kia căn bản cũng không phải là ngoài ý muốn, mà là thiếu gia sớm nhìn thấy cơ hội tốt mà cố ý a, làm như vậy không chỉ khiến cho thiếu phu nhân ngoan ngoãn trở về nhà cùng hấn, sau khi trở lại Triền phủ, phu nhân sẽ tập trung vào chuyện thiếu gia bị thương, sẽ không vì thiếu phu nhân mà xung đột với thiếu gia, càng nghĩ càng thấy đây đúng là một cao chiêu nhất tiễn hạ song điêu. (giống một hòn đá hạ hai con chim – 1 lúc đạt được hai mục đích)

"Thiếu gia, tiểu nhân có thể hỏi ngài một chuyện không?" Hấn rốt cuộc không nhịn được mở miệng hỏi.

"Vấn đề gì?"

"Một đao kia là ngài cố tình để bị chém sao?"

Triền Hồng Tề khước miệng khẽ nhếch, "Không sai"

Hoàng Thanh giống như chợt nghĩ ra cái gì vội hỏi: "Thiếu gia sớm đã có kế hoạch hoàn hảo, cho nên hôm nay mới phân phó bọn tiểu nhân nhất định phải

mang đao?"

Hắn chỉ mỉm cười, không lên tiếng.

"Việc thiếu phu nhân xông vào đánh nhau trong sân, cũng là kế hoạch của thiếu gia?"

Nét mỉm cười trên mặt Triển Hồng Tề nháy mắt liên biến mất, hắn cắn môi dưới, sắc mặt khó coi tới cực điểm. Trời mới biết nàng lại xông vào trong trận đao kiếm vô tình, hắn bị dọa đến hồn phi phách tán, thiếu chút nữa đã quên người vây công bọn họ là người mình, chút nữa tiến lên đập chết bọn họ tại chỗ.

"Hoàng tổng quản thấy trên mặt hắn đột nhiên thoáng hiện lệ khí dọa hắn thấp thòm sợ hãi, hắn chưa từng thấy thiếu gia lộ ra vẻ mặt đáng sợ như vậy, nhưng thiếu gia vừa nhìn thấy thiếu phu nhân liền thu hồi vẻ mặt kinh người, Ai, thiếu phu nhân thật có bản lĩnh đem bách luyện cương hóa nắm gọn trong lòng bàn tay!"

"Đến đây, cho ta xem tay chàng một chút"

Như Ý cẩn thận xắn ống tay áo của hắn lên tận bắp vai, nhìn thấy vết thương trầy da sứt thịt trên cánh tay trần của hắn, không nhịn được hít vào một hơi, nước mắt thiếu chút nữa lại tràn ra.

"Thiếu phu nhân, để tiểu nhân làm cho" Hoàng Thanh bày tỏ muốn đón lấy.

"Không" Nàng kiên định lắc đầu sau đó lại cẩn thận lau sạch máu trên cánh tay của Triển Hồng Tề, rồi mới dùng khăn vải băng bó vết thương. Nàng cẩn thận chắt cánh môi, vẻ mặt thính thoảng co rúm lại, lại vì khẩn cấp xử lý vết thương cho hắn hai tay êm ái, kiên định nhanh chóng hoàn thành tất cả động tác"

"Hoàng tổng quản, người đánh xe ngựa tới đây." Nàng ngẩng đầu lên nói.

"Dạ, thiếu phu nhân." Hoàng Thanh ứng tiếng đi, chỉ chốc lát sau xe ngựa đã chạy tới bên cạnh họ thì dừng lại.

"Tới đây, cẩn thận một chút."

Nhìn bộ dáng cẩn thận của nàng, Triển Hồng Tề không khỏi buồn cười, nhưng trong lòng tràn đầy nhu tình mật ý. "Yên tâm, ta không sao." Hắn cầm tay nàng, ôn nhu trấn an nói.

"Chàng chảy rất nhiều máu." Nàng chăm chú nhìn vết thương máu đã nhuộm đỏ khăn vải của hắn lầm bầm nói, nước mắt kìm nén đã lâu cuối cùng không ức chế được từng giọt nhỏ xuống.

Triển Hồng Tề than nhẹ, nước mắt nàng làm hắn đau lòng không thôi, dứt khoát kéo nàng vào trong ngực, cúi đầu hôn lên nước mắt của nàng, từng giọt từng giọt hôn xuống.

Như Ý bị hành động đột ngột của hắn dọa cho hết hồn, lúc ngẩng đầu lên nhìn hắn, khóe mắt dư quang liếc thấy Hoàng Thanh lúng túng quay đầu sang chỗ khác, mặt nàng bỗng đỏ bừng lên, mắc cỡ chui vào trong lòng Triển Hồng Tề, hoàn toàn quên lo lắng đến vết thương.

Ừ, như vậy rất tốt. Triển Hồng Tề hài lòng ôm nàng, cong cong khóe miệng đoán.

Xe ngựa tiến về phía thành Lâm An.... Đến khi về nhà.

***

"phu nhân, phu nhân, không xong, không xong."

Tiếng nha hoàn kinh hô truyền từ ngoài cửa vọng vào, cắt đứt việc Triển phu nhân và Dương Ngọc Hoàn nhả hăng hái cùng nhau phẩm trà, ngay cả trầm hương lượn lờ trên án, cũng bị Hạnh Nhi đột nhiên xông vào đánh tan,

"Chuyện gì mà hô to gọi nhỏ?" Triển phu nhân không vui hỏi.

"Thiếu gia bị thương."

"Cái gì?" Triển phu nhân trong nháy mắt liền đứng lên khỏi chỗ ngồi, gấp gấp đi ra ngoài, "Nói rõ một chút, hắn làm sao lại bị thương, bị thương có nghiêm trọng không, đã mời đại phu chưa?"

Dương Ngọc Hoàn theo sát phía sau.

"Thiếu gia đã mời đại phu chữa trị, bị thương ở cánh tay, mặc dù thiếu gia cùng Hoàng tổng quản đều nói không có gì đáng ngại, nhưng tay áo cũng bị phá, cả ống tay áo đều nhuộm đỏ."

"Hoàng tổng quản cũng ở đây? Chuyện này rốt cuộc phát sinh thế nào?"

Hạnh Nhi vẻ mặt cứng đờ, cước bộ cũng vậy.

"Phu nhân....."Nàng muốn nói lại thôi,"Nô tỳ còn có việc phải báo cáo, cùng thiếu gia, Hoàng tổng quản trở về phủ còn có.....còn có một người."

"Người nào?"Thiếu phu nhân không kiên nhẫn dừng bước, quay đầu lại hỏi.

"Chính là.....chính là....."

"Chính là cái gì, vì sao lại ấp a ấp úng như vậy?"Bà không vui cau mày thúc giục.

"Là thiếu phu nhân."Hạnh Nhi thấp giọng nói.

"Cái gì?"Triển phu nhân cả người bị dọa ngây ngô,"Ngươi, ngươi nói cái gì? Nói, nói lại lần nữa."Bà mặt không một chút máu, lấp bắp nhìn chằm chằm Hạnh Nhi.

"Cùng trở về với thiếu gia ngoại trừ Hoàng Thanh còn có thiếu phu nhân."Hạnh Nhi cúi đầu nói, hoàn toàn không dám nhìn chủ tử của mình.

Thân là thiếp thân nha hoàn của phu nhân, nàng rõ ràng hơn ai hết phu nhân thích Ngọc Hoàn tiểu thư đến mức nào, muốn nàng trở thành con dâu của mình đến mức nào, vấn đề là thiếu phu nhân vẫn còn sống khỏe mạnh, hơn nữa bây giờ còn được thiếu gia mang về, phu nhân biết bào chữa như thế nào, mà Ngọc Hoàn tiểu thư sớm đã coi mình là người của Triển gia sẽ phản ứng ra sao?

"nương, Hạnh Nhi đang nói gì vậy? Thiếu phu nhân là chỉ ai, là vợ chính thức của Hồng Tề ca sao?"Dương Ngọc Hoàn ở bên cạnh không nhịn được mở miệng hỏi: "Nàng không phải đã mắc bệnh qua đời mấy năm rồi sao?"

"Này....."Triển phu nhân căn bản không biết nói gì.

"Phu nhân, Hoàng tổng quản tới."Hạnh Nhi như vớ được cứu tinh mở miệng nói, chỉ thấy Hoàng Thanh vẻ mặt nghiêm túc vội vã đi tới. Triển phu nhân nhất thời thờ phào nhẹ nhõm, sau đó quay sang Dương Ngọc Hoàn,"Ngọc Hoàn, con về phòng nghỉ ngơi trước đi, nương sẽ đến tìm con sao được không?"

"Vậy chúng ta trước đi xem Hồng Tề ca một chút"Dương Ngọc Hoàn mặc dù đầy bụng nghĩ vẩn, vẫn khéo léo gạt đầu.

"Không! Không được!"Triển phu nhân vội vàng ngăn cản.

"Nương?"Dương Ngọc Hoàn nhìn bà, trong lòng càng lúc càng cảm thấy bất an.

Thiếu phu nhân trong lời nói của Hạnh Nhi sẽ không thực sự là nguyên phối phu nhân của Hồng Tề ca đi? Nhưng người đã chết nhiều năm như vậy, sao có thể đột nhiên sống lại, như vậy thiếu phu nhân này có lai lịch ra sao, nương vì sao khẩn trương như vậy, không muốn để cho các nàng gặp mặt sao?

"Nương nói chuyện với Hoàng tổng quản một chút, còn chờ một lát, chúng ta cùng nhau nói chuyện sau."Triển phu nhân trì hoãn nói,

Ít nhất cũng phải để bà làm rõ rốt cuộc có chuyện gì xảy ra, nữ nhân kia sao lại cùng với Tề nhi trở lại đây?

"Hạnh Nhi, đưa tiểu thư về phòng trước đi."Bà ra lệnh, sau đó nhìn về phía Hoàng Thanh đứng bên cạnh lạnh lùng nói: "Ngươi đi theo ta!"Sau đó nhanh chóng rời đi.

"Ngươi vừa nói thiếu phu nhân là chỉ ai?"Nhìn bóng hai người càng lúc càng xa, Dương Ngọc Hoàn không nhìn được hỏi Hạnh Nhi. Lần này đổi lại là Hạnh Nhi khó mở miệng trả lời.

"Ta đang hỏi ngươi, ngươi không nghe thấy sao?"Dương Ngọc Hoàn có chút tức giận.

"Nô tỳ nghe."Hạnh Nhi thấp giọng nói.

"Nghe thấy sao không trả lời?"

"Nô tỳ không phải là không trả lời, mà là chuyện này.....chuyện này.....Xin tiểu thư đi hỏi phu nhân? Chuyện này nô tỳ cũng không biết nên trả lời với tiểu thư thế nào."Hạnh Nhi khó khăn nói.

"Ngươi chỉ cần nói cho ta biết, thiếu phu nhân rốt cuộc là người nào là được."

"Thiếu phu nhân.....chính là thiếu phu nhân."

"Ngươi nói như vậy có khác gì không nói?"Dương Ngọc Hoàn bức tức.

Nhưng Hạnh Nhi cái gì cũng không dám nói.

Dương Ngọc Hoàn tức giận đến cực điểm, nàng ghét nhất là loại cảm giác không rõ ràng này, có chuyện mà nàng chẳng hay biết gì, nàng nhìn chằm chằm cái miệng của nha hoàn hiện cảm như hén ngậm chặt hồi lâu, không nói hai lời liền rời đi.

"Ta trực tiếp đến hỏi Hồng Tề ca"

Cái gì? Hạnh Nhi kinh sợ nhanh chóng ngẩng đầu lên, chỉ cảm thấy đại sự không ổn.

"Tiểu thư! Tiểu thư!" Nàng vội vã đuổi theo Dương Ngọc Hoàn muốn ngăn cản. "Tiểu thư, chờ một chút, phu nhân sẽ đến tìm ngài, ngài đi thế này chút nữa phu nhân tìm không thấy ngài thì biết làm sao bây giờ? Ngài đứng chờ chút nữa cùng phu nhân tới xem thiếu gia, được không?"

"Tránh ra." Dương Ngọc Hoàn lạnh mặt nói. Nàng hiện giờ phải làm rõ chuyện này!

"Tiểu thư....."

"Ta nói tránh ra!" Thấy nàng không để cho mình đi, Dương Ngọc Hoàn dứt khoát đẩy nàng ra.

Nhìn thân ảnh nàng rào bước rồi đi, Hạnh Nhi hết sức bất đắc dĩ, lần này biết làm sao đây? Đúng rồi, nàng phải nhanh chóng thông báo cho phu nhân. Nàng vội nhắc váy, vừa chạy vừa cất giọng kêu to. "Phu nhân, không xong, phu nhân!"

Bạn đang đọc truyện *Như Ý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8

Nghe được Hạnh Nhi báo rằng Ngọc Hoàn đã đi trước tìm Tề nhi, Triển phu nhân mặt liền biến sắc, không kịp tiếp tục trách mắng Hoàng tổng quản, cũng vội vã hướng Trúc viên chạy tới. Đi đến trước cửa phòng nhi tử, bà còn chưa kịp bước qua ngạch cửa vào bên trong, thiếu chút nữa đã bị một người từ trong phòng chạy xa xô ngã, cũng may có Hạnh Nhi đi phía sau nhanh tay nhanh mắt đỡ bà.

"Phu nhân cẩn thận"

"Ngọc Hoàn, thế nào?" bất chấp bản thân, Triển phu nhân vịn vào người vừa suýt lâm ngã bà, hỏi Dương Ngọc Hoàn đang lệ rơi đầy mặt, lại bị nàng lắc đầu hất tay ra.

"Thật xin lỗi." Dương Ngọc Hoàn thron tgâm muốn chết thấp giọng khóc không ra tiếng, che mặt chạy đi.

Nhìn bóng lưng nàng thương tâm rồi đi, Triển phu nhân biết mình đến chậm, lời nói dối của bà đã bị vạch trần, hiện tại bà lo lắng không phải là làm sao giải thích cho Ngọc Hoàn, mà là nên đối mặt với nhi tử như thế nào. Bà nhăn mày, đang do dự không biết có nên nghĩ ra một cái cớ hợp tình hợp lý trước, sau mới trở lại đối mặt với nhi tử, thì từ trong phòng truyền ra âm thanh của con trai.

"Là Nương ở ngoài cửa sao?"

Bà cứng đờ cả người, vẫn còn giãy dụa không biết có nên ứng tiếng không thì nhi tử tay quần băng vải đã tới trước, bên cạnh là nữ nhân mà bà cho rằng cả đời này cũng..... không bao giờ gặp lại nữa.

"Nương không đi vào sao?" Triển Hồng Tề nhìn mẫu thân thần sắc bất định, đang đứng ngoài cửa mà nói.

Cùng đã bị nhi tử nhìn thấy rồi, Triển phu nhân không còn cách nào khác hơn là nhắm mắt đi vào trong nhà.

"Nương nghe nói người bị thương, có nghiêm trọng không? Xảy ra chuyện gì, như thế nào lại bị thương vậy?" Bà quan tâm hỏi, giọng nói có chút thấp thỏm chột dạ.

"Nương không biết tại sao hài nhi lại bị thương sao?" Hắc cố ý hỏi ngược lại.

"Nương.....nương làm sao mà biết được?" Triển phu nhân sắc mặt tái nhợt, lẩn tránh ánh mắt nhi tử.

"Hài nhi cho là Hoàng tổng quản đã nói với ngài. Hài nhi là vì cứu Như Ý mới bị thron g." Một mặt, Triển Hồng Tề nhìn về phía thê tử, nhẹ giọng trách cứ: "Như Ý, sao không gọi nương?"

"Nương" Như Ý cúi đầu, cung kính kêu một tiếng.

Triển phu nhân không còn gì để nói, nhưng đã hiểu nhi tử muốn Kim Như Ý kêu bà một tiếng nương, ý chính là tuyên bố nàng là thê tử của hắn, là thiếu phu nhân của Triển gia.

Nhưng xưng hi tân nương mua được này làm sao xứng với nhi tử xuất sắc của bà được, đôi mày cau bà càng lúc càng nhăn lại.

"Nương không phải có điều muốn nói với hài nhi sao?"

"Cái gì?" Bà hoàn hồn.

"Nhìn nương như có lời muốn nói."

"Cũng không phải chuyện gì lớn, người đang bị thương, nên nghỉ ngơi thật tốt, ta nói với vợ người là được." Nói xong, Triển phu nhân nhìn về phía đứa con dâu chường mắt ra lệnh: "Người, đi theo ta."

"Thật xin lỗi, nương." Bà còn chưa kịp xoa người liền nghe thấy nhi tử mới miệng. "Hài nhi cần Như Ý chiếu cố, không muốn nàng rời khỏi người, cho nên ngài muốn nói gì thì cứ nói ở đây đi."

Bà nhấn chặt chân mày, không tự chủ được cảm thấy một trận tức giận, thốt ra: "Người lo lắng cái gì? Nương cũng sẽ không ăn thịt nàng."

"Nương không phải là yêu quái ăn thịt người, dĩ nhiên sẽ không ăn người. Nương nói lời này thật buồn cười, Như Ý, nàng có thấy vậy không?" Triển Hồng Tề cười ha hả nói.

Triển phu nhân sắc mặt càng khó coi, thật sự bị làm cho tức điên. "Người muốn mẹ nói ở chỗ này, thì ta nói. Ta muốn người cưới Ngọc Hoàn làm vợ."

"Nương thật là thích nói đùa, hài nhi đã có thể tử, sao còn có thể cưới Ngọc Hoàn?"

"Chỉ cần nàng cùng ngọc Hoàn không ngại là được." Triển phu nhân duỗi tay, chỉ về phía Như Ý lúc này bởi vì khiếp sợ mà mờ tròn hai mắt, mặt cắt không còn giọt máu.

"Nhưng con đề ý?" Triển Hồng Tề trầm mặt lạnh giọng nói, tức giận đến nỗi ngay cả nụ cười giả trang cũng biến mất. Hắn vẫn cho rằng những hành động liên tiếp của mình đã bày tỏ rõ ràng, mẹ hắn cũng nên biết tâm ý của hắn đối với Như Ý mới đúng, không ngờ mẹ lại vẫn cố tình nói ra những lời như vậy trước mặt Như Ý!

"Người đề ý cái gì? Ngọc Hoàn không chỉ là một mỹ nhân, tình thông cảm kì thi họa, thuê thùa, dệt vải, may vá những thứ nữ hồng này cũng không làm khó được nàng. Cô nương tốt như nàng không phải đi đâu cũng gặp được, hơn nữa nàng lại yêu người tha thiết, người ——"

"Đủ rồi!" Hắn cũng không nhìn được nữa lạnh giọng quát lên.

Triển phu nhân bị nhi tử quát như vậy, đột nhiên ngơ ngẩn. Đây là lần đầu tiên nhi tử giận dữ như vậy với người làm mẹ như bà

"Nương, hài nhi tâm ý đã quyết, xin ngài đừng có nói nữa. Cả đời này, trừ Như Ý, hài nhi sẽ không cưới bất kì nữ nhân nào khác."

Hắn kiên định nói, lúc ánh mắt nhìn sang Như Ý, giọng nói trở nên nhu hòa hẳn lên, ánh mắt cũng như vậy. "Đây là ta cam kết với nàng, Như Ý." Hắn cảm lấy tay nàng.

Như Ý cảm động khiến hốc mắt phỉếm hồng, vui sướng cùng kích động nước mắt thiếu chút nữa thì chảy ra.

Nàng nhìn hắn không chớp mắt, mặc dù hình ảnh hắn đã bị nước mắt chính mình làm mờ thành một mảnh, nàng cũng không dời tầm mắt đi. Nàng rót cuộc có tài đức gì có thể gả làm vợ hắn, lại được hắn yêu như vậy?

Nàng cuối cùng cũng không nhịn được nước mắt rơi từng giọt.

"Thật là, ta đã nói sẽ không cưới nữ nhân khác, sao nàng còn khóc như vậy?" Nhẹ lau nước mắt của nàng, Triển Hồng Tề đau lòng thở dài nói.

Nhìn về mặt nhi tử ôn nhu lau đi từng giọt nước mắt, Triển phu nhân dù không nguyện ý thừa nhận, cũng biết đại thể đã mất (hết hy vọng).

Những lời nói dối của bà, nhi tử tám phần là đã phát giác? Hắn không có thẳng mặt chất vấn bà, chính là đã cho người làm mẹ này mặt mũi rồi, bà còn có thể yêu cầu cái gì nữa đây?

Cả đời này, trừ Như Ý, hài nhi sẽ không cưới bất kì nữ nhân nào khác..... Đây là ước mơ tha thiết được chuyên nhất độc sủng của biết bao nữ nhân, ngay cả năm đó tự mình muốn lão gia nạp thiếp, cũng từng hy vọng xa vời có thể độc sủng như vậy, hi vọng lão gia có thể cự tuyệt đề nghị nạp thiếp, nhưng cuối cùng nhận được cũng chỉ là khổ sở cùng chua xót.

Thôi! thôi! Nếu như nàng thật sự thương yêu Ngọc Hoàn như vậy, cũng không nên để nàng rơi vào tình cảnh thống khổ như bà đã từng chịu, cùng chung chồng với nữ nhân khác.

Về phần con dâu ở trước mặt lúc này.....

Trong phủ lớn như vậy, nàng không tin mười năm nay mình có thể coi thường sự tồn tại của nàng, đối với nàng nhắm mắt làm ngơ, thì sao bà không thể tiếp tục như vậy mười hay hai mươi năm nữa .

Nhìn lại hai người hoàn toàn không thấy trưởng bối như bà tồn tại, ở bên kia khanh khanh ta ta nói chuyện yêu đương, bà khẽ thở dài, xoa người rồi đi.

Nhi tử đã trưởng thành rồi.

***

Dương Ngọc Hoàn biết được Triền Hồng Tề rất yêu nguyên phối, đáy lòng không dư một chút không gian nào dung nạp tình yêu của nàng, mặc dù thương tâm muốn chết, đón nhận kết quả này, hôm sau nàng liền để lại thư, một mình lặng lẽ rời Triền gia.

Triền Hồng Tề mặc dù cảm thấy có chút tội lỗi, có chút lo lắng, nhưng người đã đi, hắn cũng không thể làm gì, chỉ có thể sai người ra roi thúc ngựa đem tin sư muội đã rời Triền gia báo cho sư phụ sư mẫu, đồng thời phái người dò xét hành tung của sư muội, hy vọng sau khi tìm được, có thể vụng trộm bảo người đi theo bảo vệ an nguy cho nàng.

Vì chuyện này, gần đây có rất nhiều người ra ra vào vào Triền gia, bận rộn đến người ngã ngựa đổ.

Như Ý vì vậy mà vô cùng áy náy.

"Thật xin lỗi"

"Xin lỗi vì cái gì?" Triền Hồng Tề không hiểu hỏi.

"Nếu không phải vì ta, Dương cô nương sẽ không từ mà biệt như vậy, liên lụy mọi người phải đi tìm." Nàng vừa giúp hắn cởi áo, cỡi xuống ngoại sam đã vị con đông ban chiều làm cho ướt nhẹp, vừa tự trách.

Triền Hồng Tề cầm tay nàng, kéo nàng đến trước người.

"Chuyện này không liên quan đến nàng, cá tính sư muội hay làm theo ý mình, ta nên sớm nghĩ tới nàng sẽ muốn rời đi, phái người âm thầm theo sát nàng, đây là sơ sót của ta." Hắn vòng ôm nàng nói.

Mặc dù hắn nói như vậy, nhưng vừa nghĩ tới Dương cô nương thiên kiều bá mị, trẻ tuổi xinh đẹp như hoa, một thân một mình đi xa lại có nhiều nguy hiểm, nàng không có cách nào yên lòng. "Dương cô nương liệu có chuyện gì không?" nàng buồn bã nói, "Có lẽ ban đầu chàng không nên cự tuyệt nàng như vậy."

"Không cự tuyệt chẳng lẽ muốn ta tiếp nhận sao?" Hắn cau mày nói.

Như Ý ánh mắt âm trầm, đột nhiên im lặng.

"Sao đột nhiên không nói gì?"

Bởi vì trong đầu nàng hiện lên hình ảnh hắn và Dương cô nương ở cùng một chỗ, hai người họ xứng đôi như vậy, tựa như trời sanh một cặp.

"Dương cô nương dáng dấp rất đẹp, hiểu biết lễ phép, ưu nhã lịch sự, giọng nói nhấc chân đều tản ra phong phạm khuê tú, ngay cả nương cũng thích nàng như vậy." Nàng thấp giọng nói.

Hắn liền để kéo nàng ngồi xuống bên cạnh, đôi mày đen không tự chủ nhíu lại. "Thế thì đã sao? Nàng muốn nói gì?"

Như Ý nhìn hắn một cái, lại cúi đầu trầm ngâm một hồi mới thấp giọng hỏi: "Tướng công không thích Dương cô nương sao?"

"Ta chỉ coi nàng là muội muội." Hắn đưa tay nâng cằm nàng, nghiêm túc nhìn nàng nói.

"Tại sao?" Nàng không thể không hỏi, bởi vì Dương cô nương tốt đẹp như vậy, hơn nàng gấp trăm lần — ít nhất bà bà (mẹ chồng) nói như vậy với nàng, tướng công sao có thể chỉ coi nàng là muội muội mà không động tâm đây?

"Cái gì tại sao?"

"Mười năm qua, tướng công vẫn luôn cùng Dương cô nương sớm chiều chung sống, Dương cô nương dáng dấp đẹp như vậy, Sao chàng có thể không động tâm?"

"Bởi vì ta đã có vợ"

Nàng ngẩn ra, không nghĩ hắn sẽ trả lời như vậy.

Nói như vậy chẳng nhẽ nếu trước đây tướng công không thành thân với nàng, thì hắn sẽ thích Dương cô nương? Nàng không muốn nghĩ như vậy, nhưng trong lòng đột nhiên cảm thấy một trận co rút, khó sở đến nín thở mới chịu đựng được.

Mặc dù nàng sớm biết mình cái gì cũng kém hơn Dương cô nương, cũng biết chỉ cần người có mắt đều sẽ chọn Dương cô nương, nhưng cũng không có cách nào chịu được, nguyên nhân tướng công ở chung với nàng, chỉ vì đã thành thân với nàng..... Lòng nàng thật khó chịu, giống như sắp không thở nổi. Nàng nhất định phải rời khỏi đây, đi ra ngoài.

"Ta....ta trước đây có đáp ứng dạy cho phúc thẩm cách làm cá muối...." Nàng cuống quýt đứng dậy, xoay người muốn đi, lại bị hắn giữ lại, kéo cả người

ôm vào trong lòng."Nàng vừa mới nghĩ cái gì?"Hắn hỏi.

"Không có"Nàng cúi đầu không dám nhìn thẳng vào mặt hắn.

"Ta..... phúc thăm nói muốn làm cá muối!"Nàng vừa lấy cớ, lại bị hắn cắt ngang.

"Nếu như nàng không muốn nói, vậy thì để ta nói."Hắn đưa tay nâng cằm của nàng, nhẹ nhàng mon trón khuôn mặt âm đạm của nàng."Mười năm nay, ta không động tâm với sự muội thật sự cũng ý thức trách nhiệm sau khi thành thân với nàng không cho phép, nhưng từ khi gặp lại nàng, cùng nàng chung đụng, trong lòng ta tất cả đều là nàng.

"Nhìn nàng khổ cực làm việc, ta sẽ đau lòng không thôi.. Biết có nam tử khác ái mộ nàng, ta chỉ muốn đánh bẹp đối phương, đem nàng giấu đến một nơi chỉ có ta nhìn thấy. Nàng khiến cho ta muốn chăm sóc nàng, đau nàng, bảo vệ nàng, còn có yêu nàng, đây là lý do ta đối với sự muội như muội muội, bởi vì nàng ta không có cách nào khiến ta có cảm giác như vậy, lòng ta chỉ động tâm với nàng."

Hắn vô ý tỏ tình, khiến cho nàng tim đập kịch liệt thiếu chút nữa nhảy ra khỏi lồng ngực.

Nàng cắn môi, muốn ngăn cản mình vui quá mà khóc, cũng không biết mình sớm lệ rơi đầy mặt.

Hắn nói trong lòng hắn đều là nàng, hắn nói tìm hắn chỉ vì nàng mà loạn nhịp, hắn nói hắn muốn chăm sóc cho nàng, đau nàng, bảo vệ cùng yêu nàng, hắn sao có thể đối tốt với nàng đến vậy? Mà nàng làm sao mới có thể báo đáp cho hắn? Nàng cũng muốn làm điều gì đó cho hắn.

"Nàng gần đây hình như đặc biệt thích khóc."Triển Hồng Tề ôn nhu lau đi hàng lệ trên mặt nàng.

"Ta nên làm cái gì?"Nàng cầm tay hắn, khàn giọng nói.

Công việc của hắn, nàng không giúp được gì, chuyện trong phủ đã có tội tớ làm, muốn phục vụ bà bà, bà bà lại muốn nàng cách càng xa càng tốt, nàng hoàn toàn không biết mình có thể làm gì cho hắn.

"Nên làm cái gì?"Triển Hồng Tề không hiểu ý nàng."Nàng muốn làm cái gì thì làm cái đó."nàng bây giờ là thiếu phu nhân thật sự của Triển gia, ngoại trừ mẹ ra, trong phủ sẽ không có ai dám vô lễ hay chậm trễ, nàng có thể muốn làm gì cũng được, chỉ cần đừng khiến bản thân bị thương hay mệt mỏi là được."

Nàng lắc đầu."Ta muốn làm gì đó cho chàng, ta có thể làm gì cho chàng đây?"

"Cho ta?"

Nàng gật đầu, mặt chờ đợi ,mà hắn rốt cuộc cũng hiểu rõ ý nàng.

"Ta có một nguyện vọng, nàng nguyện ý giúp ta đạt được nó sao?"Hắn cúi đầu, ôn nhu hôn nàng.

nàng không chút do dự gật đầu, mặc dù nàng không biết mình có thể làm được việc hắn nhờ hay không, nhưng nàng nhất định sẽ làm hết khả năng.

"Ta chính là muốn nương tử Như Ý của ta, có thể sống hạnh phúc, không buồn không lo."Hắn mở miệng cười nói.

Như Ý một lần nữa lại không khống chế được hốc mắt đỏ bừng, hai gò má ướt đầm.

"Tại sao lại khóc?"Hắn thờ dài nói.

Nàng lắc đầu, vòng tay , vùi mình vào trong ngực hắn, ôm hắn thật chặt."Cám ơn chàng, tương công, cảm ơn chàng. Ta yêu chàng."

Triển Hồng Tề chấn động mạnh mẽ.

"hàng vừa mới nói gì?"Hắn nâng mặt nàng lên, ánh mắt sâu thẳm, giọng nói khàn khàn.

Như Ý ngẩn lệ, đỏ mặt, mặc dù ngượng ngùng, nhưng vẫn kiên định nhìn thẳng vào hắn nói: "Ta yêu chàng, tương công"

Hắn không thể hài lòng hơn được, hắn chưa bao giờ biết mình sẽ hi vọng, chờ đợi nàng nói với hắn ba chữ này đến như vậy. Hắn xúc động cúi đầu hôn nàng, nụ hôn kích tình khiến nàng tóm lấy xiêm y của hắn, khẽ thở một tiếng, lại càng thêm kích thích hắn muốn nàng. Hắn ôm lấy nàng, đi về phía giường.

"Tương.....tương công?"Như Ý có chút không biết làm sao, bên ngoài vẫn là ban ngày, hơn nữa hắn vừa nói hắn chỉ trở lại để thay áo, sau đó còn phải ra ngoài,chuyện này là sao?

Vừa mới đặt lưng xuống giường, cả người hắn liền đề lên nàng, không ngừng hôn lên mặt, lên cổ nàng.

"Chờ..... chờ đã, tương công.....chàng không phải là còn——"Nàng giãy giụa muốn nhắc nhở hắn, lại bị hắn dùng nụ hôn ngăn lại.

Tay hắn nhanh chóng lột đi xiêm áo trên người nàng, thoát đi cái yếm của nàng.

Nụ hôn của hắn tôi khỏi môi nàng, một đường gặm hôn xuống.

"A....."Đó là một cảm giác yêu kiều then thừng cùng không biết làm sao, chống lại ánh mắt nóng rực của hắn, nàng vô cùng xấu hổ nhắm mắt lại, không nhìn được bật lên một thanh âm yêu kiều.

Tóc đen của nàng tán loạn, toàn thân phỉm hồng, trong miệng ngâm lên từng tiếng yêu kiều bộ dạng hấp dẫn, khiến cho Triển Hồng Tề không chịu nổi nữa, nhiệt tình đoạt lấy nữ nhân của hắn. Như Ý của hắn, nương tử của hắn, chỉ thuộc về hắn.

***

Rốt cuộc cũng tìm được tung tích của Dương Ngọc Hoàn, sau khi xác định nàng bình yên vô sự, Triển Hồng Tề lập tức phái người âm thầm bảo vệ, đồng thời gửi thư thông báo cho sư phụ, giải quyết cộc tâm sự này.

Chuyện phiền lòng ít đi, hắn rốt cuộc có thể chuyên tâm sủng ái nương tử Như Ý của hắn, bù đắp lại ủy khuất suốt mười năm qua của nàng.

Sáng sớm, dùng xong bữa sáng, hắn lập tức phân phó người làm chuẩn bị xe ngựa, sau đó gọi nha hoàn thay trang phục ra ngoài cho thiếu phu nhân.

"Tướng công, chúng ta đi đâu vậy?"Như Ý nghi ngờ hỏi.

"Nàng muốn đi đâu?"Hắn hỏi ngược lại nàng.

Nàng ngần ra, lộ ra vẻ mặt mờ mịt, không hiểu tại sao hắn lại hỏi ngược lại nàng như vậy? Người chuẩn bị xe ngựa, bảo nha hoàn thay trang phục cho nàng muốn xuất môn không phải là hắn sao? Triển Hồng Tề khoe miệng khê nhếch, bỗng nhiên nghiêng người hôn lên đôi môi kiều diễm của nàng một cái. Nàng kinh ngạc mặt đột ngột mở to, cả khuôn mặt cũng đỏ lên, bởi vì nha hoàn tiểu xuân vẫn còn ở bên cạnh mà!

Triển Hồng Tề không chút để ý lại hôn nàng một cái, sau đó mới mỉm cười ôn nhu nói: "nàng muốn đi đâu? Có chỗ nào muốn tới không?"

Như Ý trừng mắt nhìn lắc đầu, đầu trống rỗng, căn bản không hiểu có chuyện gì xảy ra, hắn sao vẫn hỏi nàng muốn đi đâu?

"Nếu nàng vẫn không nghĩ ra mình muốn đi đâu, vậy hành trình hôm nay ta sẽ quyết định, nếu nàng không thích, có thể nói với ta, chúng ta liền tới nơi khác."

"Ta không hiểu....."Nàng mờ mịt nhìn hắn nói.

"Không hiểu cũng không sao, chỉ cần đi theo ta là được."Hắn áp sát ngoại sam của nàng, dắt tay nàng đi ra phía cửa.

Sau khi lên xe ngựa, Như Ý vẫn không biết họ sẽ tới đâu, mà hắn vẫn chỉ cười nhạt không nói. Kết quả, hắn lại mang nàng đến hí phòng xem diễn, trải nghiệm mới mẻ khiến nàng vừa mừng vừa sợ, xem như mê như say, thích vô cùng. Sau khi rời hí phòng, hắn mang nàng đi ngồi thuyền hoa, dùng bữa trên thuyền. Du thuyền xinh đẹp tinh xảo, chầm rãi lướt sóng chở bọn họ đón Thu phong mỹ cảnh (cảnh đẹp gió thu), những tia sáng rực rỡ phản chiếu trên mặt sông, đẹp không sao tả xiết.

Như Ý chưa bao giờ trải qua một ngày vui vẻ như vậy, nàng cảm thấy nếu ông trời bắt nàng chết ngay ngày mai, nàng cũng không tiếc. Nàng nói với tướng công, liền bị hắn nắm một câu đưa ngốc, lại bị hắn hôn một cái.

Ngày hôm sau, Nàng tất nhiên không chết, mà hắn sau khi dùng xong bữa sáng lại phân phó người làm chuẩn bị xe ngựa, mang nàng ra ngoài vui chơi lần nữa.

Lúc này hắn mang nàng đến xem người giang hồ làm xiếc, múa đại đao, kể chuyện, ca diễn khúc! Khác hẳn những gì nàng thấy ở hí phòng, mỗi cái đều có sự xảo diệu khác nhau, khiến nàng mở rộng tầm mắt.

Liên tục mấy ngày, hắn mang nàng xem cuộc vui, dạo phố, ngồi thuyền hoa du sông, cùng chiều nàng hết mực, khiến cho nàng như bước trên mây hạnh phúc đến khó tin, nhưng cũng mang theo điểm bất an, bởi vì bà bà luôn tránh mặt nàng, gần đây không chỉ thường đột nhiên xuất hiện trước mặt nàng mà sắc mặt còn càng lúc càng khó coi.

Ài, nàng rốt cuộc nên làm thế nào mới có thể khiến bà bà vui vẻ đây? Mới quay người nói chút chuyện, không nghĩ tới vừa quay lại đã thấy nương tử ở bên cạnh thờng ngấn than dài, Triển Hồng Tề chân mày lập tức nhíu mày lại."Tại sao đột nhiên lại thờ dài như vậy?"Hắn đi lên trước, đưa tay vuốt lên đôi mày nhăn tít của nàng, ôn nhu hỏi, không thích nhìn thấy bộ dạng cau mày phiền não của nàng.

"Không có". Nàng nhẹ nhàng lắc đầu, hỏi: "Chuyện của chàng đã làm xong?" Ngẩng đầu lên mới phát hiện Vương quân sự đã rời đi.

Hắn gạt đầu, có ý hỏi tới nguyên nhân khiến nàng thờ dài,"Bởi vì ta công việc lạnh nhạt nàng có quan hệ sao?"

Như Ý kinh ngạc mở to hai mắt, liên tục lắc đầu,"Chàng sao có thể nói như vậy? Mấy ngày nay chàng mỗi ngày đều ở bên cạnh ta, làm sao lại lạnh nhạt với ta được?"

"Nếu như không phải vậy, sao lúc nãy nàng lại than thở, vì sao lại nhăn mày?"

Nhìn mặt hắn nghiêm túc, bộ dạng hỏi đến cùng, Như Ý hơi do dự một chút, rốt cuộc mở miệng nói: "Nương gần đây hình như tâm tình không tốt"

"Sao lại đột nhiên nhắc đến nướng?"Triển Hồng Tề nghe vậy ngạc nhiên trừng mắt nhìn, không hiểu hỏi.

"Không phải tướng công hỏi ta vì sao lại than thở sao? Ta chỉ là đang suy nghĩ đến nướng, ta rút cuộc nên làm gì mới khiến cho bà tâm tình vui vẻ đây? Ta bây giờ không nghĩ ra biện pháp."Nàng không nhịn được thở dài, chân mày nhíu lại."Chớ cau mày, nàng quên nàng phải giúp ta đạt được nguyện vọng sao?"Hắn kéo nàng vào trong ngực, ôm nàng ôn nhu nói.

Như Ý khẽ nhếch môi, nhưng nụ cười chỉ chợt lóe rồi biến mất.

"Ta nên làm thế nào, mới có thể khiến nương thoải mái phần khởi đây? Nàng hỏi hắn.

Đáp án này Triển Hồng Tề đến nay vẫn còn đang tìm kiếm, nhưng hắn lại không thể để cho thế tử biết, tránh cho tâm tình nàng thêm ủ dột xuống thấp.

"Nàng biết mẹ thích ăn cái gì nhất không?"Hắn hơi suy tư mở miệng hỏi.

"Cái gì?"

Nghĩ đến nàng thật đúng là hồngбет, ngay cả bà bà yêu thích cái gì cũng không biết,bất kể ăn uống hay phương diện nào khác cũng vậy, khó trách nương thủy chung không thật tình đối xử với nàng, ngay cả mỉm cười cũng không, là lỗi của nàng."

"bánh rán"(Trong convert là diện bính *)

nàng ngơ ngẩn,"Bánh rán?"

"Không nên hỏi ta loại bánh rán nào, cùng với tại sao, bởi vì ta cũng vô tình biết được mẹ thích cái này."

"Có ý gì?Vô tình biết được?"

"Trước đây ta phát hiện phu xe mỗi lần thay ta đến các thành trấn khác nhau làm việc, cũng sẽ tìm quán bánh rán mua bánh, ta tò mò hỏi ra, mới biết đó là do mẹ ta phân phó, hơn nữa cũng đã được nhiều năm."

"Thật là lạ."Như Ý cũng cảm thấy nghi ngờ.

"Lạ thế nào cơ?"

"Bánh rán nóng hôi vừa mới ra lò là ngon nhất, nướng lại để phu xe đi đến các thành trấn khác nhau mua, chàng không cảm thấy kì quái sao? Hơn nữa nếu nương thích ăn, có thể bảo phúc thẩm làm, hoặc sai người đến đường lớn mua là được, cần gì bỏ gần cầu xa như vậy?"

"Ta cũng không nghĩ đến điểm này, chỉ nghĩ nương thích ăn mùi vị khác nhau, thích bánh rán đến nỗi muốn thưởng thức hương vị của các thành trấn khác nhau."

Như Ý sùng sốt.Nói như vậy cũng không sai, hơn nữa tướng công so với nàng hiểu mẹ hơn, cho nên suy nghĩ của hắn chắc sẽ không sai mới đúng....

"Đang suy nghĩ gì vậy, sao lại đột nhiên không nói lời nào?"

"Ta đang suy nghĩ bánh rán bán trong thành, không biết nương có phải đã ném qua không? Nếu như mẹ thích ăn các mùi vị khác nhau, chúng ta phải đi đâu mua bánh mới được?"Nàng cau mày hỏi.

"Chớ hao tổn tinh thần, tâm ý mới quan trọng. Không thì như thế này chúng ta cứ mua một ít bánh rán mang về đi. Chẳng qua là mua ở đây? Nàng biết có nhà nào bán bánh rán ngon không?"

"Nam Hoàn phố?"

"A"Như Ý bông nhiên nhẹ"A"một tiếng, nghĩ tới nơi đó là nơi dinh đóng của tầng lớp tiểu dân, bất kể ăn dùng, đều không thích hợp mua về cho mẹ."Cái đó không được, thật xin lỗi."Nàng lập tức thu hồi đề nghị.

"Vì sao không được , tại sao lại phải xin lỗi?"Triển Hồng Tề không hiểu hỏi.

"Trong phố Nam Hoàn đều là buôn bán cho những người làm ăn nhỏ, không thể mua cho nương ăn được."

"Tại sao không được? Chỉ cần có thể ăn, ăn ngon là được."Hắn phản đối,"Chúng ta đến hàng bánh rán đó mua đi."

"Nhưng mà!"

"Đừng có nhưng."Hắn hôn nàng một cái, cắt nàng lời nàng nói.

"Chỉ cần nàng không nói, nương sao biết chúng ta mua bánh từ đâu về? Đi, chúng ta đến phố Nam Hoàn."

Bạn đang đọc truyện *Như Ý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Phố Nam Hoàn vẫn náo nhiệt như mọi ngày, người bán hàng rong rao bán không ngừng, kể đến người đi cảnh tượng náo nhiệt hoàn toàn không thay đổi, đoàn người tinh thần phấn chấn bùng bùng tràn đầy sinh khí. Đi vào con đường này một lần nữa, Như Ý mới phát giác bản thân đối với nơi này chú ý nhiều năm, tràn đầy nồng hậu nhân tình tràn đầy tưởng niệm con phố buôn bán này.

Đột nhiên có hai người quần áo hoa lệ đi vào con phố náo nhiệt này, người đi đường bốn phía bắt kể nam nữ, mọi người đều dừng ánh mắt nghi hoặc quan sát bọn họ, tựa hồ đang hỏi bọn họ muốn làm gì? Có phải đi nhầm chỗ rồi không?

Như Ý có chút cảm giác không tự nhiên, mọi người thấy nét mặt nàng rất quái sao? Còn chưa nghĩ ra nguyên nhân, bỗng nhìn thấy một khuôn mặt quen thuộc phía trước, nàng lập tức cất giọng kêu lên!

"Bà chủ." Nàng nhanh chóng chạy ngược lại hướng về phía bà chủ nam bắc hóa thương đã đặc biệt chăm sóc nàng mấy năm nay.

Đột nhiên bị người gọi lại, lại nhìn thấy một tiểu thư xinh đẹp tôn quý chạy về phía bà, bà chủ có chút ngốc trệ trừng mắt nhìn, rồi quay đi, nghi ngờ rằng tiểu thư tôn quý kia gọi có lẽ là người khác,

"Bà chủ, đã lâu không gặp, Bà khỏe không?" Như Ý vui vẻ thăm hỏi. Nhìn khuôn mặt thanh tú mỹ lệ, khi cười lên đôi mắt dường như phát sáng, giống như đã từng quen biết ở trước mắt, bà chủ trông mất hồn một lúc, đột nhiên "A" một tiếng kêu lên.

"Như Ý cô nương?" Bà gương mặt khó tin, "Là cô sao? Thật sự là cô?"

Như Ý mỉm cười gật đầu.

"Bà già ta không có hoa mắt đi?" Bà đưa tay sờ sờ quần áo hoa lệ trên người nàng, lại cầm tay của nàng, giống như muốn chứng thực nàng thật sự tồn tại, mà không phải do bà tưởng tượng ra.

Như Ý hỏi: "Bà khỏe không? Bà chủ, gần đây buôn bán có tốt không?"

"Tốt, ta rất khỏe, tất cả mọi người đều khỏe." Bà chủ đặt toàn bộ lực chú ý lên người nàng, "Ngược lại người chạy đến chỗ nào? Còn có, sao lại mặc quần áo như thế này? Kim lão bản của khách điểm Duyệt Lai nói không rõ ràng, hại ta lo lắng gần chết."

"Thật xin lỗi." Như Ý áy náy nói.

Nàng ban đầu vốn dự tính tạm biệt mọi người, mặc dù không thể nói rõ mọi chuyện, nhưng ít ra sẽ không khiến mọi người lo lắng cho nàng. Nhưng mà có ai ngờ lại phát sinh chuyện đạo tặc xông vào trong nhà hại tướng công bị thương đây? Vì chuyện bất ngờ phát sinh, đi đột ngột, nàng liền không kịp cáo biệt bọn họ. "Không sao là tốt rồi, không cần xin lỗi nữa." Thấy vẻ mặt tự trách của nàng, bà chủ ngược lại bần khoản.

"Cô rốt cuộc đã đi đến chỗ nào, xảy ra chuyện gì, thế nào trở nên xinh đẹp như vậy? Quần áo này dường như cũng rất đắt?"

Vừa nói, bà vừa không ngừng sờ sờ y phục của Như Ý yêu thích không buông, thật hi vọng chính mình cũng có thể được mặc y phục xinh đẹp như vậy một lần.

Đối mặt với những vấn đề liên tiếp của bà chủ, Như Ý không biết nên trả lời thế nào.

"Nàng về nhà với ta" Triền Hồng Tề giải vây cho nàng.

Bà chủ sùng sốt một chút, lúc này mới phát hiện bên cạnh Như Ý còn có một vị công tử cũng ăn mặc y phục đắt tiền, hơn nữa nhìn cũng rất quen mắt..... Nàng nhắm mắt lại, sau đó liền nhớ ra hẳn.

"Người chính là công tử đẹp trai thường đi cùng Như Ý giúp đỡ nàng, hai người các người....." Bà quay lại nhìn bọn họ, bông nhẹ "A" một tiếng. "Chẳng lẽ..... chẳng lẽ — Như Ý, cô thành thân phải không? Gả cho vị công tử này, cho nên mới không làm cá muối nữa?"

Mặc dù không trúng nhưng cách cũng không xa sự thật. Như Ý do dự gật đầu một cái, không khỏi ngượng ngùng đỏ mặt.

"Ai nha, xảy ra chuyện tốt như vậy, vậy mà cô lại không cho mọi người biết". Bà chủ vui mừng lại khoa trương hét lớn, vỗ tay nói to với người bốn phía: "Uy uy uy, mọi người đến đây, ta có chuyện vô cùng đáng mừng muốn tuyên bố với mọi người, thật sự là chuyện vui lớn!"

Như Ý mới giật mình phát hiện ra bà muốn làm cái gì, vội vàng ngăn cản, "Bà chủ, không cần."

"Cái gì không cần, chuyện vui lớn như vậy đương nhiên phải cho mọi người biết, cùng chia sẻ với mọi người." Bà chủ đẩy tay nàng ra, cất giọng nói lần nữa: "Mọi người nghe kĩ đây, chuyện ta nói lúc này tuyệt đối là sự kiện trọng đại nhất trong phố Nam Hoàn của chúng ta, có lẽ là chuyện trọng đại nhất trước nay chưa có....."

"Chàng mau cản bà ấy lại đi!" Như Ý hoảng hốt quay sang cầu cứu tướng công.

"Tại sao?" Triền Hồng Tề khước miệng khẽ nhếch, đứng chấp tay nhìn hất thảy mọi chuyện. Quần chúng từ từ tụ tập đã tới.

"Cái gì tại sao?" Như Ý bị hấn hỏi liền ngăn người.

"Bà ấy nói không sai, chuyện vui dĩ nhiên phải để mọi người biết cùng chia sẻ với người khác, sao lại phải ngăn cản?" Hấn dời tầm mắt về trên mặt nàng, ôn nhu ngắm nàng mỉm cười nói. Triền Hồng Tề trừng mắt nhìn, bị vẻ mặt ôn nhu của hấn làm lóa mắt. Không sai, chuyện vui dĩ nhiên muốn cho mọi người biết, cùng mọi người! "Không được, thật sự không được!" Nàng bỗng nhiên thức tỉnh, lắc đầu kêu lên. Hấn nhướng mày, vẻ mặt chờ nghe nàng nói, mà trên mặt nàng lại là vẻ lo lắng cùng vẻ mặt "Chàng chẳng lẽ không hiểu".

"Như vậy sẽ có người biết thân phận của chàng, sau đó hoài nghi tới tại sao ta lại sống ở nơi này, lời đồn nổi lên bốn phía."

"Đồn đại cái gì? Đồn mẹ đối với nàng không tốt sao? Đây là sự thật."

"Tướng công?" Nàng kinh ngạc tròn mắt, không ngờ hấn sẽ nói như vậy, hấn nên biết mẹ đối đãi như vậy với nàng, thật ra cũng bởi vì yêu mến quan tâm đến hấn, hấn bay giờ không nên nói ra những lời này.

"Sự thật chính là sự thật, giấy không gói được lửa."

"Nhưng mà!" Nàng muốn nói đỡ cho bà bà, không ngờ đầu vai bỗng nhiên bị người khác túm lấy, bà chủ đẩy nàng vào giữa vòng người, chẳng đã tụ tập trước mặt nàng từ lúc nào.

"Nhìn vị phu nhân xinh đẹp bên cạnh ta lúc này mà xem, mọi người có nhận ra nàng không? Nhìn có thấy quen mắt hay không?" Bà chủ vẻ mặt tươi cười lớn tiếng nói: "Đây là người xinh đẹp nhất phố Nam Hoàn của chúng ta, tâm địa thiện lương nhất, Như Ý nha!"

"Như Ý?" Hiện trường nhất thời vang lên một mảnh xôn xao, mọi người đều tròn to mắt nhìn thẳng vào cô nương xinh đẹp trước mặt.

"Thật sự là Như Ý!" Có người cả kinh kêu lên.

"Đúng là."

"Oa, Như Ý làm sao lại trở nên xinh đẹp đến như vậy nha?"

"Trước khi nàng đến nơi này, mấy ngày trước còn có người hỏi ta sao lâu rồi không thấy nàng"

"Đúng đó, lần trước có khách nhân đến nhà ta ăn được cá muối của nàng, liền khen ngon, nói muốn mua của nàng"

"Vậy người không có nói với hấn, cá muối của Như Ý cô nương có tiền cũng không mua được, ha ha....."

"Được rồi, được rồi, mọi người trước hết yên lặng nghe ta nói cho xong đã, ta vẫn chưa nói đến trọng điểm đây." Tiếng vang nhiệt tình thân thiện này bị bỏ qua, nhất thời tiếng xôn xao vẫn chưa dừng lại được, Bà chủ có lớn tiếng gọi thế nào cũng không dừng.

"cái gì trọng điểm?" Có người hỏi.

"Trọng điểm chính là Như Ý của chúng ta đã gả cho vị công tử anh tuấn có tiền này! Ta có hảo tâm nói chuyện tốt này, các người thấy có hay không, có phải hay không? Ha ha....." Bà chủ lớn tiếng tuyên bố, há miệng cười đến mức miệng như không đóng được lại, tựa như bay lên đầu cảnh thành Phụng Hoàng không phải là người nào khác, mà chính là con gái của mình vậy. Đối mặt với ánh mắt tò mò chăm chú của mọi người, gương mặt Như Ý hồng đến không thể hồng hơn, nhìn thẳng về phía Triền Hồng Tề cầu cứu, nào biết hấn lại mỉm cười nhìn nàng, tựa hồ rất lạc quan với tình cảnh trước mắt. "Như Ý cô nương, đây là thật sao? Cô thật thành thân, gả cho vị công tử này?"

Lực chú ý của mọi người toàn bộ đều chuyển sang Triền Hồng Tề, mặc dù hấn một thân hoa phục, toàn thân tỏa ra một cỗ hơi thở tôn quý, nhưng lại bắt đồng với những kẻ dùng lỗ mũi nhìn người ở phố Đông hay phố Tây môn, ít nhất mặt hấn đang tươi cười, hơn nữa còn có tuệ nhãn cao siêu (có mắt) coi trọng một cô nương trong phố Nam Hoàn của bọn họ.

Vì thế, liền đem hấn trở thành người mình.

"Công tử, người thật sự cưới Như Ý cô nương của chúng ta? Sao lại không có cho mọi người uống rượu mừng?" Một người to gan mở miệng, những người khác cũng liền theo đó oán trách.

"Đúng nha, Như Ý là đóa hoa của phố Nam Hoàn chúng ta. Lâm gia, Lý gia, Vương gia, nhi tử của bao nhiêu nhà muốn kết hôn với nàng, người sao có thể im hơi lặng tiếng cướp người cưới đi như vậy?"

"Không sai, không mời uống rượu mừng, cũng không nói một tiếng, là xem thường những người làm công chúng ta sao?"

"Nói không sai, ít nhiều gì cũng nên cùng mọi người uống chén rượu nhạt đi?"

"Đúng nha, chúng ta tuy là người quê mùa, người nghèo không có cái gì quý trọng làm quà thành tâm, nhưng ít ra có thể nói lời chúc mừng, chúc phúc các người bạch đầu giai lão, mọi người nói có đúng hay không?"

"Công tử xem ra là người có tiền, chẳng nhẽ xem thường những người như chúng ta sao?" Có một số người tương đối thẳng tính kích động mọi người, nói tới không nhìn được về giận dữ.

"Ai nha, mọi người trước đừng kích động, vị công tử này nhất định sẽ cho chúng ta một cái công đạo (lời giải thích hợp lý). Bà chủ lên tiếng đúng lúc, trấn an đoàn người đang xao động nói. "Ta nói có đúng không, vị công tử này?"

"Đúng vậy" Triền Hồng Tề mỉm cười gật đầu, không có chút dị nghị (phản đối). Hắn thật sự nên mở tiệc cảm ơn những vị bà con trong thành Lâm An này, cảm tạ bọn họ đã thay hắn chăm sóc cho Như Ý suốt mấy năm qua.

"Thật tốt quá!" Bà chủ vui vẻ vỗ tay nói: "Có điều nghe ta nói này tướng công của Như Ý, mọi người cho đến giờ cũng còn chưa biết xưng hô như thế nào, không thể cứ gọi người là vị công tử kia mãi được?"

"Bà chủ!" Như Ý nghe vậy, gấp gáp muốn đánh lạc hướng, nào biết Triền Hồng Tề ở bên cạnh đã không chút do dự mở miệng trả lời —

"Tại hạ họ Triền, Triền Hồng Tề."

Nàng khó tin mở tròn hai mắt.

"Nguyên lai là Triền công tử, thật là trùng hợp cùng họ với thủ phủ thành Lâm An chúng ta" Bà chủ ha hả cười nói: "Triền Hồng Tề, thật là một cái tên hay, mọi người thấy có đúng không?! Có điều sao cái tên này nghe có chút quen tai?" Bà lộ vẻ nghi ngờ. "Hong phúc tử thiên!" Trong đám đông chợt có người kêu lên.

"Đúng, không sai, chính là cái tên này!" Một người khác lớn tiếng nói: "Ta nhớ ban đầu Triền lão gia vì nhi tử ngã bệnh mà lấy cái tên này, hi vọng tiểu thiếu gia có thể phúc lớn mạng lớn, khỏi tần cam lai."

Như Ý bị dọa đến mặt mũi trắng bệch. Làm sao bây giờ? Chuyện nàng lo lắng nhất đã xảy ra, nàng gấp gáp nhìn về phía Triền Hồng Tề, hắn lại nhìn đi nơi khác.

"Triền..... công tử, người..... thật sự là thiếu gia của Triền gia sao?" trong đám người giao đầu vểnh tai, chỉ chờ xôn xao, bà chủ lấy dũng khí, thử dò xét hỏi.

Nếu như hắn là Triền gia thiếu gia, mà Tiểu tân nương xưng hi mười năm trước cũng tên là Như Ý, không phải lời đồn đại trước đây là thật chứ, Như Ý thật là thiếu phu nhân Triền gia? Nhưng điều này sao có thể? Đường đường là thiếu phu nhân của thủ phủ thành Lâm An, sao có thể làm cá muối bán hàng rong, mỗi ngày đều ra vào phố Nam Hoàn này?

Không thể nào đâu?

"Đúng vậy." Triền Hồng Tề thẳng thắn không kiêng kị gật đầu.

Thật sự?! Bà chủ kinh ngạc tròn mắt. "Nhưng mà..... nhưng mà....." Bà nhìn về phía Như Ý, lại nhìn về phía Triền Hồng Tề, đầu một mảnh rối loạn. Rốt cuộc đây là có chuyện gì xảy ra?

***

Canh một, Triền Hồng Tề bởi vì Hoàng Thanh có chuyện phải báo cáo, vẫn đợi trong thư phòng chưa về phòng, mà Như Ý vì chuyện ban ngày ở phố Nam Hoàn, tâm tư không yên, chân mày nhăn lại ngồi một mình sầu não.

Lúc Triền Hồng Tề vào phòng, liền thấy bộ dạng trầm tư khổ tương của nương tử, ngay cả khi hắn lại gần, nàng cũng không biết.

"Đang suy nghĩ gì mà nghiêm túc đến như vậy?" Hắn nghiêng tới gần nàng, ở bên tai nàng nhẹ giọng nói.

Nàng kinh hãi nhảy một cái, quay đầu lại nhìn hắn, nào biết môi hắn cứ như vậy dính vào, hôn mút môi nàng, khẽ cắn trêu đùa, nàng không ngăn được mình hé môi khẽ rên lên một tiếng, trong nháy mắt hắn đem cái lưỡi nóng bỏng trượt vào trong miệng nàng, đảo lộn tất cả suy nghĩ của nàng, khiến nàng đỏ mặt, tim đập hỗn loạn thiếu chút nữa quên là còn có chuyện muốn thảo luận với hắn.

Thân thể đột nhiên trống không khiến lý trí bị hù dọa của nàng quay trở lại. "Chờ, chờ một chút....." Nàng tránh khỏi môi hắn, suy yếu khàn khàn mở miệng nói.

"Thế nào?" Hắn dừng lại đi tới bên giường, nàng lên ánh mắt mang theo dục vọng ngắm nhìn nàng, ách thanh hỏi.

"Chuyện ban ngày....."Nàng do dự mở miệng.

Triển Hồng Tề trong lòng thờ dài, sớm phải biết nàng vì chuyện phát sinh ở phố Nam Hoàn mà tổn hao tinh thần.

Nàng tại sao lại thiện lương đến vậy? Mẹ và Triển gia mười năm nay đối đãi như vậy với nàng, nàng vẫn có thể bất bình cho người đã tổn thương nàng, mà lo lắng cho danh tiếng của mẹ hoặc Triển gia, thật là một đứa ngốc.

Hắn trước đặt nàng xuống, sau đó cũng ngồi xuống, kéo nàng ngồi trên đùi hắn.

"Nàng cứ lo lắng sẽ có người nói mẹ hoặc Triển gia như vậy sao?"Hắn bao bọc nàng ôn nhu hỏi,"Nàng nên biết, cho dù xuất hiện lời đồn, thì những lời đồn kia đều vì bất bình cho những ủy khuất, bất công nàng đã phải chịu mấy năm nay."

"Nhưng mà ta cũng không cảm thấy ủy khuất mà."

Triển Hồng Tề nhất thời không nói gì.

"Ta là nói thật"Hắn trầm mặc khiến cho nàng cảm thấy hắn đang hoài nghi nàng tâm khẩu bất nhất (lời trong lòng khác ngoài miệng)

"Ta biết, cho nên mới không biết phải nói gì."Hắn thờ dài.

"Có ý gì?"Nàng trừng mắt nhìn, lộ ra gương mặt mờ mịt không hiểu. Hắn cúi đầu ôn nhu hôn nàng một cái, khiến mặt nàng lại càng trở nên mờ mịt hơn."Tướng công?"

"Nàng vừa mới nghiêm túc như vậy, là suy nghĩ muốn giải quyết chuyện này như thế nào?"

Nàng gật đầu, nhất thời lộ ra vẻ mặt hi vọng hắn có thể giúp nàng suy nghĩ biện pháp giải quyết.

"Cho nên, nàng không phải là đang đợi vì phụ trở về phòng?"

"A?"Nàng dừng dốt.

"Thật là thất vọng."

Thất vọng? Như Ý đột nhiên hai mắt tròn to, kinh hoàng

"Tướng công, thật xin lỗi, ta..... ta không phải là....ta...."hàng gấp gáp không biết phải làm sao.

Hắn không tức giận?

"Trêu nàng thôi."Hắn cười nói.

Nàng lại tròn mắt ngây người,

Trêu nàng? Nàng vì chuyện ban ngày ở Nam Hoàn phố mà đau đầu, mà hắn lại có tâm trạng đi trêu nàng? Một cỗ tức giận đột nhiên dâng lên khiến nàng thoát ra khỏi ngực hắn, từ trên đùi hắn nhảy xuống, xoay người rời đi. Triển Hồng Tề nháy mắt liền kéo nàng trở lại, lần nữa ôm nàng đặt lên đùi. Nàng muốn kháng cự, nhưng hai cánh tay của hắn đã bá đạo ôm chắc nàng không thả, nàng không thể làm gì khác hơn là buông ta từ bỏ.

"Tức giận?"Nàng vừa ngồi yên, hắn liền dán bên gò má nàng ôn nhu hỏi.

Như Ý cúi đầu buồn bực không lên tiếng

"Giận thật?"Hắn hôn lên vành tai nàng, không nghĩ tới nàng lại quay đầu tránh khỏi.

Oa, nhìn điệu bộ của nàng chính là đang tức giận, bất quá nàng không biết diện mạo giận dữ lúc này thật khả ái, đầu cúi thấp, tựa như tân nương tử đang then thùng vậy. Triển Hồng Tề nhẹ nhõm bình tĩnh đoán, không hề khẩn trương, bởi vì hắn biết rõ cách để phá vỡ cục diện bế tắc này.

"Ta có biện pháp có thể thay đổi lời đồn ở Nam Hoàn phố."Hắn mở miệng nói.

Chỉ cần đem lý do Như Ý bán cá muối, từ nghề nghiệp đổi thành muốn ra sức giúp bà bà chăm sóc Triển gia sau khi công công (cha chồng) mất là được. Dĩ nhiên, sẽ gạt mọi người rằng mặc tho y là để che giấu tai mắt người, nếu không để phong thanh lọt về nhà, bà bà chắc chắn đau lòng không thôi. Những lời này chỉ cần Như Ý nói ra, tất cả lời đồn vô căn cứ sẽ tiêu tan, trọng yếu nhất là, những lời này nếu ngày nào đó vô tình truyền tới tai mẹ, cũng có thể khiến mẹ hiểu rằng nàng là lấy đức báo oán.

"Thật?"Như Ý vui mừng ngẩng đầu hỏi, tất cả những chuyện không vui trước đó đều bị nàng vứt xuống ngoài chín tầng mây.

Triển Hồng Tề khước miệng khẽ nhếch,"Thật."

"Biện pháp gì?"Mặt nàng lộ ra vẻ muốn biết không kiềm chế được .

"Muốn biết?"

nàng lập tức gạt đầu như giả vờ.

"Nàng hôn ta một cái trước đã." Hắn mỉm cười ôn nhu dụ dỗ.

Như Ý da mặt mông nháy mắt đã đỏ hồng, nàng không biết làm sao nhìn hắn, từ trước đến giờ, lúc vợ chồng thân mật đầu là hắn chủ động, hắn thể nào lại đột nhiên muốn nàng hôn hắn?

Ánh mắt thoáng dời đến trên môi, nàng nhìn môi của hắn, càng ngày càng then thừng, miệng cũng không biết vì sao cảm thấy càng lúc càng khát, khiến cho nàng không nhìn được đưa đầu lưỡi liếm môi, không biết động tác này trong mắt hắn khiêu khích đến chừng nào.

Triển Hồng Tề hơi thở dồn dập dần lên. "Nàng thay đổi chủ ý không muốn biết sao?" Thanh âm của hắn khàn khàn bất thường.

"Muốn!" Nàng lập tức nói, nhanh chóng nhìn hắn một cái, nhìn đến môi hắn, do dự một lát, rốt cuộc ngượng ngùng nhắm mắt lại, đem đôi môi mình hướng về phía hắn.

Vừa đụng đến môi hắn, hắn liền không để nàng có cơ hội rời đi.

Hắn giơ tay chế trụ sau ót của nàng, đem đôi môi ngọt ngào của nàng càng thêm sát về phía mình, nhiệt tình cuồng dã hôn nàng, tay kia bận rộn không ngừng chạy vào trong xiêm áo của nàng, treu chọc nơi rất tròn mềm mại của nàng, cho đến khi nàng yếu đuối lên tiếng, hắn cũng không ngăn cản nổi được dục vọng điên cuồng của mình, lúc này mới ôn lấy nàng đi về phía giường, nhiệt tình cùng nàng hoan ái cả đêm.

Về phần biện pháp kia, sáng mai hãy tính.

Bạn đang đọc truyện *Như Ý* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10

Nội viện Triển phủ, mai viên cảnh trí như vẽ, bốn mùa đều có phong hoa, đẹp không sao tả xiết, có điều lại vì chủ nhân mà trong không khí bao trùm một mảnh tối tăm. Triển phủ nhân gần đây rất u oán, vốn là nàng cho rằng chỉ cần ở trong Mai viên nhắm mắt làm ngơ, là có thể nhẹ nhõm khoái hoạt an hưởng tuổi già, dù sao hiện tại buôn bán trong nhà đã có nhi tử xử lý, không cần nàng lo lắng nhiều.

Nhưng là nên nói thế nào đây? Nàng có thể che hai mắt mình, nhưng lại không thể che lỗ tai, cũng không ngăn chặn nổi mồm miệng của tất cả hạ nhân trong phủ.

"Phu nhân, thiếu gia lại mang thiếu phu nhân xuất môn"

"Phu nhân, nghe nói thiếu gia hôm nay đưa thiếu phu nhân cùng ngồi thuyền hoa."

"Phu nhân, hôm nay thiếu gia mang thiếu phu nhân đi hí phòng xem diễn, Nghe nói là vở "Tầm phương kí" xem rất hay!"

"Phu nhân, người xem con thỏ trắng này, đây là do thiếu gia mang thiếu phu nhân lên núi ngắm cảnh bắt được, rất đáng yêu đi?"

"Phu nhân, người xem cây trâm của ta có đẹp không? Đây là thiếu phu nhân đưa cho nô tỳ, nô tỳ thật cao hứng."

Dường như mỗi sáng bà mở mắt ra, đều có thể nghe thấy những lời như thế này, khiến cho bà càng ngày càng buồn bực.

Nuôi nhi tử có ích gì chứ? Cưới vợ là chỉ biết đến vợ, chỉ biết đau nương tử, cưng chiều nương tử, cũng không không hiểu phải hiếu kính người người mẹ luôn lo lắng cho hắn, thật tâm thương hắn như bà, thật uống công nuôi hắn!

Thật ra thì lúc này, bà cũng nghe không ít hạ nhân nói người con dâu này rất tốt, hiểu Như Ý thật ra không có tệ như bà tưởng tượng, nhưng mà nhi tử chỉ lo cho vợ mà không lo cho mẹ, người làm mẹ như nàng làm sao lại không đồ kị, làm sao có thể yêu thương người con dâu này?

Triển phủ nhân không khỏi thở dài, thâm uy tình mịch,

"Phu nhân" Hạnh Nhi ở ngoài cửa kêu lên.

"Vào đi"

Hạnh Nhi vào phòng, trên tay bưng khay bánh rán, hai đĩa mút quả cùng một bầu trà thơm.

"Bánh rán ở đâu vậy?" Bà nghi ngờ hỏi, nhớ phu xe hôm nay không có ra khỏi thành.

"Bánh rán cùng mút quả đều là do thiếu gia mua về cho phu nhân ăn." Hạnh Nhi trả lời.

Tề nhi mua cho bà? Triền phu nhân rất vui vẻ, nghĩ đến nhi tử vẫn quan tâm đến người làm mẹ như bà, cuối cùng cũng không phí công thương yêu hẳn.

"Mút quả này là?"

"Dạ, nghe nói mút quả này là đặc sản Phúc Châu,, dùng mật đào thượng hạng và đường phèn chế thành."

Bà đưa tay lấy trước một miếng mút quả đưa vào miệng, ngọt vừa phải, hết sức ngon miệng, khiến cho bà không nhịn được lại lấy thêm một miếng, cũng không vội ăn bánh rán.

"Bọn họ hôm nay đi đâu?" Bà thuận miệng hỏi.

"Nghe nói thiếu gia hôm nay tương đối bận rộn, cho nên chỉ mang thiếu phu nhân đến trà lâu uống trà nghe khúc, vừa nói chuyện làm ăn." Hạnh Nhi đáp.

Triền phu nhân nhíu mày một cái. "Vậy còn ra thế thống gì? Nếu đã buồn bán, sao còn đem vợ cùng đi? Là sợ rằng để nàng ở nhà sẽ bị bà bà ta đây ngược đãi sao?" Bà có chút không vui nói.

"Phu nhân, thiếu gia không có nghĩ như vậy." Hạnh Nhi vội vàng nói.

"Này.....Nghe Hoàng tổng quản nói, thiếu gia hình như là muốn bù đắp lại cho thiếu phu nhân khoảng thời gian trước đây, nên ngày nào cũng ở bên cạnh thiếu phu nhân." Hạnh Nhi thấp giọng nói, có chút lo lắng phu nhân sau khi nghe xong sẽ tức giận hơn. Vậy làm sao không thuận tiện tới bù đắp thời gian không ở cạnh mẫu thân như bà đây? Cho nên mới nói nuôi nhi tử thật phí công, cưới vợ xong chỉ biết có vợ.

Triền phu nhân tâm tình lại ủ dột, đưa tay đôi cảm lấy chiếc bánh rán đưa vào miệng. Đối với bà mà nói, từ trước đến nay bánh rán đại biểu cho sự thất vọng thật hợp với tâm trạng ủ dột của bà lúc này!

"Bánh rán này —" Bánh vừa vào miệng, bà đột nhiên đứng dậy kêu lên, dọa Hạnh Nhi giật mình.

"Phu nhân, bánh rán này có vấn đề sao?" Hạnh Nhi lo lắng hỏi, chẳng nhẽ vị bánh có vấn đề, nàng không chú ý tới còn đưa cho phu nhân ăn phải?

Triền phu nhân không để ý nàng, nhìn chằm chằm vào miếng bánh trên tay một lát, lại ăn một miếng, cảm thật nếm mùi vị đặc biệt của nó.....chính là mùi vị này, là mùi vị này, là mùi vị bánh rán bà đã luôn một mực tìm kiếm!

Bà kích động đến hốc mắt phấp phồng, bưng đĩa bánh rán trên bàn lên, vội vàng hỏi: "Thiếu gia đang ở đâu?"

"A?"

"Ta hỏi người thiếu gia hiện đang ở đâu?"

"Ồ Trúc viên ạ" Hạnh Nhi đáp.

Triền phu nhân vội vã bước ra khỏi phòng, chạy tới Trúc viên bằng tốc độ nhanh nhất, từ sau khi nhi tử mang vợ trở về, bà cũng chưa từng bước vào đây.

Mặt trời chiếu ngả về tây, ráng vàng đầy trời, Triền Hồng Tề cùng nhi tử ngồi trong đình thủy tạ thưởng thức cảnh đẹp trời chiều cuối thu.

"Tề nhi." Vòng tới vòng lui trong Trúc viên, vất vả lắm Triền phu nhân mới tìm được con trai.

"Nương, sao ngài lại tới đây?"

Triền Hồng Tề kinh ngạc đứng dậy, Như Ý ở bên cạnh cũng giống vậy.

"Nương" Nàng cung kính cúi người nói, cho dù bà bà cũng không buồn liếc mắt nhìn nàng một cái.

"Bánh rán này là do con mua về sao?" Hoàng Thanh đưa cái khay đến trước mặt nhi tử, tâm tình có vẻ rất kích động.

Triền Hồng Tề nhanh chóng nhìn qua nương tử một cái, sau đó gật đầu, mặt mờ mịt quan tâm hỏi: "Sao vậy, nương, có vấn đề gì không?"

"Người mua ở đâu? Ông chủ là người như thế nào? Hình dạng ra sao? Năm nay bao nhiêu tuổi? Trong nhà còn có người nào con có biết không?" Triền phu nhân gấp gấp hỏi.

"Này....." Hắn dĩ nhiên không trả lời được.

"Người không biết sao?"Triển phu nhân sốt ruột hỏi.

Triển Hồng Tề không hiểu vì nương sao lại muốn biết những chuyện này, lại lo lắng kích động như vậy?"Vì nương sao lại muốn hỏi những chuyện này?"

"Hắn có thể là người mẹ đang tìm "Triển phu nhân nhanh chóng nói.

Hắn từng người , "Người mẹ đang tìm? Mẹ muốn tìm người nào?"

"Trước trả lời cho ta biết người bán bánh rán này là người như thế nào, hình dạng ra sao?Khoảng bao nhiêu tuổi?"

"Này.....Thật ra bánh này không phải là so hải nhi mua, mà là Như Ý mua"Triển Hồng Tề do dự một chút, cuối cùng đành trù thực thừa nhận.

Trước đó hắn đã phân phó người nói là hắn mua, là sợ mẹ biết được là Như Ý mua, sẽ trực tiếp vứt đi, một miếng cũng không chịu ăn.

Triển phu nhân cũng sốt một chút, quay đầu nhìn về phía con dâu, há mồm muốn hỏi, rồi lại lúng túng không mở miệng được. Thì ra bánh rán này là do Như Ý mua.

Suy nghĩ lại một chút, Hạnh Nhi cũng nói hôm nay thiếu gia công việc bề bộn, làm sao có thời gian rảnh rỗi đi đường mà mua bánh rán về nhà hiếu kính bà đây? Mà nghĩ đến mứt quả kia, đại khái cũng do nàng mua đi? Bằng không nam nhân sao có thể đi mua loại đồ ngọt nữ nhân thích ăn này? Bà nên sớm nghĩ đến.

Thấy bà sốt ruột muốn hỏi, rồi lại thôi, Như Ý do dự một chút, quyết định chủ động mở miệng.

"Bánh rán này là do Trương đại thúc làm, hắn khoảng hơn bốn mươi tuổi, để râu quai nón, trong nhà trừ đại thẩm cùng hai nữ nhi ở ngoài, nghe nói còn một vị gia gia hơn bảy mươi tuổi ở nhà."

"Họ Trương? Hắn thật sự họ Trương sao?"Nghe đến đây, Hoàng Thanh cũng không quản vấn đề mẹ chồng nàng dâu gì nữa, kích động hướng Như Ý sắc nhân. Bà nguyên gốc chính là họ Trương!

"Phải quán của Trương đại thúc gọi là bánh rán Trương (Diện bình Trương)."Như Ý gật đầu nói.

"Hắn còn có một người cha?"Triển phu nhân hốc mắt phỉếm hồng.

"Phải"

"Hơn bảy mươi tuổi?"Thanh âm khàn khàn.

"Đúng a"

"Người biết bọn họ ở đâu? Mang ta đi, hiện tại mang ta đi tìm bọn họ."Không nén được sự kích động, Hoàng Thanh nắm tay con dâu, nóng lòng nói,

"Nương, sao ngài lại kích động như vậy? Ngài biết bọn họ sao?"Triển Hồng Tề khẽ nhíu mày hỏi, không hiểu rốt cuộc có chuyện gì xảy ra.

"Bọn họ có thể là cữu cữu (cậu) và ông ngoại của người, Tề nhi."Triển phu nhân quay đầu nói với nhi tử,nước mắt kích động không nén được chảy xuống.

Triển Hồng Tề ngạc nhiên thiếu chút nữa không nói ra lời,"Nương, nói thật sao? Đây là chuyện gì? Vì sao hải nhi chưa từng nghe nương nhắc tới chuyện của ông ngoại và cữu cữu?"

"Chuyện này rất dài dòng, nương sau này sẽ nói cho người."Triển phu nhân thúc giục: "Như Ý, còn biết bọn họ ở đâu không? Dẫn ta đi tìm bọn họ. Hạnh Nhi,bảo người chuẩn bị xe ngựa,ta muốn ra ngoài."

"Dạ"

"chờ một chút."Triển Hồng Tề kêu Hạnh Nhi, khuyên mẫu thân,"Nương, trời tối rồi,ngày mai hãy đi đi."

"Nhưng mà Tề nhi ——

"Hải nhi biết ngài lo lắng,nhưng đã trễ thất này tùy tiện quấy rầy người ta không tốt, huống chi chúng ta vẫn chưa thể xác định đối phương có phải là ông ngoại bọn họ hay không."

"Sẽ không sai! Mẹ nhận ra mùi vị bánh rán này, hơn nữa bọn họ họ Trương, tuổi cũng không sai, nhất định là bọn họ, nhất định!"Triển phu nhân kích động nói.

"Nếu quả là như vậy, vậy ngài không cần nhất thời nóng lòng."Triển Hồng Tề chận rãi nói."Huống chi ông ngoại lớn tuổi, ngài đột nhiên xuất hiện như vậy, nếu như lão nhân gia tâm tình kích động mà hại đến sức khỏe thì biết làm sao? Ngày mai cứ để hải nhi cùng Như Ý đi thăm dò trước rồi hãy nói."

Triển phu nhân lòng không muốn, nhưng nhi tử nói không phải không có lý, nàng nhủ may một lúc, rốt cuộc vẫn phải gặt đầu, kiên nhẫn chờ tới sáng.

***

Như Ý chưa từng nghĩ tới bà ung dung cao quý lại xuất thân nghèo hèn, khi còn nhỏ vì cuộc sống trong nhà khốn khó, từng bị cha mẹ là người bán bánh rán bán làm tỳ nữ cho đại hộ, chuyện như vậy làm cho người ta khó mà tin tưởng. Triển Hồng Tề cũng là lần đầu tiên nghe nói chuyện này.

Thì ra năm đó chủ tử thưởng mẹ cho cha làm tạ lễ, sau này hai người sớm chiều bầu bạn, tâm đầu ý hợp mà thành thân.

Lúc đó cha mới là người buôn bán nhỏ, học làm Đào Chu Công (gốm sứ men đỏ) không lâu, cho nên mẹ không có cách nào nhờ cha giúp chăm sóc cho gia đình, sau mấy năm bôn ba, kiếm được một phần gia nghiệp, có nhà cửa mới muốn đi tìm bọn họ, không ngờ tới sau một trận ôn dịch nhà đã trống không, từ đó bà vẫn dựa vào mùi vị bánh rán trong trí nhớ để tìm người thân.

Chuyện này ngoại trừ Triển lão gia đã tạ thế thì không có người nào biết, vì vậy những người đánh xe vãng mệnh đi mua bánh rán muốn lấy lòng phu nhân tôn quý, lúc mua bánh thường lựa chọn chúng thành trăn náo nhiệt giàu có mà mua, cũng chưa từng ghé qua những địa phương tụ tập tầng lớp tiểu dân như phố Nam Hoàn. Nhưng Như Ý thường ra vào phố Nam Hoàn không nghĩ nhiều như vậy, nàng chỉ nghĩ đến ăn ngon là mua về nhà, không ngờ ngoài ý muốn giúp bà tìm được thân nhân đã kiếm nhiều năm.

Phụ nữ (cha và con gái), tì đệ gặp lại, hình ảnh như vậy thật cảm động, Như Ý nước mắt vui mừng nhìn, nhớ tới tỳ muội cầu nàng cũng phân tán, không khỏi rơi nước mắt. Bốn tỳ muội các nàng liệu đời này có một ngày có thể gặp lại nhau? Các nàng liệu có khỏe mạnh?

Nhìn nàng khóc đến lệ rơi đầy mặt, Triển Hồng Tề không đành lòng dẫn nàng rời khỏi, tính toán về phủ trước, nào biết sau khi ngồi trên xe ngựa rồi nàng vẫn khóc không ngừng, khiến hắn không khỏi hoài nghi nàng có tâm sự gì đó.

"Thế nào? Gần đây hình như nàng đặc biệt thích khóc." Hắn ôn nhu lau nước mắt trên mặt Như Ý, ôn nhu hỏi.

Nàng lắc đầu một cái, lại nhỏ xuống vài giọt nước mắt.

"Nói cho ta biết." Hắn cảm thấy nàng nhất định đang có tâm sự trong lòng.

"Ta thật hâm mộ mẹ." Như Ý khóc một lát, lúc này mới lau nước mắt, ngen ngào khàn khàn nói.

"Hâm mộ mẹ? Tại sao?" Triển Hồng Tề không hiểu hỏi.

"Bởi vì mẹ tìm được thân nhân."

Đáp án này khiến hắn càng thêm mờ mịt. Theo hắn biết, Như Ý không phải là nữ cô nhi sao? Cha mẹ đã sớm không còn ở nhân thế, năm đó nàng vì muốn chôn cất cha mẹ nên mới bán mình, nàng thế nào lại nói tựa như đang nhớ thân nhân phân tán của nàng.

"Như Ý, ta chưa bao giờ hỏi nàng, nàng còn có thân nhân nào không?" Hắn thử dò xét hỏi.

Giọt nước mắt lớn như hạt đậu bỗng rơi xuống, như một chuỗi trân châu liên tiếp từng viên từng viên không dừng được.

Triển Hồng Tề nhìn mà đau lòng, đưa tay ôm nàng vào trong ngực, dịu dàng vỗ về, vừa vì mình sợ ý lỡ lời nhận lỗi với nàng.

"Thật xin lỗi, ta không biết." Hắn nên sớm hỏi nàng, "Nói cho ta biết họ hiện đang ở đâu, ta liền phái người đi đón họ."

"Ta cũng không biết các nàng đang ở đâu, năm đó các nàng cũng giống ta, chúng ta vì không có tiền chôn cất cho cha mẹ, chỉ có thể bán thân lấy tiền." Như Ý lắc đầu nức nở nói.

Thì ra là như vậy, khó trách nhìn thấy mẹ cùng ông ngoại, cữu cữu nhận nhau, nàng lại khóc thảm như vậy.

"Các nàng là ai?" Hắn ôn nhu hỏi.

"Đại tì, còn có tam muội cùng tứ muội." Như Ý lau lệ nói.

"Các nàng tên gọi là gì? bao nhiêu tuổi? Trên người có đặc thù gì như là bớt hay là tín vật có thể xác định thân phận?"

"Đại tì của ta tên là Cát tường, hơn ta một tuổi, tam muội Hoa Khai, tứ muội phú Quý, kém ta một hai tuổi. Trên người chúng ta mỗi người đều có một dây chuyền khắc tên mình, giống như cái này." Như Ý đem sợi dây chuyền bất ly thân kéo ra đưa cho hắn nhìn.

Triển Hồng Tề vẫn thấy nàng đeo sợi dây này trên cổ, chỉ là dây chuyền bình thường không có gì lạ, chẳng qua hắn nghĩ là do nương tử thích nó, bởi vì trên mặt đá có khắc tên của nàng.

"Có tín vật việc tìm người sẽ dễ dàng hơn. Như vậy chúng ta sẽ tìm họa sĩ vẽ nó xuống, để đi tìm người." Hắn suy nghĩ nhìn mảnh đá kia nói.

"Tướng công?" Như Ý nhất thời lộ ra vẻ mặt vui mừng. Ý hắn là muốn giúp nàng tìm đại tì các nàng sao?

"Ta không thể bảo đảm nhất định tìm được các nàng, nhưng bất kể mười hay hai mươi năm, ta cũng sẽ tìm, cho đến khi tìm thấy mới thôi." Hấn kiên định cam kết với nàng.

Nàng không chớp mắt nhìn hấn, trong lòng vô cùng kích động, nàng kiếp trước rốt cuộc làm bao nhiêu chuyện tốt, mới có may mắn được gả làm vợ hấn, còn được hấn thương yêu đến như vậy? Nàng thật hi vọng có thể làm điều gì đó cho hấn, mà không phải chỉ hưởng thụ sự quan tâm của hấn mà thôi.

"Tại sao nhìn ta không chớp mắt như vậy?" Triền Hồng Tề đưa tay lau mặt nàng, ôn nhu hỏi. "Ta cũng muốn vì chàng làm chút gì đó, mà không làm cho chàng luôn phí tâm vì ta." Nàng nhìn hấn nói

"Ta chỉ muốn nàng vui vẻ hạnh phúc."

"Vậy người cũng sẽ hạnh phúc vui vẻ?"

"Đúng vậy" Hấn mỉm cười, nghiêng người hôn nàng một cái.

"Cảm ơn chàng, tương công." Như Ý tiến sát vào trong ngực hấn, đưa tay ôm lấy hấn.

"Cảm ơn vì cái gì?" Hấn hôn tóc nàng.

"Vì tất cả mọi chuyện."

Nàng cho là hấn giống như trăng sáng, cao đến không thể leo tới, kết quả hấn lại đối với nàng như bóng trăng trong nước, nhẹ nhàng cẩn thận bảo vệ trong lòng bàn tay, giống như lo lắng nàng đột nhiên sẽ biến mất, không thấy tăm hơi.

Nàng cảm thấy mình thật hạnh phúc, lo lắng hạnh phúc này chỉ như đi trên miếng băng mỏng, lo lắng hết thấy chỉ là một giấc mộng, như trăng trong nước, tất cả đều là ảo tưởng của nàng.

Nghĩ tới đây mà nàng không tự chủ được khẽ run một cái, khẩn cấp ôm hai tay hấn, càng chui sâu vào lồng ngực ấm áp rộng rãi của hấn.

"Thế nào, có lạnh không?" Cảm nhận được nàng hể tun, Triền Hồng Tề lập tức đem một bên áo bào kéo qua, ân thận đắp lên thân thể nàng, chỉ sợ nàng bị lạnh.

Như Ý rúc đầu vào trước ngực hấn, thích được hấn ôn nhu chăm sóc, để cho thân nhiệt của hấn sưởi ấm mình, hơi thở của hấn vây lấy mình, tâm dần ổn định lại, bất an cũng theo đó tan biến.

Xe ngựa lấy tốc độ ổn định đi tới, thanh âm khách lạ khách lạ cùng lay động có quy luật của xe ngựa khiến người buồn ngủ, Như Ý không nhìn được nhắm mắt lại, xe ngựa đột nhiên kịch liệt chấn động, con ngựa hí to, xe đột nhiên dừng lại, khiến nàng cảm thấy một trận buồn nôn.

"Phát sinh chuyện gì?" Triền Hồng Tề cất giọng hỏi phu xe/

"Thật xin lỗi thiếu gia, đột nhiên có đứa trẻ chạy lên phía trước. Ngài cùng thiếu phu nhân không bị giật mình chứ?"

"Đứa trẻ có sao không?" Triền Hồng Tề hỏi trước.

"Không có, tiểu nhân dừng xe kịp thời."

"Không sao là tốt rồi, đi thôi."

"Dạ" Phu xe lên tiếng, xe ngựa lại tiếp tục tiến về phía trước, âm thanh khách lạ khác lạ lần nữa vang lên, ly động có quy luật cũng trở lại, nhưng Như Ý cảm giác vẫn không cảm thấy thoải mái, ngược lại cảm giác muốn nôn liên tục dâng lên trong cổ họng, khiến nàng không thể tiếp tục rúc vào trong ngực cầu tướng công, hơi đẩy hấn ra, ngồi dậy.

"Sao vậy?" Triền Hồng Tề ngạc nhiên hỏi.

"Ta thấy không khỏe" Nàng che miệng thấp giọng nói,

"Cái gì?" Hấn không có nghe rõ.

"ta —" Như Ý vừa mở miệng, một trận buồn nôn thiếu chút nữa khiến nàng phun ra, nàng che miệng thật chặt, mặt khó chịu tái nhợt.

"Dừng xe!" Triền Hồng Tề lập tức cất giọng kêu lên.

Nghe tiếng, phu xe sau đó "Hừ" một tiếng, xe ngựa lắc lư một cái, ngừng lại.

"Như Ý —"

"Ta muốn ới." Không đợi hấn hỏi xong, nàng đã nhanh chóng nói, đồng thời đi về phía trước màn vải.

Triển Hồng Tề hành động nhanh hơn, vừa nghe nàng muốn ới, lập tức nhảy xuống xe trước nàng, cẩn thận nhanh chóng ôm nàng xuống. Như Ý hai chân vừa chạm đất, lập tức đẩy hắn ra, ngồi xổm xuống nôn một trận. Hắn lo lắng nhìn nàng nôn, ưu tâm không biết làm thế nào. Tại sao lại như vậy? Nàng không phải vừa rất tốt sao? Làm sao lại đột nhiên muốn ới?

"Thế nào, tại sao lại như vậy? Nàng cảm thấy không thoải mái chỗ nào, Như Ý?" Hắn khẽ vuốt lưng nàng, lòng như lửa đốt hỏi, cũng không đợi nàng trả lời, vừa thấy nàng dừng nôn, lập tức bế nàng lên, nhảy vào trong xe.

"Đến chỗ đại phu."Hắn nhanh chóng ra lệnh.

"Tướng công...."Như Ý suy yếu muốn tránh khỏi hắn.Nàng vừa mới ới xong, trên người toàn mùi khó ngửi,

"Đừng động."Hắn lập tức ngăn cản nàng.

"Có mùi...."

"Nàng cho là ta sẽ để ý sao? Ta chính là quan tâm đến thân thể nàng. Nàng trước đừng nói, nghỉ ngơi một lát, nhịn một chút, cũng nhanh đến chỗ đại phu."Hắn chân mày nhăn lại ôn nhu nói, không thêm để ý phục mình bị bẩn, trực tiếp lấy tay áo ôn nhu lau miệng cho nàng.

Như Ý vành mắt hồng lên, đột nhiên có cảm giác muốn khóc. Nàng thế nào? Trước đây chưa từng thích khóc giống như hiện tại.

Xe ngựa trầm xuống một cái, rồi dừng lại."Thiếu gia, đến chỗ đại phu rồi,"Phu xem lớn tiếng nói,

Triển Hồng Tề không nói gì, lập tức ôm nàng xuống xe. một đường ôm vào trong tiệm thuốc, để đại phu nhìn xem rốt cuộc nàng bị bệnh gì.

Đại phu trước hỏi qua tình huống đại khái, sau liền bắt mạch cho Như Ý, xem hết tay này lại đổi qua tay khác.

"Đại phu, như thế nào?"Triển Hồng Tề lo lắng đứng một bên, không nhìn được mở miệng hỏi.

Đại phu lại bình tĩnh xem mạch một lát, lúc này mới thu tay lại cười, công bố đáp án: "Phu nhân có tin mừng."

Nghe vậy, Triển Hồng Tề vừa mừng vừa sợ mở to hai mắt, Như Ý cũng giống vậy, chẳng qua ngoại trừ vui mừng bên ngoài, nàng còn có chút khó tìm, không thể tin nổi, trong cơ thể nàng đang có một hài tử, hài tử của tướng công.

Nàng đưa tay xoa trên cái bụng bằng phẳng, cảm động vô cùng. Tay hắn lúc này cũng xúc động đặt lên nàng.

"Cảm ơn nàng."Hắn khẽ nói với nàng, giọng dị thường khàn khàn,

Như Ý nhìn hắn, bỗng nhiên nở nụ cười rức rờ như hoa lúm đồng tiền,"Cảm ơn chàng."Nàng cũng nói với hắn một câu như vậy,sau đó cầm chặt tay hắn. Hai người nhìn nhau cười một tiếng,

Cùng nắm tay, bên nhau đến già.

Bạn đang đọc truyện *Như Ý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11

Hoàng Hà quanh co khúc khuỷu trải qua Đô thành chậm chậm chảy về phía đông Tân Tập thôn, mặt nước tĩnh lặng như con Hoàng Kim cự long (rồng vàng khổng lồ) bị thuần phục, hàng xóm chung quanh nhanh chóng xuất hiện, lau sậy bao quanh thôn đều bị vây vào trong một thạch đê trùng điệp, con đê còn có cửa thoát nước, những lúc khô hạn có thể thoát nước ra tưới tiêu hoa màu.

Con đường trong thôn là náo nhiệt nhất, lúc này tiếng pháo nổ vang dội, Tân Tập thôn gần hai mươi năm qua không có vui mừng như vậy, nạn lụt nhiều năm liên tục khiến cho thôn dân khổ không thể tả, mười năm trước, Thượng Quan gia ở Hồ trang Giang Nam có giao tình với Lục vương gia đương triều nói về tình hình của thôn dân, tâu lên Thánh Thượng, lúc này mới khiến quan địa phương giúp sức, cùng nhau xây dựng thạch đê này.

Bởi vì đặc thù địa chất, xây dựng thạch đê không dễ, chỉ là xử lý nguồn gốc vấn đề đã hao phí sáu, bảy năm, rốt cuộc năm nay mới làm xong trước kì nước lên.

Làm cho thôn dân vui mừng khôn xiết không chỉ việc tốt này, Cát Tường tiền trang nổi danh khắp nơi cũng mở phân hào ở Tân Tập thôn này, ngày hôm nay khai trương thuận lợi, một chuỗi pháo lớn dài chính là bọn họ đốt, cửa tiệm vừa mới mở đã xếp dài một hàng người, người người che lố tai lại cười đến miệng cũng không ngậm lại được, bởi vì tiền trang mấy ngày trước đã tuyên bố, chỉ cần ngày khai trương còn tồn bạc, sẽ đưa vào bao tiền lì xì.

Một khách điểm cũ gần đây cũng đổi chủ hiệu, đổi tên là "Tiệm Phú Quý", kim chủ vốn là một phù hoa son trang, nghe nói đương gia chủ mẫu vô cùng yêu thích món cá dầm đường của bọn họ, cùng với cá muối nhập vào từ thành Lâm An từ mấy năm trước, năm lần bảy lượt thích thì chạy tới thăm, sau này trang chủ ngại khách điểm cũ kỹ, dứt khoát mua lại của Trịnh lão bản sửa chữa, cũng không quan tâm trong thôn có mấy người dám tới khách điểm xa hoa như vậy, nghe khẩu khí trang chủ, coi như mua để nuôi muỗi cũng không hề gì.

Bất quá, mấy ngày nay bởi vì thạch đề làm xong cùng việc khai trương Cát Tường tiền trang, trong cửa hiệu cũng không ít khách quý bước vào, Huyện thái gia cũng mời phu thê Thượng Quan ăn bữa cơm trưa.

"Ai, Ai, Ngọc ca ca, chàng xem đằng trước có rất nhiều người xếp hàng? Có phải có cái gì ngon ăn không?"

Trong đám người, một thiếu phụ có gương mặt tròn tròn cười híp mắt, kéo vị hôn phu bên cạnh muốn cùng xem cảnh tượng náo nhiệt.

Nam tử tuần mỷ bắt đầu nhìn về phía thê tử, "Không phải khi nãy mới ăn cá dầm đường rồi mới ra ngoài sao? Giờ lại muốn ăn, bao tử của nàng không phải giống tiểu trư thì là cái gì? Gọi là động không đẩy cũng chẳng sai." Tiểu nương tử cười cười chỉ vào bụng mình, "Không phải là động gì, là tiểu trư thứ ba của chúng ta!"

Hắn vội vàng kéo thê tử, "Cái gì? Nàng lại có? Sao bây giờ mới nói, đi, chúng ta nhanh đi về, ở đây nhiều người, vạn nhất có sơ suất thì làm sao bây giờ....."

Lời vừa nói ra, có vài đứa nhóc đuổi nhau chạy về hướng bọn họ, một người trong đám tiểu hài tử đó không cẩn thận va vào tiểu nương tử, thật may là nam nhân nhanh tay lẹ mắt, kịp thời giữ lấy nàng.

Đứa trẻ không có đứng vững, ngã xuống, nắm giấy trong tay bay đến chân tiểu nương tử.

Ca ca hắn chạy phía trước liền quay lại, "Bùi Minh, ngại thật đấy, chạy chậm nhất còn có thể ngã."

"Nhị ca, huynh trước cứ mặc kệ ta, huynh mau trở về nói với nương, chúng ta tìm được di mẫu (dì) Như Ý."

Tiểu nương tử nghe thấy cái tên này liền kinh ngạc, khóe mắt vô ý lại liếc đến tờ giấy vẽ hình trên mặt đất, nhất thời cả người chấn động. "Ngọc ca ca, chàng, chàng xem, đây là!"

Đó là tín vật giống với viên đá màu trắng trên cổ nàng, chỉ khác là, bên trên viết hai chữ "Như ý".

Hai vợ chồng lập tức nhìn Bùi Quân, Bùi Minh. "Hai vị tiểu huynh đệ, di mẫu Như Ý các người vừa nhắc tới có phải họ Kim không?" Hai huynh đệ nhìn nhau một cái, Bùi Quân cơ trí hỏi: "Ngài biết di mẫu Như Ý của chúng ta sao? Nương của ta tìm di mẫu đã lâu rồi, ngài biết tung tích của nàng sao?" Tiểu nương tử vội vàng lắc đầu, "Ta không biết: -... Đúng rồi, nương của người..... Mẹ người muốn tìm Như Ý, nương của các người là..."

Hai huynh đệ cùng kêu lên: "Mẹ ta là Kim Cát Tường."

Khóe mắt nàng trong nháy mắt rơi lệ, này..... chuyện này có thể sao? Thật là tỷ muội thất lạc nhiều năm của nàng sao?

Âu Dương Linh Ngọc nắm chặt tay thê tử, thúc giục hai huynh đệ Bùi gia, "Nhanh lên, mau dẫn chúng ta đi tìm nương của các người!"

Trong khách điểm Phú Quý, Huyện thái gia đang mời tiệc phu thê Thượng Quan Vũ Nguyệt, trên bàn chất đầy món ngon của Tân Tập thôn, bao gồm cá dầm đường, canh tuyết nhung, thấy thế vành mắt Hoa Khai đỏ lên.

Thượng Quan Vũ Nguyệt biết thê tử nhớ nhà, chủ động gấp một miếng cá muối đậu hủ cho nàng, muốn giúp nàng thay đổi tâm tình. "Vừa nãy Ngô đại nhân nói, đây là cá muối mấy năm qua này được hoan nghênh nhất trong quán, nàng nếm thử một chút." Dù sao mùi vị sẽ không để cho nàng lại nhớ đến các tỷ tỷ muội muội. Hoa Khai ôn thuận gấp một miếng nếm thử, không nghĩ tới thịt cá mới vừa vào miệng, sắc mặt nàng liền thay đổi, "Đây là..... Đúng rồi." Hương vị của nương! Đây chính là hương vị cá muối của mẫu thân! Chương quý vừa lúc dẫn tiểu nhị lại đưa món ăn, nàng vội vàng hỏi: "Xin hỏi, món ăn này là người nào làm?"

Tiểu nhị bị hỏi đến có chút không giải thích được, nhưng vẫn thành thật trả lời, "Là đầu bếp Hứa Bá đã làm ở chỗ chúng ta hai mươi năm! Phu nhân, có vấn đề gì không?"

Hứa Bá? Nam nhân sao? Nàng từng sốt, nước mắt cũng mau rơi xuống, làm sao có thể lại là đàn ông làm đây? Hương vị như vậy, rõ ràng chỉ có nương biết làm, Đại tỷ, Nhị tỷ từng giúp làm qua, khi đó nàng còn nhỏ, cũng muốn giúp một tay, nhưng nương nói với nàng, đợi nàng sang năm thêm một tuổi hãy nói.....

Giới quan sát sắc mặt mà nói chuyện, chương quý nhìn thấy Thượng Quan phu nhân vị này trong miệng lầm bầm nhớ tới cái gì "Hương vị giống", đang muốn mở miệng hỏi thăm, mắt lại liếc về phu thê Triển gia vừa mới vào cửa, thân thiện chủ động nói —

"Thượng Quan phu nhân, cá muối đậu hủ bảo này là dùng cá muối, là bí truyền của Thiếu phu nhân Triển gia, ngài thích mùi vị này, không bằng ta vì ngài giới thiệu một chút, thế nào?"

Thấy nàng vội vàng gật đầu, hắn lập tức lui ra, đi tới cửa mời phu thê Triển gia.

Cầm trên tay một truyền đơn có hình tín vật, Như Ý, về mặt đau khổ nói với trượng phu: "Chàng nói xem, biện pháp này thật sự có hiệu quả sao? Mấy năm qua này, nhiều người cầm truyền đơn cùng tín vật giả tới lừa bịp như vậy, chúng ta thật có thể tìm được tỷ tỷ, muội muội các nàng sao?"

Triển Hồng Tề an ủi nàng: "Nàng đừng nóng lòng, có lẽ đợi lát nữa sẽ có người tới nói cho nàng tung tích của các nàng!"

Lời hán còn chưa nói hết, liền bị bộ mặt cười cười của chương quỹ cắt đứt. "Triển thiếu gia, Triển phu nhân, có mấy vị khách quý muốn biết nhị vị, bọn họ vô cùng yêu thích cá muối của Triển phu nhân."

"A? Là người nào?" Triển Hồng Tề không hứng thú hỏi.

"Huyện thái gia mở tiệc mời khách, phu thê Thượng Quan ở Hồ trang Giang Nam."

"Qua nói chuyện một chút được không?" Hán hỏi thê tử, thấy nàng nhu thuận gật đầu, mới theo chương quỹ đi trước.

Cũng không biết là có phải đúng lúc như vậy, phu thê Bùi Thanh bởi vì hôm nay Cát Tường tiền trang khai mạc ở tiểu thôn này, cũng đến ngủ trọ tại tiệm Phú Quý, nghe người làm nói đến Huyện thái gia ở chỗ này mời khách, nói muốn tới đây lên tiếng chào hỏi.

Phu thê bọn họ cơ hồ vừa bước chân vào, đi vào trong phòng thì liền nghe đến hai nữ nhân đồng thời kinh hô!

"Nhị tỷ!"

"Hoa Khai!" Thân thể Cát Tường vô cùng rung động, cái tên này, nàng..... Có nghe lầm không? Nước mắt trong suốt làm mờ tầm mắt nàng, nhưng nàng vẫn cố gắng mở to mắt, mặc cho nước mắt tràn ngập, hai phụ nhân ôm nhau trước mắt, thật sự là Hoa Khai và... Như Ý sao? Nhìn ngũ quan các nàng, so với bộ dạng lúc nhỏ không khác bao nhiêu, ôi, là có chút quý khí, thành thực hơn.....

"Cát Tường, tại sao nàng khóc?" Bùi Thanh phát hiện thê tử khác thường, kinh hãi hỏi.

Như Ý, Hoa Khai vừa nghe cái tên "Cát Tường" này, vội vàng quay đầu nhìn lại, không dám tin vừa khóc vừa cười, "Nàng, nàng là..... Đại tỷ....."

"Ô, Đại tỷ, Nhị tỷ, ta thật là nhớ mọi người....." Hoa Khai căn bản không quan tâm còn có hai đại nam nhân ở đó, khóc như một đứa trẻ.

"Các người tại sao lại ở nơi này đây..... Không không, điểm này cũng không quan trọng, thật tốt quá, ta rốt cuộc tìm được các người....." Cát Tường cũng khóc khóc đến không thành tiếng, hai cái tay bận rộn sờ sờ cái này, lại sờ sờ cái kia.

Chương quỹ cùng Huyện thái gia thấy không hiểu ra sao, đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Mà còn lại trượng phu ba nữ nhân là hiểu rõ mọi chuyện, liếc mắt nhìn nhau; bọn họ còn không biết nhau là ai, nhưng đã có chung tiếng lòng! Thật tốt quá, nguyện ước của thê tử nhiều năm qua cuối cùng cũng thực hiện.

Chẳng qua là..... Đường như còn thiếu một người.....

"Nương, nương, người ở nơi nào? Chúng ta tìm được di mẫu Như Ý!" Lão Đại Bùi gia Bùi Tích chạy nhanh thở gấp, Ba huynh đệ bọn họ ra đường du ngoạn, thấy người ta phát truyền đơn này, vừa nhìn thấy, vội vàng trở về nhà trọ, chính là muốn nói cho nương cái tin tức tốt này, vậy mà nương cùng cha đều không ở trong phòng, là tiểu nhị ca nói bọn họ tới nơi này.

Hán muốn đi tới thì thấy hai đệ đệ dẫn một đôi vợ chồng, Bùi Quân nói, bọn họ cũng phải tìm di mẫu Như Ý, còn phải tìm nương.

Chuyện quá khẩn cấp, hán không còn kịp biết rõ chuyện gì xảy ra nữa, tóm lại, trước tiên đưa mọi người tới hãy nói, cũng không kịp lễ nghĩa, gấp đến độ hô to gọi nhỏ.

Chỉ thấy, dáng dấp tiểu nương tử tròn tròn ào ào chạy vào, nhìn mọi người trước mắt, ngây ngốc vừa khóc vừa hỏi: "Các nàng..... Vị nào là Như Ý, ta là Phú Quý, ta, ta..... Ta quên bộ dáng các nàng....."

"A, trong quyển sách nhỏ này viết cái gì?" Lý đại thẩm đi tới Cát Tường tiền trang gửi bạc, thuận tay từ quày cầm lên một quyển sách nhỏ, không biết chữ, nàng hỏi chương quỹ trong quày. Chương quỹ say sưa nói chuyện: "Bà chưa nghe nói a, bốn tỷ muội Kim gia bán mình chôn cất....."

"A, cái đó, ta làm sao có thể không nghe nói, một năm trước bốn tỷ muội đại đoàn viên đã kinh động đến Sân Tập thôn chúng ta, thật không nghĩ tới bốn nha đầu kia phúc khí tốt như vậy, từ nha hoàn trở thành đương gia chủ mẫu, rất giỏi, thật là bốn nguồn sáng của Tân Tập thôn chúng ta." Lý đại thẩm thuộc như lòng bàn tay nói.

"Đúng vậy, Đại đương gia trước kia của ta đem chuyện tỷ muội phu nhân in thành sách nhỏ, đặt ở trong tiền trang lưu truyền rộng rãi, để giúp nàng tìm kiếm tung tích các vị tỷ muội khác, hiện tại người tìm rồi, liền đem kết quả này thu lại, cảm ơn thiện tâm nhân sĩ trợ giúp khắp nơi."

"Đó, chương quỹ, người nói ngược lại cho lão bà ta, kết cục này là như thế nào?" Nàng tò mò hỏi.

"Kết cục..... Đương nhiên là tất cả đều vui vẻ, chúng ta có "bản bổ sung" đây, còn có quá trình bốn tỷ muội Kim gia từ nha hoàn làm phu nhân như thế nào đây!"

"Aida, ta đây ngược lại không có nghe nói, người là người tốt, mau mau kể cho bà già ta nghe!" Chương quỹ thanh thanh cổ họng, "Chuyện này, sẽ phải

nói đến từ trận lũ lụt bất ngờ kéo đến Tân Tập thôn năm ấy. Năm ấy, Cát Tường mười tuổi, Như Ý chín tuổi, Hoa Khai, Phú Quý cũng mới bảy, tám tuổi....."

HẾT

Bạn đang đọc truyện *Như Ý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.